

Kayla Daniels

Fedőneve: Mikulás

(Code Name: Santa 1999)

Juliet Mari Hansen Ryan könyvtáros egészen addig azt hiszi, hogy hétköznapi életében semmi rendkívüli dolog nem történhet, amíg egy nap meg nem pillant egy férfit, aki megszólalásig hasonlít nyomtalanul eltűnt férjére, Nick Ryan CIA titkos ügynökre. Amikor kiderül, hogy a férje nem kereskedőként kereste a kenyerét, egy egész világ omlik össze benne. Egy lányuk van, Emma.

1. FEJEZET

Nick Ryan megfigyelés alatt tartotta a könyvtárost.

Helyesebben szólva kémkedett utána.

Az Önéletrajzi könyveknél álldogált, és úgy tett, mintha Zane Gray életrajzát lapozgatná. Figyelmét azonban valójában a szemközti asztal mögött ülő nő kötötte le, aki kedves mosollyal üdvözölt minden látogatót. Kiadta a könyveket, útbaigazította az embereket.

A könyvtár Minnesotában, Laké Andrew belvárosában állt. Nick két nappal azelőtt tudta meg, hogy itt lakik az öccse özvegye.

Előtte még csak nem is sejtette, hogy van egy sógornője. Egészen addig a pillanatig, amíg a megyei bíróságon kezébe nem került egy irat, amely felfedte a megdöbbentő igazságot. Bradley Thomas Ryan és Juliét Marié Hansen egy hónap híján négy éve házasodott Össze.

A rövid, semmitmondó bejegyzés láttán Nick úgy érezte magát, mint akit gyomorszájon vágtak. Még most is elakadt a lélegzete, valahányszor azon töprengett, hogy vajon miért nem osztotta meg vele Brad ezt a nagy titkot.

Talán sosem kap választ minden kérdésére. Amióta azonban nevet is tudott kapcsolni a pár hónapja felbukkant fotón látható csinos archoz, elhatározta, hogy mindent kiderít a nőről, aki egykor az öccse felesége volt.

Eltökéltsége lassan kezdte súrolni a megszállottság határát. Mi mással magyarázhatta volna, hogy a CIA-től kapott három hónapos kényszerű szabadságát csaknem teljes egészében a nő felkutatásának szentelte? Először azt sem tudta, ki ő. És tessék! Most itt leselkedik utána a könyvtárban minden délután, és úgy bámulja, mint egy szerelmes kamasz.

A valóságban még elbűvölőbb volt, mint a képen.

Nick úgy vélte, hogy hozzá hasonlóan Juliét Ryan is meglepődne, ha tudomást szerezne a létezéséről. De döbbenet hallgatná azt is,

hogy a férje titkosügynök volt. A felkutatása során Nick számára nyilvánvalóvá vált, hogy Brad nagyon gondosan elkülönítette egymástól élete két felét. Arra gondolt, hogy mi értelme lenne fenekestül felforgatni ennek a szegény nőnek az életét, feltépni sebeit több mint három évvel a férje halála után, amikor azzal egyikük sem nyerhet semmit.

Magányos farkas volt, és ez tökéletesen megfelelt neki. Tulajdonképpen ez alapkövetelmény is volt abban a munkában, amelyet ő és az öccse végzett. Csupán a kíváncsiságát akarta kielégíteni. Utána visszamegy Washingtonba a munkájához, amely mindennél fontosabb számára.

De előbb ki akarta deríteni, hogy vajon mi készítette Bradet arra, hogy kettős életet éljen, és hazudjon az egyetlen élő vérrokonának. Nick nem sértődöttsöget, inkább zavart érzett.

Ekkor Juliét egy halom könyvvel a karján kilépett az asztala mögül. Menet közben egy pillanatra megállt, hogy megigazítson egy díszet a gyermekrészleg bejáratánál tornyosuló, gondosan feldíszített karácsonyfán, aztán folytatta útját Nick felé

A férfi úgy döntött, hogy bölcsebb lenne helyet változtatni. Az emberek mindig mondták, mennyire hasonlít Bradhez, éppen ezért a megfigyelés során gondosan ügyelt rá, hogy Juliét Ryan ne nézhesse meg magának alaposabban az arcát. Semmi nem vonná magára a

figyelmét gyorsabban, mint egy férfi, aki a halott férje szakasztott mása.

Könnyed léptekkel arrébb ment pár sorral, de elég közel maradt, hogy szemmel tarthassa a nőt, miközben az a helyükre rakta a könyveket.

Kénytelen volt elismerni, hogy Brad választottja igazi szépség. Finom vonásaival, vakító szőke hajzuhatagával, és kristálykék szemével, melyet bársonyos szempillák kereteztek, úgy festett, mint egy igazi bálkirálynő. Mosolya még egy jéghegyet is megolvasztott volna.

Alig volt magasabb az átlagosnál, de ezen kívül semmi átlagos nem volt benne. Még a túlméretezett, vastag kötött pulóver sem tudta elrejteni mellének pompás halmait. Nick a női nem nagy szakértőjének tekintette magát, és Juliét igencsak méltó volt a figyelmére.

A délután folyamán nem először érzett büntudatot. Hiszen a nő egykor a testvéréhez tartozott. Nincs joga vágyat érezni iránta. De aztán lecsendesítette háborgó lelkiismeretét. Kinek árt azzal, ha ábrándozik róla? Úgysem lesz közöttük semmi. Nem akart mást, csak a távolból csodálni, és mindent kideríteni róla, amit a megfigyelésére szánt egy-két napban csak lehet. Ennyi volt, nem több. Utána elhagyja a várost, és végleg lezárja életének ezt a váratlanul feltárult szakaszát.

Juliét Ryan soha nem fogja megtudni, hogy egyszer egy idegen képzeletének középpontjában állt.

Amikor röviddel fél hat után belépett a szülei házának hátsó ajtaján, ínycsiklandó süteményillat fogadta. Leveregette a havat a bakancsáról, Juliet a zsebébe tuszkolta a kesztyűjét, és fázósan összedörgölte a kezét, gyermekkorra otthonának melege, fényei és ismerős illatai kellemes menedéket kínáltak a kinti fagyos szürkület előtt.

Kellemes nyugalom szállta meg, enyhítve a bizonytalan feszültséget, amely egész délután gyötörte. Amikor meghallotta az apró lábak dobogását a linóleumon, idegessége nyomtalanul eltűnt.

- Anyuci! Találd ki, mit csinálunk a nagyival!

Juliét az előszobából a konyhába lépve a karjába kapta kislányát, és hatalmas pusztit nyomott fitos orrára.

Emma válaszul megsimogatta az arcát. Rögtön el is kerekedett a szeme.

- Juj, de hideg az arcod, mami!

- Brr! Majd' megfagyni odakint. - Juliét magához szorította a kicsit, és úgy tett, mintha remegne.

A konyha másik végében Dóra Hansen épp a kezét törölgette, majd a mosogató mellé akasztotta a törlőruhát.

- Jó ég! Úgy nézel ki, mintha egyenesen az Északi-sarkról érkeztél volna. Gyere, ülj le! Készítek forró csokit.

- Hü, de jó!

- Kösz, anya, de mennünk kell. - Juliét nem tudta, mi lett volna vele, ha az édesanyja nem vigyáz a kislányára napközben, míg Ő a könyvtárban dolgozott. Egyedülálló anyaként nem volt egyszerű dolga, de Juliét tisztában volt vele, hogy szerencsésebb a többségnél.

- Gyere, Giling-Galang, vegyük fel a dzsekidet! Ideje indulni.

- De miért? - kérdezte Emma nyűgösen.

Nem volt könnyű egy hároméves miértjeit megválaszolni, de Juliét ígéretet tett magának, hogy soha nem fogja ezeket a kérdéseket egy egyszerű „csak”-kal elintézni.

- Mert a nagyi és a nagypapa nemsokára vacsorázni fog, és nekünk haza kell menni, hogy elkészíthessük a mienket - simogatta meg kislánya szőke furtjeit.

- De nagyival süteményt sütünk, és még nincs kész - toporzékolt Emma. JuHet a hátsó ajtó felé irányította vonakodó kislányát.

- Megígértetik nagyival, hogy nem eszi meg az összesét holnapig. - Juliét az anyjára kacsintott.

Dórán látszott, hogy legszívesebben csatlakozna unokája tiltakozásához. Szörnyen elkényeztette i kicsit, de arra figyelt, hogy soha ne mondjon ellent egy szülői utasításnak.

- Nem miattam kell aggódni - vágott vissza Dóra, megigazítva frissen daueroltatott haját. - Inkább az édesszájú apád miatt. - Megsimogatta unokája arcát, miközben Juliet megpróbálta

belegyömöszölni durcás kislánya kezét a dzsekije ujjába. - Ne aggódj, drágám! Nem hagyom, hogy nagypapa túl sokat egyen. És ha véletlenül túl sokat elcsenne, amíg nem figyelek oda, akkor holnap sütünk egy újabb adagot. Még nagyon sok tészta maradt.

- A papa itthon van már? - érdeklődött Juliét.

- Ma délután megbeszélése volt az iskolatanáccsal, de azt ígérte, hogy vacsorára itthon lesz.

- Öleld meg a nevében! - kérte Juliét, miközben az utolsó gombot is begombolta a kislánya kabátján.

Amikor felállt, az anyja közelebbről is szemügyre vette.

- Drágám, jól vagy? Nagyon sietsz ma este. Juliét ismét a hátában érezte a figyelő tekintetet.

- Minden rendben, anya. - Mi mást mondhatna? Hogy egész délután az a baljós érzése volt, hogy valaki leskelődik utána? - Ma kissé ideges vagyok, ennyi az egész - ismerte el végül, mivel úgysem tudta volna megtéveszteni az édesanyját. - Azt hiszem, az ünnepek miatt van. Annyi a tennivaló.

- Á! - Dóra bölcsen bólintott. Tudta, mennyire nehezek az ünnepek Juliét számára azóta, hogy a férje, Brad négy évvel azelőtt meghalt, alig pár hónappal Emma születése előtt.

Bár minden évben könnyebb volt egy kicsit, de még mindig beléhasított a fájdalom, valahányszor az egész család összegyűlt,

hogy ünnepeljen. Az egész család, egy embert kivéve... Juliét szívében az úr még nagyobb volt ilyen alkalmakkor.

De ez nem jelentett magyarázatot a baljós érzésre, amely árnyékként követte egész délután.

- Tessék édesem - nyomta Emma kezébe a kesztyűjét. - Vedd ezt fel, amíg felteszem a kapucnidat. Vacsora után majd készítünk forró csokit - suttogta a kicsi fülébe. - Most pedig búcsúzz el a nagytól!

- Szia, nagy! - A szája elé tekert sál alól tompán szűrődött elő Emma hangja.

- Szia, drágám! Viszlát holnap!

Juliét is elbúcsúzott, majd kiléptek a szabadba.

- Óvatosan! A járda csúszós. - A ház mellett az utca felé vezette Emmát.

- Hideg van, mami. Siessünk!

- Rendben, gyere! - Még szorosabban markolta Emma kezét. - Az utca másik oldalán állítottam le a kocsit.

- De miért?

- Ezen az oldalon nem volt több hely. - Juliét két autó között megállt. - Mindkét irányban szétnézni, emlékszel?

Emma kötelességtudóan forgatta kapucnis fejét.

- Nem jön semmi - jelentette ki.

- Akkor mehetünk.

Elindultak. Juliét hirtelen rálépett egy jeges részre, és a lába kicsúszott alóla.

Nick a bérelt kocsijában ücsörgött, és türelmetlenül dobolt hüvelykujjával a kormányon, miközben arra várt, hogy Juliét előjöjjen a szemközti házak valamelyikéből. Nagy gyakorlata volt az emberek megfigyelésében, de várni sosem szeretett.

Kötött sapkáját mélyen a szemébe húzta, és a sálját úgy igazította, hogy eltakarja a száját és az orrát. Rettenetesen hideg volt. Természetesen túlélte ő már ennél rosszabbat is, de azért örült volna egy-két korty jófajta ír whiskeynek.

Nem tudta biztosan, melyik házba ment be Juliét, ugyanis tett néhány kört a tömb körül, nehogy felébressze a nő gyanúját. Mire pedig sikerült leparkolnia, már eltűnt. Azt már tudta, hogy nem ezekben a kétszintes házakban él. Csak remélhette, hogy nem nyúlik túl hosszúra ez a látogatás.

Egyre jobban besötétedett, de hirtelen mozgást vett észre a szeme sarkából. Na végre! Itt jön már! Egyelőre csupán a felsőtestét látta a szomszéd ház kocsifeljáróját övező sövénytől. Úgy tűnt, mintha... magához beszélne. Nick megjegyezte magának ezt a hóbortos jellemvonást.

Amikor kiért az utcára, végre teljes egészében láthatóvá vált. Ő... és a kislány, akinek a kezét fogta. Nick villámgyorsan felegyenesedett, és a kormánykereket szorosan markolva előrébb

hajolt, hogy meggyőződjön róla, valóban jól lát-e. Agya sebesen forogni kezdett, megpróbálta feldolgozni ennek az egésznek a jelentőségét.

Egy gyerek? Az Öccse özvegyének gyereke van?

De akkor... Gyorsan letörölte a párát a szélvédőről, hogy jobban lássa az utcán átkelő párost. A következő néhány pillanat olyan volt, mint ha gyorsított felvételen történt volna. Juliét megcsúszott és elesett. Az utca végén egy fényszóró hasított a sötétbe, egy kocsi fordult be a sarkon.

Juliét és a kislány túl közel volt a talajhoz, egy olyan helyen, amely kívül esett az utcai lámpák fényén. Ha a sofőr észre is veszi őket, az már túl késő lesz.

Nick nem vesztegetett több időt a gondolkodásra. Cselekedett. A másodperc töredéke alatt kipattant a kocsiból, és rohanni kezdett feléjük.

- Mami, miért estél el? - Juliét levegő után kapkodott.

- Megcsúsztam a jégen, kicsim. - A hirtelen sokktól szinte megbénult egy pillanatra. Elégé fáj a hátsója. Remélte, hogy semmije nem tört el.

Esés közben ösztönösen elengedte Emma kezét. Már éppen ismét nyúlt volna utána, amikor hirtelen éles fény vakította el. Felemelte a kezét, hogy eltakarja a szemét. Mi lehet ez?

Aztán hirtelen rájött, mihez tartoznak a fények. Egy kocsiközeledett feléjük!

Abban a pillanatban, hogy Juliét agya rémülten felugrásra ösztönözte volna izmait, Emma a levegőbe emelkedett. Juliét feltörni készülő sikolya a torkán akadt, amikor egy hatalmas erő őt magát is arrébb sodorta.

Megmentőjük egy hatalmas, izmos férfi volt. Erős, mint egy bika. Miközben egyik karjában Emmát tartotta, félig emelve, félig húzva Julietet is félrevonszolta a közeledő kocsik útjából.

Már a járda biztonságában voltak, amikor az autó elrobogott mellettük, legalább tíz mérfölddel a megengedett sebességhatár fölött.

- Édes istenem! - zihálta Juliét megkönnyebbülten. - Hogyan köszönhetném meg?

- Jól van? - A kérdés kissé barátságatlanabbra sikerült, mint Nick tervezte. Talán az aggodalom, vagy az arca nagy részét eltakaró sál miatt. Mivel a lámpának háttal állt, Juliét csak a körvonalait láthatta.

- ...azt hiszem. - A nő fájdalmasan elfintorodott. - Meglehet, holnapra tele leszek horzsolással, de úgy érzem, nem esett komolyabb bajom.

Csak ekkor vette észre, hogy a férfi még mindig fogja a karját. Tekintetét követve, az idegen azonnal eleresztette.

A zsebébe nyúlt, és elővett egy zsebkendőt.

- Vérzik a szája.

- Tényleg? - nyúlt oda Juliét meglepetten. - Esés közben haraphattam el. Még csak nem is fáj.

A férfi hihetetlenül gyengéd mozdulattal törölte le a vért a szája sarkából. Az érintés viálasszággal töltötte fel, és teljesen zavarba jött a rátörő érzésektől. A meghitt mozdulat a szíve mélyéig megérintette, évek óta elfeledett vágyakat ébresztett fel benne.

Végül Emma sietett a megmentésére. A történetek őt is felkavarhatták, mert legalább két perce egy szót sem szólt. Szeme tágra nyílt izgalmában, viszont látszólag egyáltalán nem zavarta, hogy egy idegen tartja az ölében. Az üli ilá tolt a sálát, és megszólalt.

- Emma Ryan a nevem, és hároméves vagyok. Nick úgy érezte, mintha letaglózták volna.

Jó ég! Lehetséges lenne, hogy nagybácsi lett belőle?

Nagyon is valószínű, hiszen a kicsi hároméves. Brad és Juliét majdnem négy éve házasodott össze.

10

Bár szerette volna hinni, hogy nem igaz, de a tények amellet szóltak, hogy ez az aranyos kis tündér az ölében az egyetlen rokona a világon.

Az utcai lámpa fényében látta, hogy a kicsi anyja nagy, kék szemét örökölte. Dzsekije kapucnija hátracsúszott, felfedve göndör, szőke furtjeit. Miközben a gyerek tovább csicssergett valami sütikrol, Nick csak nézte a tökéletes, parányi ar-cocskát. Brad vonásait kutatta. És a sajátjait.

Eddig nem sok köze volt gyerekekhez. Nem emlékezett, hogy valaha is az ölében tartott volna akár egyet is. A kicsi lány a karján könnyű volt, mint a hópihe, de már kész kis ember, elbájoló személyiséggel. Nicket teljesen elbűvölte.

Emma anyja azonban már korántsem látszott ilyen megigézettnek. Sokkal inkább gyanakvónak tűnt, amiért az idegen még mindig nem adta vissza a lányát. Ezen maga Nick is csodálkozott.

Azt hitte, örökre elvesztette Bradet. Úgy tűnt azonban, hogy csodával határos módon egy része tovább élt. Szörnyű erőfeszítésébe került visszaadni a kicsit az anyjának. A nő szabályszerűen kitépte a kezéből.

- Odakísérem a kocsijához - szólt Nick.

Juliét, Emmát szorosan ölelve, elhátrált tőle, és összeszűkülte szemmel méregette.

- Köszönöm, hogy megmentett bennünket - mondta.

Nyilvánvaló volt, hogy addig nem száll be a kocsijába, amíg Nick látótávolságon kívülre nem kerül. Csak azt nem tudhatta, hogy már régen megszerezte a címét.

- Jó, hogy nem esett bajuk - jegyezte meg.

- Viszlát, uram! - búcsúzott Emma ellenállhatatlan mosollyal. - Örülök, hogy nem ütött el minket az a kocsi. A nagyim biztos ad neked sütit, ha megkérjük rá.

Juliét gyorsan megköszöri a torkát.

- Ennek a kedves bácsinak most mennie kell, édesem. Nick értett a célzásból.

Tűnés innen, Ryan, mielőtt még gyanúsabbá tennéd magad. De ez nem volt egyszerű. A tudat, hogy nagybácsi lett, fenekestül felforgatta a világot. Már nem volt egyedül.

Egy dolog volt hátra: el kellett döntenie, mit tegyen.

Az a szempár... Juliét konyhája fenyőfa asztalánál ült, és Emma bársony kezeslábasának zsebét javítgatta, de nem nagyon haladt a munkával. Valahányszor eszébe jutott találkozása titokzatos megmentőjükkel, rettenetes szédülés tört rá.

Amikor az idegen távozóban búcsút intett nekik, egy arra haladó másik kocsi fényszórói megvilágították arcának azt a részét, amelyet a kötött sapka és a sál szabadon hagyott. Attól, amit látott, Julietben megfagyott a vér.

Megmentőjüknek épp olyan acélszürke szeme volt, mint Bradnek, a férjének, aki több mint három évvel ezelőtt életét vesztette egy repülőszerencsétlenségben.

Juliét a gyomrára szorította a kezét, hogy csillapítsa a háborgását. Brad meghalt, ő pedig meggyászolta. Megszülte a gyermeküket. Öröm és bánat között vívódva, egyedül fel is nevelte. Valamikor az elmúlt három év alatt még azt is meg-bocsátotta neki, hogy meghalt. Nem lehet életben. Vagy mégis? Hiszen, miután a gépe a tengerbe zuhant, a testét sosem találták meg... Ismét elfogta a szédülés, ezért a tenyerébe temette az arcát. Ekkor Emma szökdecselt be a konyhába.

- Mami, ihatok még egy kis forró csokit?
- Persze - vágta rá Juliét mosolyt erőltetve az arcára.

Miközben forrt a tej az újabb adaghoz, pillantása sokadszorra a fogason lógó kabarjára tévedt. Amióta hazaértek, ez volt a tizedik alkalom, hogy odament, és elővette a zsebéből a papírdarabot.

Az idegen távozása után vette észre, amikor a kocsijához indulva alaposan a lába elé nézett, nehogy megint elessen. Talán az idegen ejtette el? Lehajolt érte, és felvette. Az egyik helyi szálloda számlája volt. Bizonyára akkor eshetett ki a férfi zsebéből, amikor előhúzta a zsebkendőjét.

A konyhai lámpa erős fényénél ismét szemügyre vette. A cetli hátuljára annak a könyvtárnak a címe volt ráírva, ahol Juliét dolgozott, illetve néhány szám, amelyek megfeleltek az aznapi

munkaidejének. Azt legalább már tudta, hogy nincs üldözési mániája. Valaki tényleg leskelődött utána délután.

Brad?

Juliét szíve úgy vert, mint a légkalapács erre a gondolatra. Nem, ez lehetetlen. És mégis... Az idegen szürke szemével, és magas termetével olyan volt, mint... Brad.

- Mami, felforrta a tej!

Emma kiáltása riasztotta fel a tépelődésből. Gyorsan félrehúzta a kifutó tejet, lezárta a tűzhelyt, és a telefon után nyúlt. Nem bírta tovább ezt a bizonytalanságot. Tudni akarta mi az igazság, legyen az bármilyen szörnyű vagy hihetetlen.

- Nem akarod befejezni a forró csokimat?

- Majd a nagyi készít neked - felelte Juliét, miközben beütötte a számokat. - Anya? Szia! Nem szívesen terhellek ezzel, de vigyáznátok egy kicsit a papával Emmára ma este?

A Viking Szálloda nem tartozott Laké Andrew legelőkelőbb helyei közé, de kényelmes volt, és csendes, elfogadható árakkal. A más városokban lakó szülők szívesen szálltak meg itt, ha eljöttek meglátogatni a helyi főiskolán tanuló csemetéiket. A portán karácsonyi dalok szóltak a hangszóróból.

- Ottfelejtette a kesztyűjét a könyvtárban, ahol dolgozom - magyarázta Juliét a recepciónak. - Szeretném visszaadni, de nem tudom a nevét. Csak azt, hogy itt szállt meg.

- Hmm. - A fiatal nő kinyitotta a vendégkönyvet. - Hogy nézett ki?

- Hú, nem is tudom. - Juliét megdörzsölte a halántékát. - Magas volt. És izmos. - Olyan a szeme, mint a halott férjemé... - Ja, és olyan bőr pilótadzsekit viselt.

A recepciós arca felderült.

- Ó, biztosan Mr. Sheperdre gondol.

- Shepherd?

- Miké Shepherd. Hatos szoba. - A tekintete álmodozóvá vált. – Hihetetlenül jóképű, ugye?

- Ö... Igen. - Juliét csak egyet akart: megtudni, hogy az idegen a férje-e, vagy nem. - Hatos szobát mondott?

- Igen. Ki az ajtón, aztán balra. A folyosó közepén.

- Köszönöm. - Juliét ismét kilépett a hideg levegőre. Egy pillanatig arra gondolt, hogy elfelejti az egészet, és hazamegy, de aztán másként döntött.

Nem sokkal később megállt a hatos szoba ajtaja előtt, amely a parkolóra nézett.

Kopogásra emelt keze habozva megállt az ajtó fölött. Szíve vadul dübörgőit a mellkasában, így végül alig hallotta a saját kopogása hangját. Az ajtó kis idő elteltével kinyílt.

A nőnek hirtelen fekete pontok kezdtek táncolni a szeme előtt. Végtagjai elerőtlenedtek. Amikor összecuklott, és előrebukott, halk szitkozódást hallott.

Aztán távolról érezte, hogy valaki erős karjába veszi.

2. FEJEZET

Nick vadul tekintett körbe a szállodai szobájában. Megfelelő hely után kutatott, ahová letehetné a karjában tartott öntudatlan nőt.

A nő hosszú, selymes haja ragyogva terült szét a karján, amikor végül a saját ágyára fektette. Keze kissé hosszabban időzött a testén a szükségesnél... De hát végül is ő mentette meg attól, hogy a padlóra zuhanjon. Ennyi jár neki. Némi habozás után félresimította a no arcából az aranyzőke tincseket. Arca hideg volt, de lágy, mint a virágszirom.

Ekkor hirtelen megrebbent a szemhéja. Nick gyorsan felegyenesedett. Vajon hogy az ördögbe találhatott rá? És vajon milyen magyarázattal kellene előállnia. ..

A nő szeme kinyílt. Egy-két pillanatig zavarodottan meredt a plafonra, majd a csodás kék szempár megállapodott Nicken.

- Nem Brad vagyok - sietett tisztázni a helyzetet. A döbbenet, amely az ájulása előtt kiült az arcára, elárulta, hogy a nő éppen ezt hiszi. Nem hiányzott neki egy hisztérikus nőszemély. Látszott, hogy

még mindig sokkos állapotban van. Nick karba tett kézzel kissé közelebb hajolt hozzá.

- Hallotta, amit mondtam? - kérdezte tagoltán. - Én nem vagyok...

- Igen, értem. Már az első alkalommal is hallottam. - Juliét a könyökére támaszkodva félig-meddig ülő helyzetbe tornázta magát.

Kezdett visszatérni a szín az arcába. Nick sejtette, hogy mogorva hangjával csak a zavarát akarja palástolni. Nem olyan embernek látszott, aki gyakran esik össze ájultán.

- Kicsoda maga? - kérdezte, kesztyűs ujjjaival az ágytakaróba kapaszkodva. Hangja csak egy kicsit remegett.

Nick csodálattal adózott a merészsége előtt. Biztosra vette, hogy a bátorság álarca mögött félelem bújik meg.

A szakmai ösztönei azt súgták, hogy hazudjon, de most nem volt szolgálatban. Ez személyes kérdés. És talán nem érdekeltte meg ez a nő az igazságot, miután ilyen ügyesen a nyomára bukkant? Különben is csupán azért titkolta el a kilétét, hogy megvédje a nőt. Ehhez már késő volt.

- Nick Ryan vagyok. Brad bátyja.

Juliét elfehéredett. Úgy tűnt, megint el fog ájulni.

Mivel nem volt a háznál repülőszó, Nick gyorsan keresett egy tiszta poharat, töltött bele egy kevés whiskyt. Éppen akkor készült megkóstolni, amikor a nő kopogott az ajtaján.

- Tessék, igya ezt meg!

Juliét úgy meredt a pohárra, mint egy kibiztosított kézigránátra.

- Ó, nem köszönöm.

Nick vállat vont, és kortyolt egyet az italból. Valami azt súgta, hogy szüksége lesz rá.

- Bradnek nem volt testvére - kezdte a nő. Hangjába gyanakvás, és kétely vegyült.

- Ezt kérdezi vagy mondja? - érdeklődött Nick felvont szemöldökkel. Egy kissé bökte a csőrét, hogy a nő túljárt az eszén. - Egyébként, hogy talált rám?

A nő elfintorodott, mint aki nem emlékszik, majd anélkül, hogy levette volna róia a tekintetét, kotorászni kezdett a kabátja zsebében.

- Ezt a földön találtam, miután... megmentett bennünket.

Nick széthajtogatta a felé nyújtott papírt, és elhúzta a száját, amikor felismerte. Jó ég, milyen kispályás hiba! Biztosan a zsebkendővel húzhatta ki a zsebéből, amikor letörölte a nő vérző ajkát.

Összegyúrte, és undorodva a szemetesbe hajította a papírdarabot. Ekkora melléfogásra nincs bocsánat, bármennyire is megzavarta a tény, hogy van egy unokahúga. Juliét még jobban felegyenesedett. Átható pillantása szörnyen zavarta Nicket.

- Ennek az egésznek nincs értelme... És mégis... Maga olyan, mint ő. - Hitetlenkedve rázta a fejét. - Ugyanaz a fekete haj, ugyanaz

a szürke szempár... Persze azért nem pontosan ugyanolyan. Úgy értem, tudom, hogy maga nem Ő, de az ajtóban egy pillanatra...

Mintha hirtelen tudatosult volna benne, hogy egy idegen férfi szállodai szobájában, annak ágyában fekszik, hirtelen felpattant. Elhátrált Nicktől, majd sebes léptekkel átszelte a szobát. A hátát az ajtónak vetve, hihetetlenül kék szemével még nézte egy kicsit a férfit.

- Miért nem tett Brad soha említést magáról?

- Jó kérdés. - Nick is ezt kérdezte magától.

- Elidegenedtek egymástól? - Világosan látszott, hogy a nő megpróbál ésszerű magyarázatot találni a lehetetlenre.

- Nem... Igazából nagyon közel állunk egymáshoz. - Legalábbis Nick nem sokkal azelőttig még azt hitte. Pohara szegélyét elgondolkozva simította az alsó ajkához.

Juliét beleremegett a hirtelen felismerésbe. Rettegés és pánik kúszott felfelé a gerincén. Brad is ugyanezzel az öntudatlan mozdulattal játszott egykor az italával.

Te jó ég, biztos, hogy Brad bátyja! De a gyanú, amelyet a létezése ébresztett, olyan hihetetlen volt, hogy Juliettel forogni kezdett a szoba. Látását ismét fekete foltok homályosították el.

Nick gyorsan lerakta a poharát, és odasietett hozzá.

- Az ég szerelmére, üljön le! - Megragadta Juliét kezét, és a legközelebbi székhez vezette. - Nem szeretném, ha újra el kellene

kapnom. - Mosolyra görbült a szája. - Nem mintha az első alkalommal nehezemre esett volna.

Julietnek az arcába szökött a vér. Eddig bele sem gondolt igazán, hogyan jutott el az ágyig. Kínos volt arra gondolni, hogy ez a férfi a karjában tartotta. Emlékezett rá, hogy a nászútjukon, Dél-Karolinában, Brad a karjába kapta, és úgy vitte át a tengerparti bungalójuk küszöbén...

A hirtelen rátörő szomorúságtól és vágytól majdnem felkiáltott. Nick Ryan olyan közel állt hozzá, hogy érezte enyhén whiskyszagú leheletét, valami férfias illattal együtt, amely az izzadság és a bőr egzotikus keveréke volt.

Ujjai még mindig Juliét csuklóján nyugodtak. A nőt elöntötte a forróság. Azzal nyugtatta magát, hogy azért van rá a férfi olyan idegesítő hatással, mert annyira hasonlít Bradhez.

Lehámozta kezéről a kesztyűjét, és kigombolta a kabátját. Ettől valahogy sokkal sebezhetőbbnek érezte magát, de ha nem teszi, elájul a hőségtől. Különben is ez jó ürügyet adott arra, hogy kiszabadítsa a csuklóját Nick markából.

- Nem értem, Brad miért nem beszélt rólad - kérdezte ismét, tegezésre váltva.

- Ugy tűnik, egy hajóban evezünk. - Nick leereszkedett az ágya szélére. A tekintete feszült figyelemmel függött Julieten, akit a férfi

most prédára leső farkasra emlékeztetett. - Brad nekem sem beszélt rólad.

- Van még valaki a családban, akiről tudnom kellene? - kérdezte élesen.

- Rajtam kívül senki. Juliét idegesen talpra ugrott.

- Te még szükségzavúbb vagy, mint az öcséd. Miféle család lehet az, ahol senki sem beszélget egymással?

Nick is felállt. Töltött magának egy kis whiskyt, és bár ügyelt arra, hogy a szeme se rebbenjen, Juliét tudta, hogy érzékeny pontra tapintott. Azonnal meg is bánta a szavait. Bármennyire zaklatott is, nincs joga bírálni más családját.

Önkéntelen mozdulattal Nick karjára tette a kezét. Pulóvere anyagán keresztül is érezte, hogy a férfmak megfeszülnek az izmai. A gyapjú kellemesen érdes volt az ujjai alatt. Annyira hasonlított Bradhez! Ismeretlen volt, és mégis olyan ismerős. Julietet lenyűgözték a finom különbségek. Hirtelen elöntötte a vágy. Elengedte Nicket, és elszakította tekintetét a kutató, palaszürke szempártól.

- Vacsorázz velünk holnap este! - bukott ki belőle, mielőtt még gondolkodhatott volna.

- Vacsorázzam veletek? - Úgy tűnt, Nick megdöbbenőnek találja az ötletet.

- Ne gondolj semmi különösre! Főznék egy kis marharagut...

Ugye, nem vagy vegetáriánus?

A férfinak megrándult a szája.

- Dehogy!

Civilizált viselkedése mögött Juliét valami vad erőt érzett, valamiféle elemi érzékiséget, amely egy ősi ösztönt hívott életre benne. Istenem, mi ütött belé? Brad sosem keltett benne ilyen érzéseket. Ő kedves volt, és gyengéd,...

- Köszönöm - szólalt meg Nick. - Jól hangzik.

- Hmm? - Beletelt pár pillanatba, mire Juliét rájött, miről beszél a férfi. - Ó... Jó. Akkor felírom a címemet. Hat óra megfelel?

- Öö, a hat óra jó lesz.

A nő elővett egy darab papírt a táskájából, s ráfirkantotta a címét és a telefonszámát. Nem volt szokása idegeneket beengedni az otthonába, de hát a férfi végső soron a családhoz tartozott. Különben is azt remélte, hogy egy finom vacsora mellett jobban megoldódik a nyelve.

A fejében egymást kergették a kérdések, de időre volt szüksége, hogy tisztázza őket. Az sem segített, hogy össze volt zárva Nickkel ebben a szobában. Nyugtalanítónak, és valahogyan illetlennek találta. Amikor a férfi elvette tőle a papírt, a keze súrolta az övét. Az érintés ismét lánggra lobbantotta az érzékeit. Úgy döntött, ideje mennie.

- Akkor viszlát holnap! - Már az ajtónál járt, amikor felmerült benne egy kérdés. Semmi köze nem volt Bradhez, sem a házasságukhoz. Nem ébresztett benne nyugtalanító gondolatokat. - Miért kémkedtél utánam ahelyett, hogy egyszerűen bemutatkoztál volna?

- Nem akartalak megsebezni - felelte a férfi, és Juliét látta a szemén, hogy igazat mond.

- Attól féltél, hogy elszomorítana, ha meglátnálak, és eszembe jutna Brad? Nick bólintott, de Juliét biztos volt benne, hogy többről van itt szó. Sebaj!

Majd holnap vacsora közben mindent kiszed belőle. Kinyitotta az ajtót, és a beáradó hideg levegőtől azonnal Hbabőrös lett.

- Szóval azt tervezted, hogy elhagyod a várost anélkül, hogy beszélsz velem? - nézett még vissza.

- Először ki akartam dolgozni a megfelelő megközelítési módot, hogy ne érjen akkora megrázkódtatás.

A nő az ajkába harapott. Hirtelen összeállt a kép.

- Tehát tudtad, hogy Brad nem beszélt nekem rólad?

- Mondjuk úgy, hogy sejtettem - ismerte be a férfi vonakodva.

A nőnek baljós előérzete támadt. Valami azt súgta neki, hogy talán jobb lett volna, ha Nick elhagyja a várost, még mielőtt ők ketten találkoztak egymással. Összébb húzta magán a kabátját, és kilépett a szabadba. Csak egyet akart. Elmenni innen. Azonnal.

Már a járdánál tartott, amikor Nick utána szólt.

- Mielőtt elmennél, kérdeznék valamit

Juliét visszafordult, és látta, hogy a férfi az ajtóban áll, széles vállával csaknem betöltve azt.

- Ugye Emma az öcsém kislánya?

A kérdés aggodalmat ébresztett Juliét szívében. Érezte, hogy újabb bonyodalmak várhatók. Először hazudni akart, de képtelen volt rá.

- Igen, és az unokahúgod.

Érezte, hogy Nick feszültsége alábbhagy. Tekintete elgondolkozva a távolba meredt, és csak ennyit mondott:

- Viszlát holnap!

Amikor a kocsijához érve Juliét visszanezett, a férfi a csontig hatoló hideg ellenére még mindig az ajtóban állt.

Már fél úton járt a szülei háza felé, amikor felmerült benne egy kérdés. Ha Nick nem tudott a létezéséről, akkor hogyan találta meg? Vagy ami még fontosabb... Miért?

Nick pontban egy perccel hat után állította le kocsiját Juliét háza előtt. Már sötét volt, és égtek a ház utca felőli oldalát díszítő karácsonyi lámpafuzérek. A bejárati ajtóhoz vezető járdáról el volt lapátolva a hó. Nick elindult a földszintes téglaház felé. Az ereszről jégcsapok csüngtek alá, az ablak alatt a bokrokat hótakaró borította. Az ablakokat fehérre festett zsaluk takarták, amelyekbe apró

szívecskéket vágtak. Nick még mindig alig tudta elhinni, hogy Brad valaha egy ilyen házban élt. Bekopogott, próbálva elűzni a baljós előérzetet. Csak egy vacsora és semmi más. Tisztázza a helyzetet Juliettel, és ismét találkozik a kislánynyal. A pulzusa felgyorsult. Juliét ajtót nyitott.

- Jó estét! - Az arcán előmlő meleg mosoly éppen csak egy kicsit tűnt erőltetettnek. - Fáradj be!

- Remélem, nem késtem el. Hoztam egy kis bort.

- Épp időben jöttél. Kerülj beljebb, és vedd le a kabátodat!

Nick követte a nőt a nappaliba, és közben megpróbált tudomást sem venni csábítóan ringó csípőjéről. Itt, Brad házában, még jobban gyötörte a bűntudat, hogy így megbámulja a feleségét.

- Erezd magad otthon! Megyek, megnézem a ragut. ~ Távozóban Juliét még megtorpant, és bizonytalanul a kezében tartott üvegre nézett. - Szeretnél esetleg egy kis bort most azonnal?

- Ráér később, köszönöm.

- Biztos lesz itt valahol egy dugóhúzó... - mormolta Juliét, és az ebédlőn keresztül kisietett.

Nick körülnézett. Meghitt. Egyedül ez a szó illetett környezetére. A kanapén nagy, kényelmes vánkások, egy hintaszék, foltból varrt, színes párnák. Apró csecsebecsék mindenütt.

Azon töprengett, hogy vajon a hintaszék Bradé volt-e.

Meglátott egy bekeretezett képet a dohányzóasztalon, és habozva érte nyúlt. Hatalmas súly nehezedett a mellkasára, belé fojtva a lélegzetet. Egy esküvői kép volt.

Nick sosem látta ezt a kifejezést Brad arcán... Az öccse örülten szerelmesnek látszott. Mintha egy idegen arcába nézett volna. Kicsit erőteljesebb mozdulattal rakta vissza a képet, mint szeretete volna. Ekkor vette észre, hogy még rengeteg másik fotó is van ott. Némelyik Bradról, némelyik Emmáról és Julietről. A leg-többön olyan emberek, akiket nem ismert.

Erősen fülelt, de a konyhai zörejeken kívül semmi neszt nem hallott. Vajon hol lehet Emma? Talán az anyjának segít. Amikor Nick bedugta a fejét a konyhába, Juliét a szívére szorította a kezét, és felkiáltott.

- Bocsánat, nem akartalak megijeszteni - szabadkozott a férfi beljebb lépve.

- Semmi baj. - A nő megkavarta a pompás illatú ragut, és újra lefedte. - Csak nem hallottam a lépteidet.

- Emma már alszik?

- Jó ég, dehogy! Hisz még csak hat óra.)- Juliét mélyen Nick szemébe nézett. - Elvittem a szülémhez. Gondoltam, úgy nyugodtabban tudunk beszélgetni.

- Ó, persze. Igazad van. - Vajon akkor miért érzi ennyire csalódottnak magát? Juliét nem hazudott, csak nem mondta el a teljes

igazságot. Az anyai ösztöne azt súgta, hogy egyelőre tartsa távol egymástól Emmát és Nicket. És ő mindig hallgatott a megérzéseire.

- Akkor ehetünk? - kérdezte, amikor végzett a salátával is.
- Majd éhen halok.

Juliét azt hitte, hogy egy falat sem fog lemenni a torkán, annyira ideges volt. Éjszaka szinte egy szemhunyásnyit sem aludt. Ébren tartották a kétségei és a kérdései.

Az este végére tudni akarta a válaszokat, bár nem volt biztos benne, hogy attól majd jobban érzi magát.

Miután Nick felajánlotta a segítségét, közösen vitték át az ételeket, és a bort az ebédlőbe.

Amikor végül az asztalhoz ültek, Nick Brad helyét választotta. Juliét rendszerint a konyhában étkezett Emmával, és most, hogy itt ült szemben egy férfival, aki annyira hasonlított a férjére, eszébe jutottak a Braddel töltött közös percek. Az emlékezés olyan megrendítő volt, hogy egy pillanatra elszorult a torka.

Ökölbe szorított keze az ölében nyugodott, miközben csöndesen nézte, ahogy Nick ügyesen kinyitja a bort. Ne hasonlítgasd állandóan Bradhez! Ő nem Brad. Brad halott. Arról ábrándozni, hogy Nick valaha is átvehetne a helyét, nem volt tisztességes egyikükkel szemben sem.

Hé! Álljunk csak meg egy pillanatra! Juliét a tenyerébe mélyesztette a körmét. Az ő fejében meg sem fordult ilyesmi. Nick

magas volt, és jóképű. Nagy ügy! Titokzatos és hallgató. A legtöbb nő megörült volna érte.

De nem Juliét. Őt csak az érdekelte, mit tudhat meg tőle elhunyt férjéről.

Miután koccintottak, nekiláttak a vacsorának. Az étel szemmel láthatóan nagyon ízlett a férfinak, de Juliét csupán kitérő válaszokat kapott a Brad múltját érintő kérdéseire. Sőt sikerült úgy alakítania a beszélgetést, hogy végül Juliét beszélt neki a munkájáról, valamint Emmáról és a családjáról. A nő végül úgy döntött, hogy más módszerrel közelíti meg az őt érdeklő kérdést.

- Hmm! Ez isteni volt. Az almás pite különösen ízlett -jelentette ki a férfi a vacsora végén.

- Pedig sikerült már jobban is - hártotta el a dicséretet Juliét.

- Azt akarod mondani, hogy ezt te sütötted? Azt hiszem, életemben először ettem házi készítésű pitét.

- Ezt nem mondhatod komolyan. A barátnőid, vagy az édesanyád biztosan sütött süteményt, vagy nem?

- A barátnőim egyike sem volt az a házias, az anyámat pedig túlságosan lefoglalta a munkája.

- Miféle munka?

- Régész volt.

- Régész? - kérdezte Juliét döbbenetben. Brad sosem említette, hogy az anyja tudós volt.

Hirtelen elege lett a titkolózásból. Eltökélte, hogy nem hajlandó megelégedni a Nick által elejtegetett hírmorzsákkal. Tudni akarta az igazat, legyen bármennyire fájdalmas is.

- Játsszunk végre nyílt kártyákkal! - közölte határozottan, az asztalra dobva a szalvétáját. - Azt akarom, hogy mindent mondj el nekem, amit a férjemről tudsz.

3. FEJEZET

Az évek során a kibúvók keresése Nick második természetévé vált. Az ő világában az igazságot nem osztogatták csak úgy. Viszonzás nélkül meg éppen nem!

Most azonban a saját szigorú igazságérzete követelte meg tőle, hogy mindent elmondjon. Úgy látta, hogy Juliettől eddig megtagadtak valamit, ami jog szerint megillette volna. Az igazat. A becsület és az illem azt diktálta, hogy végre megtudhasson mindent. Csakhogy nem volt olyan egyszerű belevágni. Előbb borral kínálta Julietet, majd felajánlotta, hogy segít leszedni az asztalt, míg a nőnek végül el nem fogyott a türelme.

- Elég, Nick! Menjünk át a nappaliba! Most!

Juliét letelepedett a hintaszékbe. Nicknek csak a kanapé maradt, mivel azonban nem akart farkasszemet nézni Brad és Juliét esküvői képével, úgy döntött, inkább állva marad.

- Először is - kezdte Juliét, - tudni akarom, hogyan találtál rám. Hiszen azt állítottad, hogy fogalmad sem volt a létezésemről.

- Megmutatom. - Nick vonakodva elővette a tárcáját. Tudta, hogy még egy lépés, és nem lesz visszaút. Ha egyszer Juliét megtud minden részletet, többé már soha nem kereshet menedéket a boldog tudatlanságban.

Előhúzta a fotót a tárcájából, és majdnem ugyanolyan hitetlenkedve meredt rá, mint amikor először megpillantotta. Azóta már választ kapott pár kérdésére. De maradt belőlük bőven. Nem Juliét volt az egyetlen, aki nem értette, amit Brad tett.

- Ez a kép néhány hónappal ezelőtt került a birtokomba. - Juliét felé nyújtotta a fotót.

- Hiszen ez én vagyok - sóhajtotta a nő meglepetten. Amikor közelebről megnézte magának a képet, gyengéd kifejezés jelent meg az arcán. - A nászutun-kon készült -jegyezte meg tompán. - Három napot töltöttünk a dél-karolinai tengerparton. - Hirtelen megkeményedett a hangja. Visszatért belé a gyanakvás. -Hogyan került hozzád? Örökölted? Névtelen levélben kaptad?

- Egyik sem - rázta meg a fejét Nick.

- Akkor?

A férfi felsóhajtott. Ez az igazmondás nehezebb, mint gondolta. Bár soha nem állt szándékában, mégis meg fogja sebezni őt.

- Nem sokkal a halála előtt az egyik... közös ismerősünkénél hagyta.

- Kinél?

- A pasasnak volt egy újságosbódéja. Minden reggel az előtt mentem el, amikor a városban voltam.

- Melyik városban? - nézett rá Juliét összevont szemöldökkel.

- Washingtonban.

- Aha. Szóval ott élsz, és minden reggel ettől a férfitől veszed az újságodat.

- Csak vettem. Az öreget három évvel ezelőtt elvitte egy szívinfarktus. Juliét összerándult, mintha a férfi személyes jó barátja lett volna. Nick viszont már rég megtanulta, hogyan acélozza meg a szívét a hasonló szerencsétlenségekkel szemben. Ha nem tette volna, megszakad a szíve.

- Három hónappal ezelőtt meglátogatott az újságáros özvegye. Nemrég úgy döntött, hogy Kaliforniába költözik, és csomagolás közben rábukkant erre a képre. Egy levelet is mellékeltek hozzá, amelyben az állt, hogy juttassák el a képet hozzám, amennyiben Brad... nem tér vissza két héten belül. Csakhogy az öreg meghalt, mielőtt átadhatta volna.

- Miért hagyta volna Brad a képemet annál az embernél? - értetlenkedett Juliét.

- Szerintem azt akarta, hogy megtaláljalak, ha vele történne valami. Biztos, hogy nem volt könnyű neki. Több hónapomba került, mire sikerült kinyomoznom, hol hivatták elő a képet, és eljutni Laké Andrewba. De ekkor még mindig nem tudtam a nevedet...

- Nem erre gondoltam - szakította félbe Juliét. - Miért akart volna Brad elvezetni téged hozzám? Miből gondolta, hogy nem tér vissza egy üzleti útról? Megérezte volna, hogy lezuhan a gépe? Repülőszerencsétlenség? Szóval ezt mondták neki.

- Amikor üzleti utat mondasz, pontosan milyen üzletre gondolsz? - kérdezte óvatosan.

- Hogy érted ezt? Hát Brad üzletére! Az export-import vállalatára. Uramisten!

- Bradnek nem volt export-import vállalata. Juliét úgy nézett rá, mintha arcul ütötte volna.

- Miről beszélsz? Természetesen volt neki! Amikor meghalt, éppen egy üzleti úton volt Afrikában. A gépe lezuhant az óceán felett... Senki nem élte túl. A roncsot sem találták meg soha.

- Ki mondta ezt neked?

- Valaki a külügyminisztériumtól. A baleset után pár nappal értesítettek... -Az utolsó szónál a nőnek elcsuklott a hangja, majd összeszedve magát folytatta. - Amikor távol volt, Brad sosem telefonált. Mindig távoli helyekre ment. A legtöbb területen rosszak voltak a telefonvonalak. Így még csak nem is sejtettem, hogy baj van,

egészen addig... - A szemében könnyek csillogtak. - Nagyon kicsi gép volt. Ezért is nem került be a hír az újságokba.

Nick letérdelt, és a tenyerébe vette Juliét jéghideg kezét.

- A külügyminisztérium azt állította, hogy baleset volt - kezdte, olyan kedvesen, ahogy csak tudta. - Ugyanis nem akarta felfedni Brad halálának valódi körülményeit.

Juliét összerándult.

- Miről beszélsz te itt? - Megpróbálta kitépni a kezét Nick szorításából, de a férfi nem engedte. - Ennek semmi értelme. A külügyminisztérium egyik embere számolt be nekem a történetről. Csak nem azt akarod bemagyarázni nekem, hogy hazudott...

Aztán hirtelen a megértés szikrája csillant fel a szemében. Látszott rajta, hogy vívódik az elfogadás és a tagadás között. És a tagadás győzött, legalábbis egyelőre.

Juliét felugrott.

- Csak nem arra akarsz célozni, hogy Brad valami bűnügybe keveredett? -Kiszabadította a kezét. - Ha igen, akkor közlöm, hogy az teljes képtelenség. Nem ismerted Bradet, ha azt hiszed, hogy képes lett volna drogot csempészni, vagy fegyverekkel kereskedni... vagy más kétes ügyekben részt venni. - Juliét felemelte a fejét, és megvetően végigmérte Nicket. - Brad jó ember volt. Csodálatos ember. Tökéletesen őszinte. Soha nem keveredett semmiféle törvénytelen tevékenységbe.

Egy ismeretlen és kissé bosszantó érzés kúszott be Nick bőre alá. Eltartott pár másodpercig, mire rájött, hogy irigykedik. Sok nővel volt dolga életében, de egyet sem ismert, aki ilyen szenvedélyesen, ekkora meggyőződéssel állt volna ki mellette, mint amilyennel Juliét védte Bradet.

Az öccse szerencsés ember volt.

Aztán újra megszólalt a kemény és hideg logika. Szerencsés? Hogyan lehetne egy halott ember szerencsés? Szégyen lépett* az irigykedés helyébe. Az öccse azzal, hogy feleségül vette Julietet, és olyan embernek állította be magát, amilyen sosem volt, nagy zűrzavart hagyott hátra, amikor meghalt. És úgy intézte, hogy Nick rá legyen kényszerülve a helyzet tisztázására.

Megfogta Juliét vállát. A csontjait törékenynek érezte az ujjai alatt. De tudta, hogy a hatalmas benső ereje átsegíti majd ezen a nehézségen is.

- Az igaz, hogy Brad sosem volt bűnöző -jelentette ki. - De üzletember sem. A kormánynak dolgozott. - Jó ég, miért nem képes egyszerre kibökní az egészet? Hiszen ezzel csak hosszabbítja Juliét szenvedéseit. Csakhogy túl erős volt benne a büntudat, amiért le kell rombolnia a nő ábrándjait.

- Ez nem igaz. Neki saját cége volt. Nem dolgozott senkinek. Pláne nem a kormánynak.

Nick valóságos szörnyetegnek érezte magát.

- Valójában a CIA-nek dolgozott.

Julietet szinte megrázta, amit hallott. Egyszerre minden szín kifutott az arcából.

- Csak nem azt akarod ezzel mondani, hogy a férjem kém volt? - nyögte ki végül nagy nehezen.

- Hivatalosan nem ezt a megnevezést használjuk.

- Hogyan? - A nő félrehajtotta a fejét, mintha nem jól hallotta volna. - Csak nem kém vagy te is?

Bár minden porcikája arra biztatta, hogy tagadja, Nick bólintott.

- Persze ez nem teljesen olyan, mint a filmekben...

Legnagyobb megdöbbenésére a nő felkacagott. Még élvezte is volna gyöngyöző nevetését, ha nem tudja, hogy a nő a hisztéria határán áll. Próbálta leültetni, de Juliét elhárított előle.

- Ennél viccesebbet még nem hallottam - nyöszörögte két kuncogás között. -Kémek!

Ez egyáltalán nem hangzott hisztérikusan.

- Tudom, hogy nagyon megdöbbentő...

- Kémek Laké Andrewban! - Újra kuncogott, majd csettintett egyet az újjával. - Hü, ez még egy regény címének is jó lenne!

Nicket kezdte kissé bosszantani, hogy Juliét az ő kárára szórakozik. Hiszen ő ragaszkodott az igazsághoz, vagy nem? És amikor végre megkapta, amit akart, egyszerűen kineveti. Még a tőle kapott képet is elejtette. Nick felvette, és a tárcájába tette.

- Na jó. Láttad valaha ezt az állítólagos vállalatot? - érdeklődött karba tett kézzel, lazán a fotelnak támaszkodva.

- New Yorkban volt az irodája - válaszolta a nő halványuló mosollyal.

- Jó messze Minnesotától.

- Gondolkoztunk az áthelyezésén, de a fontos ügyfelek New Yorkban voltak. így volt ez Brad kapcsolataival is. - A mosoly teljesen eltűnt az arcáról. - Volt egy lakása New Yorkban. Ott lakott, amikor az üzlet a városba szóltotta.

- Miért nem költöztetek oda?

- Mert itt él a családom. Brad tudta, milyen sokat jelentenek nekem.

- Láttad a New York-i irodát? Úgy értem, voltál ott legalább egyszer? - vonta fel a szemöldökét Nick.

- Voltaképpen nem. - Juliét idegesen babrálni kezdte a fülbevalóját. - Azaz, tulajdonképpen New Yorkban találkoztunk. Épp egy könyvtáros-konferencián voltam ott.

- És Brad egyszer sem mutatta meg az irodáját? - kérdezte Nick enyhe gúnnyal a hangjában.

- Minden olyan gyorsan történt - magyarázkodott Juliét. - Szerelem volt első látásra, és nekem csak pár napom volt a városban. Brad nem akarta ilyesmire vesztegetni az időnket.

- Értem. - Nick az állat vakargatta. - De bizonyára gyakran hazahozta a munkáját. Az ilyen cégeknél rengeteg a papírmunka. És gondolom, gyakran telefonált üzleti ügyekben.

- Az együtt töltött idő mindig különleges volt, mivel Brad gyakran volt úton üzleti ügyben. A munkának nem volt helye itthon.

Nick aljas fráternek érezte magát, de már nem volt visszaút. Nem hagyhatta Julietet kétségek között vergődni élete hátralévő részében.

- Brad nyilván nagyon szeretett. Biztosan eléggé megdobták a telefonszámlát az állandó tengerentúli hívások.

- Brad nagyon sok kézműipari terméket hozott be. A legtöbbet olyan helyekről, ahol még telefon sem volt. Ha pedig véletlenül mégis volt, akkor nem volt egyszerű külföldi számot hívni.

- De néha azért biztosan j árt nagyobb városokban is. Bizonyára felhívott a repülőterekről vagy a szállodákból...

- Ó, persze! - A nő megkönnyebbülten fellélegzett. - Időnként felhívott, ha tudott. - Biztosan meghagyta nálad az útitervét is, hogy kapcsolatba léphess vele.

- Az mindig elég bizonytalan volt. Egyszerűbb volt, ha ő hívott engem.

- De biztosan volt egy listád a szállodákról, ahol megszállt, hogy legalább üzenetet hagyhass neki szükség esetén?

- Soha nem tudta előre, hol fog megszállni - hadarta Juliét. Nick tudta, hogy már nem őt akarja meggyőzni. - Mindig a helyszínen döntötte el, melyik szállodába megy.

Nick kényszerítette magát, hogy folytassa, bár látta, hogy Juliét kezd egyre kétségbe esni.

- Volt olyan, hogy nem tudtad elérni Bradet, mialatt New Yorkban volt? - Volt üzenetrögzítője, és mindig visszahívott.

- Persze nem azonnal, ugye?

- Keményen dolgozott. Volt olyan, hogy néhány napig nem hallgatta le az üzenetrögzítőjét. - Könyörgő hangja hallatán Nick úgy érezte, mintha tört forgatnának a szívében. Sebzett tekintete láttán erős kísértést érzett rá, hogy magához szorítsa, és megvédje a keserű valóságtól. De azzal egyiküknek sem tett ^olna jót.

- Juliét..., Brad hazudott neked.

A nő hátratántorodott. Egy pillanatig úgy tűnt, mindjárt összeesik, de végül erőt vett magán. Felvetette a fejét, és jeges hangon így szólt:

- Jobb, ha most elmégy.

- Juliét...

- Meghívtalak vacsorára, mert Brad testvére vagy, és erre te megpróbálsz bemocskolni az emlékémet ezzel a borzalmas kém-történettel.

- Csak próbálok...

- Tudom, mit akarsz - torkolta le ökölbe szorított kézzel. - Valami régi viszály miatt dühös vagy Bradre. Ezért is nem beszélt neked a házasságunkról. És te még most, a halála után is próbálsz bosszút állni rajta, pedig nincs itt, hogy megvédje magát.

- Braddel sosem voltunk haragban - emelte égnek a kezét Nick kétségbeesetten. - Nézd, ő azért nem...

Juliét a fülére tapasztotta a kezét.

- Nem akarom tovább hallgatni a hazugságaidat! Menj innen! Tűnj el a házamból!

Egy könnycsepp gördült végig felhevült arcán. Nick soha nem gyűlölte magát még annyira, mint ebben a pillanatban.

- Nem leszel rosszul? Nem szívesen hagylak most magadra... - kezdte ösz-szeszorított foggal.

- Menj már! - Juliét leeresztette a kezét. Szemmel láthatóan nehezeére esett minden szó. - Kérlek!

Mivel a jelenléte inkább kint, mint vigaszt jelentett számára, Nick nem tehetett mást, távozott.

Hallotta, hogy Juliét bereteszeli mögötte az ajtót, így próbálva kizárni őt az életéből. Arra gondolt, hogy ezzel kissé elkésett.

- Mami, mikor megyünk el a Téalapóhoz? - Emma a konyha padlóján kuporgott, és éppen egy felhúzható játékkal játszott.

Juliét körülötte tett-vett.

- Hmm? Ja, nem ma, Giling-Galang. Talán majd holnap.

- De miért?

Juliét alig hallotta Emma kérdését, annyira elmerült kínzó gondolataiban. Szombat reggel volt, így nem dolgozott. Gépies mozdulatokkal rakta a mosogatóba az előző esti vacsoráról maradt utolsó mosatlan tányérokat. Nick távozása után túl zaklatott volt a takarításhoz. Fejében még mindig ott visszhangzottak az előző nap hallottak.

Brad mint kém. Túl hihetetlen volt ahhoz, hogy igaz legyen. Csak tudta volna, ha a saját férje a CIA-nek dolgozik!

Az a sok utazás... A számtalan alkalom, amikor nem tudta elérni telefonon...

Azonnal elvetette a hitszegő gondolatokat. Brad szerette. Soha nem csapta volna be. Nem hallgatott volna el előle egy ilyen fontos dolgot. Juliét agyában egymást kergették a gondolatok, mégsem jutott semmire.

Olyan hirtelen lett Brad felesége. Alig két hónappal az első találkozásuk után. Voltaképpen mit tudott róla?

Elég! Tudod, hogy szeretett. Ennyi elég.

De akkor miért nem mesélt arról, hogy van egy öccse?

Lehet, hogy Nick elmeháborodott? Idejött hozzá, azt állítva, hogy ő kém... Talán egyszerűen túl fájdalmas lett volna Brad számára a zavart elméjű testvéréről beszélni...

Igaz ugyan, hogy Nick nem tűnt örültnek. Ha az lenne, vajon képes lett volna megmenteni az ő és Emma életét? Titokzatos volt, és szűkszavú. Ez igaz. De mi mást várhatna az ember egy kémőtől?

Dühödtt mozdulattal zárta el a csapot. Nick nem kém. Ez túlzottan hihetetlen. Nem is beszélve arról az állításáról, hogy Brad szintén az volt. Minden szavával hazudott. De vajon, mi oka lenne hazudni neki? Egy rántás a pulóvere ujján lefelé irányította a figyelmét.

- Mi a baj, mami? - Kislánya angyali vonásain aggodalom ült. - Olyan furcsa az arcod. Mint amikor pókot látsz.

Juliét letérdelt, és hevesen magához szorította Emmát.

- Jaj, kicsikém! Ne haragudj! Nem akartalak megijeszteni. Minden rendben lesz, megígérem.

Egyetlen Emmának tett ígéretét sem szegte még meg soha. Bárhogy is alakuljanak a dolgok, nem hagyja, hogy a kislánya bármit megérezzen belőle. Gondoskodik róla, hogy Emma továbbra is olyannak higgye soha nem látott édesapját, amilyennek eddig megismerte az ő elmondása alapján. Csodálatos és kedves embernek.

Emma megnyugodva tért vissza játékához, és - ezen a reggelen talán éppen századjára - újra felhúzta, mire a tarkára festett lovak ismét mozgásba lendültek.

Nick fel is hívhatta volna. Igazán semmi szükség nem volt rá, hogy személyesen adja meg Julietnek annak a személynek a nevét, aki megerősíthette, hogy Brad tényleg a CIA-nek dolgozott. De

mielőtt elhagyta volna a várost, szerette volna még egyszer látni a kis Emmát. Az unokahúgát. Még mindig alig tudta elhinni. Más oka nem is nagyon lett volna visszatérni Juliét házába az előző nap történetek után. A nő kinevette, és hazugnak nevezte.

Talán ezért akarta ennyire eltökélten bebizonyítani neki, hogy igazat mondott. Elmehetett volna, hagyva, hogy Juliét élete hátralévő részében gyötrő kétségek közt hányódjon. Meghagyhatta volna abban a hitben, hogy Brad valóságos szent volt. De képtelen volt elviselni, hogy hazugnak tartja őt. Úgy vélte, jobb, ha Juliét szembenéz az igazsággal. S a legkevesebb az volt, hogy megadja neki erre az esélyt.

Bekopogott a bejárati ajtón. Az egyik csipkefüggöny meglibbent. Juliét rés-nyire kinyitotta az ajtót. Csak állt ott, és sebzett tekintettel meredt rá. Felvértezve a további sebek ellen, vádlón. Mintha becsapta volna, vagy ilyesmi. Nick képtelen volt elviselni, hogy így tekint rá.

- Bemehetek? - kérdezte, miután Julietnek szemmel láthatóan esze ágában sem volt behívni.

- Én... azt hiszem, már mindent elmondtunk egymásnak - vágta rá a nő elutasítóan.

Nicknek nem kellett szakértőnek lennie, hogy észrevegye, nem sokat aludhatott az éjszaka. Sápadt volt, és a szeme alatt sötét karikák

éktelenkedtek. De még ennek ellenére is hihetetlenül vonzónak találta.

Hát jó, ha Juliét itt, az ajtóban állva akar beszélgetni, ahol bárki megláthatja őket...

Ekkor furcsa zaj ütötte meg a fülét. A házból jött. Nem értette, miért kapkodja Juliét olyan rémülten a fejét, amíg a hang elég közlelről nem jött ahhoz, hogy ő is felismerje az apró lábak dobogását. Egy pillanatig azt hitte, hogy a nő becsapja az ajtót, de aztán végül mégsem tette.

- Mami! Ki az?
- Emma! Menj, és játssz a...

De a kislány már ki is dugta az ajtón a fejét.

- Szia!
- Szia! - felelte Nick némi torokköszörülés után.
- Emma, kérlek...

- Elromlott a körhinta. - Bár az anyjához beszélt, közben egy pillanatra sem vette le a szemét a férfiről. Ő szintén képtelen volt elszakítani tőle a tekintetét.

Juliét próbálta eltakarni előle a kislányt.

- Egy pillanat múlva ott leszek, és megjavítom neked, de most...

- Mindig ezt mondod - tiltakozott Emma a szemét forgatva. -

Aztán persze meg kell várnunk Tim bácsit, hogy átjöjjön és megjavítsa.

Nick úgy érezte, hogy eljött az ő ideje.

- Talán én meg tudnám szerelni - ajánlkozott. Juliét elhúzta a száját.

- Arra semmi szükség - tiltakozott sietve.

- Ó, komolyan meg tudnád javítani?

- Persze - mosolyodott el Nick, de hirtelen rájött, hogy talán elhamarkodta ezt az ígéretet. Mi van, ha nem sikerül? Ha csalódást okoz a gyerekeknek?

- Nagyszerű! - A kicsi vidáman ugrabugrált, majd kézen fogta és maga után húzta Nicket. - Gyere velem! A konyhában van.

Julietnek nem maradt választása, mint beengedni. Elég csúnyán is nézett a férfira.

Mindegy. Úgyis elég oka volt már arra, hogy gyűlölje. Eggyel több, vagy kevesebb már igazán nem számított.

4. FEJEZET

Emma még azt sem várta meg, hogy Nick levegye a kabátját. Egyenesen a konyhába vezette. Apró keze melegen és puhán simult az övébe. Jó ég, olyan könnyűek a csontjai, mint egy kismadáré, gondolta a férfi elképedve.

- Nézd, ez az - szólalt meg a kislány, elengedve a kezét. Keresztbe tett lábbal letelepedett a padlóra.

Nick csatlakozott hozzá.

- Nézzük, mi lehet a gond! - vette kézbe a játékot.

- Elromlott.

- Tudom - bólintott Nick mosolyogva. - Lássuk, sikerül-e kitalálni, hogy miért! - Ha egy időzített bombát is sikerült hatástalanítania, ez nem jelenthet gondot.

Juliét is megérkezett.

- Van itt valahol egy csavarhúzó? - nézett fel rá Nick.

A nő szótlánul kihúzta a fiókot, és adott neki egyet. A férfi ismét a játékra összpontosította a figyelmét. Közben Emma vidáman csivített mellette.

- Tudod, mit kérek majd a Téalapótól? Egy új babát. Törődök majd veled. Megetetem, és éjszakánként mellettem alszik majd. És Giling-Galangnak fogom nevezni, mert a mamám is így hív engem.

- Giling-Galangnak?

- Tudod! Mint a Pán Péterben.

- Ja! Értem.

- És még egy kiskutyát is fogok kérni a Téalapótól... - A kicsi lopva anyjára pillantott. - Igaz, a mama szerint most nem lehet, mert ő egész nap dolgozik, én pedig a nagyinál vagyok, ezért a kutyus egész nap egyedül lenne. De én tényleg nagyon szeretnék egyet, és mivel egész évben jó voltam, ha elég szépen kérem, akkor biztosan kapok egyet. Te mit gondolsz?

- Ööö... - Nick segélykérő pillantást vetett Julietre.

A nő a konyhapultnak támaszkodva állt, és várt. Karba tett kézzel, összevont szemöldökkel meredt a férfira. Vajon tényleg mosoly bujkál a szája sarkában? Valószínűleg élvezettel figyelte Nick szorongatott helyzetét. Finoman megrázta a fejét, és túlzott mimikával eltátogott egy „nem”-et.

- Tudod, azt hallottam, hogy a Téalapó mostanában nem hoz kiskutyát - fordult a kicsi felé a férfi. - Ugyanis idegessé teszi a szarvasokat.

- Ó! - sóhajtotta Emma csalódottan. - Akkor talán majd valaki más hoz nekem egyet karácsonyra - nézett a férfira szempilláit rebegetve.

Ajjaj! Veszélyes talajra tévedtünk. Szerencsére a körhinta készen állt egy pró-baútra.

- Lássuk, működik-e! - nyújtotta át a játékot Emmának.

A kislány izgatott sikkantással felhúzta, lerakta a padlóra, és... működött!

- Megcsináltad! - ujjongott ragyogó arccal. Aztán válaszra sem várva Nick nyakába vetette magát.

A férfi akkor sem döbönt volna meg jobban, ha szárnyakat növeszt, és rep-desni kezd a konyhában, mint az igazi Giling-Galang. Ilyet még sosem tapasztalt. Nem tudta, mit tegyen. Hallotta, hogy Juliét halkán megköszörüli a torkát. Kísérletképpen szabadon maradt kezével megölelte Emmát. Eddig fogalma sem volt, milyen izgő-

mozgó kis jószágok a gyerekek. Érezte az aprócska szív heves dobogását, törékeny testének melegét.

Esetlenül megveregette Emma hátát. Észrevette, hogy képes átérni a tenyerével. Hirtelen sugallatra, egy másodpercre szorosan magához ölelte. Valami furcsa, felkavaró érzés szorította össze a mellkasát. Talán megkönnyebbülés, amiért nem roppantotta össze. Vagy az oxigénhiány. A kicsi szörnyen szorosan ölelte a nyakát.

Aztán, amilyen váratlanul átölelte, olyan váratlanul el is engedte, majd csillogó szemmel megköszönte, hogy megjavította a játékát. Egy kicsit távolabb tőle megállt, és félrehajtott fejjel incselkedem végigmérte. Hirtelen kerekre nyílt a szeme, és felkiáltott:

- Mami! Nézd! Teljesen olyan, mint a papám!

Julietnek elállt a szívverése. Egész idő alatt attól tartott, hogy Nick elárulja a . kicsinek, hogy ő a nagybátyja. Egy pillanatig sem hitte volna, hogy Emma magától rájön a dologra.

Tulajdonképpen nem volt ebben semmi meglepő. Emma nagyon érett volt a korához képest, és ő már egészen apró gyerekkorában megtanította neki, hogy felismerje az édesapja fotóját. A papa volt a második szó, amelyet Emma kiejtett a száján. Nem tudta, hogyan fogja megmagyarázni ezt Emmának, hiszen még maga sem értette pontosan a helyzetet. Szemmel láthatóan Nicket is meglepte Emma megállapítása. Megvakarta a fejét, szóra nyitotta a száját, majd becsukta. Teljesen tanácstalannak látszott.

Juliét letérdelt Nick és Emma mellé a padlóra.

- Nick a bácsikád, Emma. Ő az apukád bátyja.

- Komolyan? - nézett a férfira a kicsi meglepetten. - Nem tudtam, hogy a papának volt testvére.

- Tegnapig még én sem - felelte Juliét halvány mosollyal.

- Ezért hasonlít annyira a papára?

Juliét önkéntelenül is Nick felé pillantott. Újra fellobbant benne az iránta érzett vonzódás. Ez csak ösztönös érzés, figyelmeztette magát. Azért van, mert a férfi annyira emlékezteti Bradre.

- A testvérek sokszor nagyon hasonlítanak egymásra - fordult végül a lánya felé. - Mint az unokatestvéreid, Kürt és Kyle.

- De Kyle nagyobb.

- Azért, mert idősebb.

- Te idősebb vagy, mint az apukám? - nézett Emma Nickre.

- Ohm... igen - válaszolta Nick a torkát köszörülve. - Három évvel. Juliét fejében egymást kergették a gondolatok. Régen mindig elszomorította a tudat, hogy Emmának apai ágon nincs egyetlen élő rokona sem. Örülnie kellene, hogy mégis felbukkant egy.

De hogyan örülhetne, amikor Nick megjelenése miatt kétségessé vált minden, amit eddig a férjéről és a házasságukról hitt? Hogyan lehetne boldog, miközben Nick éppen azon fáradozik, hogy bemocskolja Brad emlékét?

A leginkább attól félt, hogy Nick esetleg Emma előtt is rosszat mond Bradre. Eltökélte, hogy azt nem fogja hagyni.

- Emma, kérlek, menj egy kicsit a szobádba játszani! - szólalt meg hirtelen elhatározással.

- De mami!

- Most azonnal, Emma! - Juliét ritkán használta ezt a hangot lányával szemben, ha mégis, akkor nem maradt hatástalan. Emma durcás képet vágva engedelmeskedett. Nick, aki időközben felállt, kényelmetlenül feszengett.

- Remélem, nem sértettem meg az érzéseit - kezdte büntudattal telve.

- Ne aggódj! Nem túl haragtartó - legyintett a nő. - Kérsz kávét? - próbálta halogatni az elkerülhetlent.

Bár tudta, hogy nincs is oka a félelemre, hiszen Nick valószínűleg csak újabb hazugságokkal áll majd elő.

- Most nem, köszönöm. - A férfi a zsebébe nyúlt, kivett belőle egy darab papírt, és odaadta Julietnek. Egy ismeretlen név állt rajta.

- Donald Mason - olvasta Juliét hangosan. - Ki ez? Brad másik titokzatos testvére?

- Valaki a CIA-tól. Meg tudja erősíteni, hogy Brad egészen a haláláig ott dolgozott.

- Szóval még mindig ragaszkodsz ahhoz a nevetséges történethez?

- Hívd fel! - vágta rá Nick összeszorított szájjal.

- Minek fárasszam magam? Biztosan valamelyik cimborád az, akit rábeszélteél, hogy segítsen alátámasztani a mesédet. - A nő kipréselt magából egy gúnyos mosolyt. — Különbén is, nem írtad ide a telefonszámot. Amikor Nick fölé tornyosult, ő ijedten elhátrált, de a férfi csupán a telefon után nyúlt.

- Könyvtáros vagy - nyújtotta felé a kagylót. - Azt hiszem, nem okozhat gondot lenyomozni a CIA központi számát. Akkor legalább biztos lehetsz benne, hogy az az igazi.

Logikusnak tűnt, amit Nick mondott, de Juliét elutasította a logikát. Mert olyan irányba tuszkolta volna, amerre nem akart menni. Hihetetlennek tűnt a gondolat, hogy Brad, az ő Bradje, valaha is fegyvert fogott a kezébe, és lemerült az erőszak, a megtévesztés és a titkok világába.

Nick mintha olvasott volna a gondolataiban, mélyen a szemébe nézett.

- Ha annyira biztos vagy a dolгодban, miért félsz ettől a hívástól?

A férfi olyan közel hajolt hozzá, hogy mentaillatú lehelete az arcát cirógatta. Juliét tekintete az ajkára tévedt. Még pár centi, és gyakorlatilag... Kivette a férfi kezéből a telefont.

- Rendben. Ha ragaszkodsz hozzá, játsszuk végig ezt a bohózatot! - Hátat fordított neki, és tárcsázni kezdett. Hátborzongató

hasonlósága Bradhez kezdett egyre veszélyesebbé válni. Olyan dolgokat vetített elé a képzelete, amikért szégyenkeznie illett volna.

A könyvtár számát hívta.

- Crystal? Én vagyok az. Nagyon sok most a dolgod? A, nagyszerű! Ki tudnád nekem deríteni a CIA központi számát? Aha, igen. - Fanyarul elmosolyodott. — Éppen azt fontolgatom, hogy átnyergelek a kémszakmára.

Idegesen dobolt ujjaival a pulton, miközben várakozott. Túlságosan is tudatában volt Nick jelenlétének, aki egy tapodtat sem mozdult a helyéről. Hatalmas termetével olyan nyomasztóan magasodott fölébe, hogy alig kapott levegőt.

Juliét már alig várta, hogy láthassa azt a jóképű, pökhendi arcát, amikor bebizonyítja, hogy hazudott.

Amikor Crystal jelentkezett, ceruzát ragadott, és lefirkantotta a számokat. Megköszönte a segítséget, és lerakta a telefont, majd felsóhajtott. Elérkezett az igazság pillanata.

Mintha érezné, hogy több helyre van szüksége, Nick végre hátrább lépett. Persze azért nem ment messzire. Juliét idegességében gombóccá gyúrta a tőle kapott papírdarabot, így most ki kellett simítania, hogy újra megnézhesse a nevet. Óvatosan beütötte a Crystal által megadott számot. Érezte, hogy minden egyes mozdulattal közelebb kerül ahhoz a határhoz, ahonnan már nem lesz visszatérés. Bár úgy érezte, csigalassúsággal vánszorog az idő, a

valóságban csupán pár másodperc telt el, amíg megcsörrent a telefon, és a túloldalon felvették.

- Don... - kezdte, de elcsuklott a hangja. Még egyszer nekifutott.
- Elnézést. Donald Masonnel szeretnék beszélni.

A telefonközpontos... recepciós, vagy az ég tudja kicsoda nem úgy viselkedett, ahogy Juliét várta. Nem kérdezett vissza, hogy kicsodát, mindössze ennyit mondott:

- Egy pillanat türelmet.

Juliét idegessége egyre nőtt. Felnézett a mennyezetre, sorba állította a pulton talált morzsákat, és hirtelen feltűnt neki, hogy a mosogató feletti ablakra már igencsak ráférne, hogy megtisztítsa. Csak egyre nem volt hajlandó: ránézni Nickre.

- Tessék, Mason - szólalt meg a vonal másik végén egy hang.

Úgy érezte magát, mint aki egy ijesztő szakadék peremén egyensúlyozik.

- Jó napot! - A hangja valahogy olyan különösnek és távolinak tűnt a számára. Mintha egy hosszú alagúton keresztül hallotta volna.

- Nekem azt mondták, maga meg tudná erősíteni a tényt, hogy Brad Ryan - nagyot nyelt, majd folytatta -, pontosabban Bradley Thomas Ryan a CIA-nek dolgozott.

- Maga nem Brad felesége véletlenül? - kérdezte a férfi óvatosan némi hallgatás után.

Istenem! Ez nem lehet igaz...

- De, az vagyok. - Julietnek csak nagy nehezen sikerült kipróbálnia magából ezt a választ.

A füle annyira zúgott, hogy alig hallotta, amit a férfi ez után mondott.

- Brad... titokban tartotta a házasságát az ügynökség előtt. Mi csak azután értesültünk az ön létezéséről, miután ő... Miután meghalt.

Juliét fojtottan felnyögött.

- De a kérdésére válaszolva... igen. Brad nyolc éven keresztül dolgozott nekem. Nagyon jó ember volt, és a halála mind szakmailag, mind személyesen nagy veszteséget jelentett számomra.

Donald Mason még mást is mondott, de Juliét azt már nem hallotta. Alapjaiban megrendített világa épp most omlott össze körülötte. Annak is alig volt tudatában, hogy a helyére akasztotta a kagylót. Lehet, hogy a férfi a vonal másik oldalán még beszélt. Hát mégis igaz: Brad kém volt.

Képtelen volt elhinni, de ez az igazság. Juliét kábultabb és zavartabb már akkor sem lehetett volna, ha a Föld megáll, és az ellenkező irányban kezd el tovább forogni. Saját kis világmindensége fenekestül felfordult.

- Gyere, ülj le! - Nick odahúzott neki egy széket, mintha attól félne, hogy nem jut el az asztalig. Juliét nem ellenkezett, amikor finoman lenyomta rá. Úgy érezte, jobb elviselni a férfi nyugtalanító

érintését, mint elterülni a padlón a lába előtt, ha a lába felmondja a szolgálatot.

Nick magának is kerített egy széket.

- Hozzak neked egy pohár vizet? Vagy valami erősebbre lenne szükséged?

- Nem kell semmi. Köszönöm.

Hazugság. Hazugság volt minden. Nem az, amit Nick mondott, hanem a házassága Braddel.

Juliét nehezen tudta volna elkerülni, hogy a férfi szemébe nézzen, főleg, mert Nick ott ült vele szemben, olyan közel, hogy a térdük összeért. Félig-meddig azt várta, hogy a férfi önelégült mosollyal az arcán, tekintetében a győzelemittas „Én megmondtam!” kifejezéssel néz majd vissza rá. De nem ez történt. Nick arcvonásai csupán sajnálatot tükröztek, ami csak még rosszabb volt. Annyira ostobán érezte magát.

- Sajnálom. - A férfi hangja hallatán Juliét összerezsent. - Nem kellett volna idejönnöm és kémkedni utánad. Nem állt szándékomban beavatkozni az életedbe, de végül mégis ezt tettem, és erre nincs bocsánat. — Nick megfogta a kezét, és Juliét nem ellenkezett. - De meg kellett tudnom az igazat. Ki kellett derítenem, hogy ki vagy, és Brad miért nem mesélt rólad sosem.

- Az igazat! - visszhangozta a nő. Zsibbadt ajka alig engedelmeskedett az akaratának. — Hát most végre megkaptad, amit

akartál. - Könnyek égették a szemét. Érezte, hogy nem sok tartja már vissza a sírástól. Nem fog könnyekben kitörni Nick szeme láttára, gondolta makacsul. De mégis megtette. Nick már az első könnycsepp láttán érezte, hogy most aztán bajban van. A könnyek megérintettek valamit a lelkében. Felébresztették védelmező ösztönét. A legszívesebben minden bajtól megoltalmazta volna Julietet, most és mindörökké.

Mindörökké? Ez a szó normális körülmények között nem szerepelt Nick szótárában.

Nem tudott egyszerűen csak ott ülni, és nézni, ahogy sír. Így hát a tettek mezejére lépett.

- Hé! Ne sírj! - Székével a nő mellé húzódott, és átkarolta a vállát. Juliét egy pillanatig ellenállt, aztán erőtlenül nekidőlt, mint egy kivágott fa.

Nick megveregette a vállát.

- Jól van. Semmi baj. - El sem hitte, hogy képes volt ilyesmit mondani. De hát mi mást mondhatott volna? - Minden rendben lesz - próbálkozott erőtlenül, de csak még hevesebb zokogás jött válaszul. Nem csoda. Hogyan lehetne valaha is rendben bármi azok után, hogy gyakorlatilag megfosztotta a férfitől, akit a férjének hitt?

A büntudat súlyos teherként nehezedett a vállára. Brad biztosan nem ezt akarta, amikor hátrahagyta Juliét fényképét, hogy megtalálhassa. De akkor vajon mi volt a szándéka? Miért tette ezt?

A nő feje a mellkasán nyugodott, tenyerével eltakarta az arcát, mintha nem bírná elviselni a látványát. A válla még mindig rázkódott a zokogástól, de lassan kezdett lecsillapodni. A férfi az egyik ujjával az álla alá nyúlt, és felemelte a fejét. Gyengéden lefejtette az arcáról a kezét, de Juliét továbbra is kerülte a pillantását. A szeme bedagadt, és vörös volt a sírástól. Hosszú szempilláin gyémántként csillogtak a könnycseppek. Hihetetlenül gyönyörű volt. Nick minden erejével azon volt, hogy legyűrje a feszítő vágyat. Undorodott magától. Hála neki, szerencsétlen nőnek csak nemrég dőlt romba minden ábrándja, és ő képtelen volt másra gondolni, minthogy az ágyába cipelhesse.

- Olyan ostobán érzem magam - mormolta a nő kétségbeesetten.

- Egyszerűen képtelen vagyok elhinni... - Ismét megremegett az ajka.

- Komoly megrázkódtatáson estél át. Időbe telik, mire hozzászoksz a gondolathoz.

- Arra sosem leszek képes - rázta meg a fejét Juliét. - Brad mint kém. Kettős életet élt. - Ökölbe szorult a keze az ölében. - És én túl vak voltam, hogy rájöjjek.

- Brad az álcázás mestere volt. Ezért is végezte olyan nagyszerűen a munkáját. - Nick az állat megragadva kényszerítette a nőt, hogy a szemébe nézzen. -Nem a te hibád, hogy nem vettél észre semmit.

- A felesége voltam! - kiáltott fel Juliét elgyötörtén. - Jobban ismertem, mint bárki a világon. Vagy legalábbis azt hittem. Miért nem jöttem rá az igazságra?

Nick finoman megrázta.

- Ne hibáztasd magad olyasmért, amit Brad tett!

- Miért csinálta ezt? - kérdezte Juliét kétségbeesetten. - Miért hazudott nekem?

- Talán attól félt, hogy sosem lennél a felesége, ha tudnád, milyen veszélyes foglalkozást űz - vetette fel Nick bizonytalanul.

- Tartozott volna az igazsággal!

- Igen, de talán... túlságosan félt, hogy elveszít téged. - Nick ebből a szemszögből még sosem vizsgálta a kérdést. Talán azért, mert ő maga egyelőre nem találkozott olyan nővel, akiért megérte volna kettéosztani az életét. Brad bizonyára állandó feszültségben élhetett. Mindig résen kellett lennie, nehogy kicsússzon a száján valami, és a sok jövés-menés miatt folyton különféle kifogásokkal kellett előhozakodnia.

Azonban most, hogy találkozott Juliettel, már kezdte érteni, miért ért meg ennyi fáradságot az öccsének.

A nő még szipogott egy kicsit, majd felsóhajtott. Kibontotta a haját a gumiból, mire az aranyszőke zuhatag lágyan végigomlott a vállán. Nick a legszívesebben belefúrta volna az ujjait, ezért szándékosan arrébb csúsztotta a székét. Vakmerőség lett volna

továbbra is olyan közel ülnie hozzá, kitéve a szinte leküzdhetetlen kísértésnek, hogy megérintse.

Ennek az erős vonzódásnak nem volt értelme. Hiszen Juliét annyira különbözött azoktól a nőktől, akikkel járni szokott. Ő olyan... kiszámítható volt. Gondoskodó anyuka, harmonikus, tiszta lény. Nick jobban kedvelte a vadabb, féktelenebb nőket. Juliét számára egy szenvedélyes randevú valószínűleg nem jelentett többet, mint a moziban ülve fogni egymás kezét, és közben pattogatott kukoricát majszolni.

A legtöbb nőnek, akivel összehozta a sors az élete során, megvolt a maga kis titka. Megtanulta, hogy egyetlen szót se higgyen el, amely elhagyja formás ajkukat, még a szenvedély hevében elhangzottakat sem. Különösen azokat nem.

De Juliét maga volt a megtestesült tisztesség. Nick viszont már-már művészi fokon üzte a megtévesztést. És örömét is lelte ezekben a Játékokban". A legizgalmasabb játék azonban kétségtelenül a csábítás volt a számára. Amíg mindkét fél tisztában van a játékszabályokkal, addig nem árt senkinek. És ha egyikük sem hitt az „és aztán boldogan éltek, míg meg nem haltak" szólamban? Attól nem lett kisebb a közösen átélt gyönyör. Kölcsönösen kihasználták egymást.

Nick rádöbrent, hogy sosem lenne képes kihasználni Julietet. Bármekkora legyen is a tét. Korábban sosem találkozott még hozzá

hasonlóan hiszékeny, őszinte és kedves nővel. Egyszerre volt sebezhető és erős, amitől Nick az egyik pillanatban védelmezni akarta, a másikban azonban legszívesebben itt helyben elcsábította volna.

Teringettét! Szedd össze magad, förmedt rá magára. Hiszen Brad felesége után epekedsz ennyire, nem valami ravasz kalandornő után, akivel rövid ideig egy irányba vezet az utatok.

Még soha egyetlen nő sem sírta ki magát a vállán. Juliét kisimította a haját az arcából, és újra összefogta a gumival. Hosszú, vékony ujjai voltak, és bódító szépségét még a könnyek sem homályosíthatták el. Nagyszerű kém lenne belőle, gondolta magában Nick. Minden ügynök kezét-lábát törve sietne hozzá, hogy megoszthassa vele a titkait.

- Azt hiszem, főzök egy kis teát. - Juliét hangján hallatszott, hogy még mindig közel áll a síráshoz. - Kérsz te is?

- Szívesen innék egyet.

Juliét voltaképpen már a teaivás gondolatától is rosszul érezte magát, de szüksége volt valamilyen kifogásra, hogy elkerülhessen Nick közeléből. Hogy elrejthesse előle megalázottságát. Még mindig alig tudta elhinni, hogy a férfi karjában sírta ki magát. S ami még rosszabb, vigaszt is talált az ölelésében. De ennek nem volt semmi értelme. Hiszen éppen Nick okozta ezt a borzalmas fájdalmat. Ő

rombolta le a házasságába vetett hitét. Ki kellett volna dobnia a házából, de ő ehelyett zokogva a karjába vetette magát.

Persze, ha teljesen igazságos akart lenni, nem Nick volt az, aki hazudott neki.

Juliét üres tekintettel meredt a nyitott szekrénybe. Mit is akart...? Á, megvan. Teát főzni. Elővett pár dobozt a szekrényből, és a férfi felé fordult:

- Milyet szeretnél?
- Ó... csak valami hagyományosat.

Juliét feltette főni a vizet. Előre látta, hogy kínos csendben fogják megvárni a tea elkészültét.

Hogyan volt képes Brad ilyen aljas módon becsapni őt? A gondolatai kiülhettek az arcára, ugyanis Nick mellé lépett, és a vállára tette a kezét. Érintése nyomán forróság áradt szét Juliét karjában. Zavartan elpirult. Milyen nagy és erős a keze. Hihetetlenül gyengéd, de a jelek szerint erőszakra is képes. A nő meborzongott.

- Hé! - mormolta a férfi kissé nyersen. - Sajnálom. Nem tudtam, hogy eny-nyi bajt okozok, ha a keresésedre indulok. Bárcsak mindent meg nem történtté tehetnék!

- De akkor lehet, hogy az a kocsí elgázolt volna bennünket - válaszolta a nő keserű mosollyal.

- Hmm... az meglehet.

Juliét látta, hogy a férfi álla megfeszül, de nem merte feljebb emelni a tekintetét. Nem bírta volna elviselni sajnálkozó tekintetét. Különben is valami különös oknál fogva nyugtalanítóan hatott rá ez a palaszürke szempár. Kísértetiesen hasonlított Bradére, az igaz. De volt benne valami kivételes és titokzatos, ami arra ösztönözte, hogy mélyebbre nézzen, mintha úgy megpillanthatott volna egy darabot Nick leikéből. Nehezen tagadhatta volna, hogy jóképűnek tartja a férfit. Magas, izmos természetével maga volt a megtestesült férfiasság. Hollófekete haja, sűrű szürke szeme, határozott vonásai bármelyik nőnek megdobogtatták volna a szívét. De a vonzódás, amelyet iránta érzett, túlment ezen a határon. Ez pedig mérhetetlenül zavarba hozta, és nyugtalanította. Számtalan kérdést szeretett volna még feltenni neki Bradről. Pontosabban Brad másik életéről. A halála körülményeiről. De nehezen visszanyert egyensúlyát ebben a pillanatban csupán egy hajszál választotta el az újabb összeomlástól. És lehet, hogy Nick válaszaik jelentik majd az utolsó cseppet a betelni készülő pohárban.

Mintha csak Juliét érzéseinek kívánna hangot adni, a teáskanna ebben a pillanatban kezdett el füttyülni. Odafordult, és leforrázta a kikészített teafiltreket.

- Mit csinálsz, mami? - hangzott fel Emma hangja az ajtóból hirtelen, mire Juliét majdnem leforrázta magát.

- Csak egy kis teát. Te is kérsz?

- Tejszínnel és cukorral?

- Mézzel és sovány tejjel.
- De a nagyinál mindig tejszínnel és cukorral ihatom!
- Elkényeztet.
- Szerinte erre valók a nagymamák.

A lelkében uralkodó zűrzavar ellenére Juliét elmosolyodott.

- Azt hiszem, ebben igaza lehet. - Elővett egy csészét Emmának, és közben könyörtelenül megcsiklandozta az oldalát. - Az anyák pedig azért vannak, hogy szigorúak és kérlelhetetlenek legyenek.

- Jaj! Hagyd abba! - sikította Emma kacagva.

És Juliét arra gondolt, hogy bármit is tett Brad, neki köszönheti élete legbe-csesebb ajándékát. Amíg itt van neki a kislánya, kibír mindent.

5. FEJEZET

Nick nem bírta a bezártságot. Még farkasordító hidegben sem. Miután otthagya Julietet, nem ment vissza a szállodába, hanem inkább a belvárosba hajtott, és sétált egy kicsit. A mozgás mindig segített neki a gondolkodásban.

Pocsékul érezte magát azért, amit tett. És vajon nem árulta el a saját öccsét is egyben? Bár Bradnek sejtenie kellett, hogy végül kiderül az igazság, hiszen ő maga rendezte úgy a dolgokat, hogy Nick Juliét keresésére induljon. Bizonyára jó oka volt rá, hogy így tegyen. Talán Emma miatt? Juliét pár hónapos terhes lehetett Brad

halálakor. Brad talán már tudta, hogy apa lesz. Talán azt akarta, hogy Nick apja helyett apja legyen a születendő gyermeknek, ha ő nem tér vissza abból az utolsó, végzetes kimenetelű küldetésből?

Amennyiben igen, elég rosszul választott. Ő mint apa? Az ég szerelmére, hiszen még azt sem tudta biztosan, hogyan viselkedik egy nagybácsi! Honnan tudná, mit jelent szülőnek lenni? Isten a megmondhatója, hogy ők sosem ismerték a hagyományos családi életet. Különb is Juliét valószínűleg sosem lenne hajlandó elfogadni az apa szerepében. Mivel elfelejtette feltenni a sapkáját, és a füle már közel járt a lefagyáshoz, úgy döntött, hogy visszamegy a kocsijához. Az utcákat betöltötték a vásárolgató emberek, a sarkokon kisebb nagyobb csoportok karácsonyi dalokat énekeltek. Főként iskolás gyerekek. Elképzelte, hogy egyszer valamikor majd Emma is ott áll közöttük, alaposan bebugyolálva a hideg ellen.

A távolban megszólaltak a harangok. A nap fénye megcsillant a hókotrók által halmokba hordott hóhegyek csúcsán. A karácsonyi díszbe öltöztetett utcákon Nick lépten-nyomon mosolygó emberekbe botlott. Ebben a városban valóban mindenki ilyen barátságos lenne, vagy csak az ünnep teszi? Már nem is számolta hányadszor köszönnék rá vadidegen emberek.

Nem igazán volt elemében itt. Úgy vélte, jobb lenne, ha visszamenne Washingtonba. De képtelen lett volna csak úgy egyszerűen hátat fordítani Julietnek, és magára hagyni a gondokkal,

amelyeket ő idézett elő. Különben is teázás közben megígérte Emmának, hogy épít neki hóembert. Nem volt szokása ígérgetni, de úgy gondolta, hogy egy ilyen apróságból nem származhat baj. És mivel a szavát adta, nem volt választása, be is kellett tartania. Amikor visszaért a szállodába, kiválasztott egyet a recepción lévő újságokból, és megnézte az előrejelzést. Úgy tűnt, még legalább két napig nem várható havazás.

Julietnek álomnak tűnt az egész valószínűtlen jelenet. Felhívta Nicket, mert szeretett volna feltenni neki pár kérdést egy kávé mellett, ám a férfi ragaszkodott hozzá, hogy elvigye vacsorázni a város legelőkelőbb éttermébe. És most itt volt. Juliét Ryan, az egyedülálló anya és illetudó könyvtáros itt ült egy gyertyafényes asztalnál a legcsodálatosabb férfi társaságában.

Aki történetesen titkos ügynök.

- Most épp két megbízatás között vagy? - Jó ég, vajon ez rá a megfelelő szó? Juliét nem volt valami nagy James Bond-rajongó.

Az agyában csak úgy hemzsegték a kérdések. Kérdések Bradról, amelyekre csak Nick tudta a választ. De ahogy a vacsora előrehaladt, úgy gyengült benne az elhatározás, hogy fel is tegye őket. Hogyan is kérdezhetne rá a férje halálának részleteire ebben a fényűző környezetben?

- Így is mondhatjuk. - Nick arca egy pillanatra elborult.

- Te hogyan mondanád?

A férfi nem válaszolt azonnal. Úgy tett, mintha a marhasült felszeletelése minden figyelmét igénybe venné. Aztán letette a kést.

- Hivatalosan éppen a három hónapos szabadságomat töltöm.

- És... meddig tart még?

- Úgy érted, milyen hamar lépek a távozás mezejére? - mosolyodott el Nick szárazon.

- Természetesen nem! - Juliét fülig pirult. - Vagyis... talán.

- Január másodikára kell visszaélnem Washingtonba.

- Ó! - Addig már csak két hét volt hátra. - Van már terved az ünnepekre?

- Nincs. - Nick elmosolyodott. - Ne nézz rám olyan rémulten! Nem fogom rátok tukmálni magam.

- Természetesen nagyon szívesen látunk... - mondta Juliét inkább udvariasságból.

- Szó sincs róla! - fojtotta belé a szót a férfi. - Már alig várod, hogy kitegyem a lábam a városból, és végre elfelejthesd, hogy egyáltalán létezem.

- Nem hiszem, hogy egykönnyen sikerülne - tette le Juliét hangos koppanással a kést.

- A legtöbb nőtől ezt bóknak venném - incselkedett vele Nick.

- A többség bizonyára annak is szánná.

- Köszönöm - hajtott fejet a férfi pajkos mosollyal, amitől Julietben ismét feltámadt a vágy.

A kettejük közt szikrázó feszültségtől zavarodottan az evésnek szentelte minden figyelmét, és egy ideig egyikük sem szólt semmit. Nick újratöltötte a borospoharaikat, majd újra felvette a beszélgetés fonalát.

- Térjünk vissza az eredeti témánkhoz! Beszéljünk az ünnepekről!

- Nálunk az egész család a szüleim házában gyűlik össze, és ott fogyasztjuk el az ünnepi vacsorát. - Juliét vakmerőén kortyolt a borból. Általában sosem ivott többet egy pohárnál. - Természetesen neked is ott a helyed. Már ha akkor még mindig a városban leszel.

Nick sötét tekintettel bámult a poharába.

- Nem hiszem, hogy a családot tárt karokkal fogadna, tekintve, hogy mekkora fájdalmat okoztam neked.

- Jó ég! Csak nem gondolod, hogy elmondom nekik az igazságot Braddel kapcsolatban? - Míg a szavak el nem hagyták a száját, Juliét ebbe nem is gondolt bele tudatosan.

Nick letette a poharát és elfintorodott.

- Miért nem?

- Mert a családom imádta Bradet. - Juliét tudta, hogy ez a helyes út. - Mi értelme lenne szétzúzni az ő ábrándjaikat is?

A férfinak el kellett ismernie, hogy a nőnek igaza van. Ujjait a pohara köré fogta, szorítása olyan erős volt, hogy majdnem összeroppantotta.

- Szóval továbbra is meg akarod hagyni őket abban a hitben, hogy az öcsém maga volt a megtestesült tökély? - Nocsak, nocsak. Vajon tényleg féltékenység ez, ami a hangjából kicseng?

Juliét szeme felháborodottan megvillant.

- Brad jó ember volt! Csodálatos... - A fény úgy hunyt ki a szemében, ahogy a szavai elhaltak. Valószínűleg ismét eszébe jutott, mennyire becsapták.

De a mód, ahogy ösztönösen Brad védelmére kelt, csak növelte Nick féltékenységét. Természetesen elismeréssel adózott a hűségének, de az arcán átfutó fájdalom láttán a legszívesebben az asztal alá bújt volna szégyenében.

- Brad a családnk része volt - folytatta Juliét csöndes méltósággal. - Kicsinyes lennék, ha lerombolnám az iránta érzett szeretetüket az igazsággal.

- Mint ahogy én tettem veled?

Juliét a pohara szegélyén körözött az ujjjaival.

- Nem akartál fájdalmat okozni nekem - sóhajtotta. - De miután megláttalak, és rájöttem, hogy Brad testvére vagy, nem volt túl sok választásod.

- Ez egy elég nagylelkű tolmácsolása a törtéteknek. - A fenébe is, Brad! Vajon tudatában voltál, mennyire szerencsés vagy, hogy a tiéd lehet ez a nő?

- Hiszen ez az igazság - tiltakozott Juliét. - Szerinted szeretném úgy továbbélni az életem, mintha semmi sem történt volna, továbbra is olyanak látva Bradet, amilyen sosem volt? - Megdörzsölte a halántékát. - Nem. Talán. Nem tudom. Ebben a pillanatban annyira zavarodott vagyok...

Nick átnyúlt az asztal fölött, és megfogta a kezét. Fogalma sem volt miért, hiszen Juliét aligha talál vigaszt az ő érintésében, de valahogy olyan... természetesnek tűnt a mozdulat.

Juliét halványan elmosolyodott.

- Mindegy. A karácsonyi vacsorára szóló meghívás azért még áll.

- Nem akarok tolakodó lenni.

- Csak megosztanád velünk a karácsony örömeit.

- Nem is tudom. Nekünk nem sokat jelentett a karácsony gyermekkorunkban.

- Tessék? - A nő összevonta a szemöldökét. - Nehogy azt mondd, hogy Brad még a vallásával kapcsolatban is hazudott nekem.

- Dehogy! - rázta meg a fejét Nick. - Csak a szüléink nem igazán szerettek ünnepelni. Számukra minden ünnep haszontalan, érzélgős időpocsékolás volt. -Amikor Juliét el akarta húzni a kezét, a férfi nem engedte. - Hé, ne rám nézz! Szó szerint idéztem az apám szavait. - Nick ivott pár korty bort. Hirtelen valahogy megkeseredett a szájában.

Juliét arcán a nemtetszés helyét meglepettség és együttérzés egyfajta keveréke vette át.

- Szomorú. Bár nincs jogom kritizálni a szüleiteket, mégis úgy vélem, hogy valami nagyon fontostól fosztottak meg benneteket.

Nick hosszasan tudta volna sorolni, hogy még mi mindentől fosztották meg őket a szüleik, de nem állt szándékában feltárni a nő előtt érzelemszegény gyermekkorának titkait. Hogy elterelje a figyelmét, szándékosan ingerelte.

- A karácsony ma már inkább üzlet, nem? Vagy szerinted nem a vásárlás a legfőbb mozgatórugója?

Julieten látszott, hogy még a gondolattól is elborzad.

- Üzlet is, ez igaz. De jóval többet jelent annál, mint hogy ajándékokat vásárolunk az embereknek.

- Szóval te nem veszel ajándékokat a szeretteidnek?

- Dehogynem! - Juliét arcvonásai ellágyultak. - Karácsonykor minden a családról, a szeretetről és a hagyományokról szól. - Nick kételkedő tekintetét látva egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta. - A karácsony varázslat... Olyankor történhetnek csodák. - Átnyúlt az asztal fölött, és megérintette a férfi arcát. Elkeseredettség és szomorúság kavargott a lelkében. - Nick Ryan, hittél te valaha a Mikulásban?

Soha. És túl sok szörnyűséget látott már életében ahhoz, hogy ne higgyen a csodákban sem. De akár akart benne hinni, akár nem, kezdett többet érezni Juliét iránt egyszerű sajnálatnál vagy vágynál.

Valamit, ami mindennél jobban meglepte.

- Szerinted tényleg tetszik majd neki? - Nick kételkedve pillantott a táskába. Mióta elhagyták a boltot immár harmadszorra. A vacsora után megkérte Julietet, hogy segítsen neki ajándékot választani Emma számára, s a nő meghatottan beleegyezett, hogy elkíséri.

- Imádni fogja - biztosította a férfit ismét. - Még akkor is, ha ez nem élő kiskutya.

- Ha te monddod... Végül is te vagy a szakértő. Julietet teljesen elbűvölte Nick aggodalma.

- Garantálom,, hogy minden éjszaka ezzel fog aludni.

- Tényleg? - nézett rá a férfi. - Az jó lenne. Szeretnék adni neki valamit, amiről talán néha... az eszébe jutok.

Juliét lesütötte a szemét. Vajon miért zavarja, hogy Nick hamarosan elmegy, és talán sosem látják viszont?

A bevásárlóközpont egyik kávézójában ültek, amely ellentétben a többi bolttal, a pincért és őket leszámítva teljesen kihalt volt.

Mivel a vacsora alatt nem merte feltenni a kérdéseket, amelyek miatt voltaképpen elfogadta ezt a meghívást, úgy döntött, ezúttal megragadja az alkalmat.

Most vagy soha.

Viszonylag egyszerű kérdéssel nyitotta a kényes társalgást.

- Nick, szerinted miért nem beszélt Brad senkinek a házasságáról? Az a férfi a CIA-nél, akivel beszéltem...

- Don Mason.

- Azt mondta, hogy a CIA is csak Brad halála után szerzett tudomást a létezéséről.

- Ez igaz. Brad sosem tájékoztatta az ügynökséget a házasságáról.

- De miért? Úgy értem, az világos, hogy miért akarta előttem titokban tartani a munkáját. Megbocsáthatatlan, de érthető. - Nick hiába próbált mentséget találni az öccse számára, nem tudott, de Juliét nem is hagyott rá neki időt. - Mi oka lehetett Bradnek, hogy elhallgassa az ügynökség elől a házasságát? Ha tudnak róla, akkor legalább azonnal értesítettek volna a haláláról.

- Hogyan tudta meg? - kérdezte a férfi csendesen. Julieten végigfutott a hideg.

- Már akkor elkezdtem aggódni, amikor nem ért haza az utazásról a megbeszélte napon. - Aggódni? Teljesen ki volt borulva. Nem hitte, hogy valaha is képes lenne újra átvészelni még egy olyan gyötrelmes hetet. - Először azzal biztattam magam, hogy bizonyára csak késik a járata. A közlekedési eszközök olyan megbízhatatlanok tudnak lenni a világ bizonyos részein. Arra gondoltam, hogy talán egy olyan helyen rekedt, ahol nincs telefon. Végül felhívtam a külügyminisztériumot. Ott azt mondták, hogy meglátják, mit

tehetnek. Pár nappal később egy hivatalnok visszahívott. - A nő mély lélegzetet vett, majd folytatta. - Részvétét fejezte ki, és közölte, hogy Brad gépe lezuhant valahol Afrika partjainál. - Pislogni kezdett, nehogy sírva fakadjon. - A roncsot sosem találták meg. Most már azt is tudom, hogy soha nem is létezett.

- Sajnálom. - Nick megfogta a nő kezét. Juliét kezdett hozzászokni az érintéséhez, habár még csupán alig pár napja ismerte a férfit. Jó érzés volt. Tenyere melegétől egész teste bizseregni kezdett. De Juliét nem akart hozzászokni ehhez az érzéshez. Nem akart függeni tőle. Azok után, amit Brad művelt, többé egyetlen férfitől sem kívánt. Úgy tett, mintha kávé inná, hogy elhúzhassa a kezét.

- Mindenesetre azt még mindig nem értem, miért kellett az ügynökség előtt titokban maradni a házasságunknak.

Nick áthatolhatatlan, szürke tekintetéből semmit sem lehetett kiolvasni.

- Brad talán attól tartott, hogy a házassága rossz hatással lenne az életpályájára.

- Amennyiben?

- Ez nem az ügynökség hivatalos politikája, de Brad felettese, Don Mason, a karrierépítés szempontjából hasznos, különösen veszélyes és fontos megbízásokat hajlamos az egyedülálló ügynökeire bízni.

- De miért?

- Nincs feleség, sem gyerek. Nincs semmiféle zavaró tényező -
tárta szét a kezét Nick. - Egy ügynöknek gyakran kell élet-halál
kérdésekben döntenie a másodperc töredéke alatt. És ezekre a
döntésekre nagy befolyással lehet, ha az embert várják otthon.

- Nézzük csak! - Julietben kezdett feltámadni a düh. - Arra
célzói, hogy Brad azért hallgatott a létezéséről, hogy tovább
kockáztathassa az életét?

Nick álla makacsul megfeszült.

- Biztos vagyok benne, hogy folytatni akarta a munkáját. Fontos
volt, és nagyon jól csinálta. Nem akarta egy íróasztal mögött végezni.

- Ó, elnézést! Még hogy irodai munka! - Juliét tettetett
ijedtséggel a szája elé kapta a kezét. - A te szádból úgy hangzik,
mintha egyenlő lenne a halállal.

- Egy Bradhez hasonló férfi számára rosszabb, mint a halál.

- És persze a te számodra is. Jól mondom? - Juliét egyre jobban
belelovalta magát. - Hogyan helyezhette a munkáját Brad énfölém? A
meg nem született gyermekünk fölé?

- Mert úgy nevelték, hogy első az érvényesülés, és csak utána
jön a család, hát ezért - hajolt az arcába Nick, de aztán rögtön vissza
is húzódott, mintha megbánta volna kinyilatkoztatását. Elsötétült az
arca.

De Juliét rögtön lecsapott a megjegyzésre.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy a szüléiteknek mindig az érvényesülésük volt az első? Milyen szomorú...

- Hát igen..., de azért túléltek - intézte el az ügyet egy nemtörődöm vállvo-nással Nick, de Juliét érezte a mélyen eltemetett keserűséget szavai mögött. - Legalább mi ketten ott voltunk egymásnak.

- Biztosan nagyon közel álltatok egymáshoz.

- Igen, azt hiszem.

- De akkor... Miért nem mesélt még neked sem a házasságunkról?

- Nem tudom. - Nick feszengése láttán Juliét rájött, hogy érzékeny pontra tapintott. Tehát ezen maga Nick is csodálkozott. - A mi munkánkban a titkolózás az ember második énjévé válik.

- Nem tudnék ilyesmit eltitkolni a bátyám elől.

- Nem. Te nem. - Nick megfogta a táskát, amelyben az Emmának szánt ajándék volt, és felállt. - Végeztél a kávéddal? Úgy tűnik, zárni készülnek.

Juliét véletlenül tudta, hogy még fél óra van a zárásig, de nem tiltakozott. A következő kérdése az lett volna, hogy vajon Brad miért intézte úgy, hogy Nick rátalálhasson. Szerette volna azt hinni, hogy Brad Nicket küldte, hogy gondoskodjon róla és Emmáról, arra az esetre, ha őt valami baj érné. Azonban a történetek után kételkedett

benne, hogy a szándékai ennyire nemesek lettek volna. Már a parkolóban jártak, amikor Juliét hirtelen megállt.

- Nick! Tegnap azt mondtad, hogy a külügyminisztériumban csak azért mondták nekem, hogy Brad egy repülőszerencsétlenségben halt meg, mert nem fedhették fel halálának valódi körülményeit... De ha nem repülőbalesetben vesztette életét, akkor hogyan halt meg?

6. FEJEZET

Lehet, hogy Julietnek nem volt szüksége italra ehhez a beszélgetéshez, de neki nagyon is. Úgyhogy Nick megállt az első bár előtt, amely a nő háza felé haladva az útjukba akadt. Bementek, és a bárpulthoz lépve rendelték egy-egy italt. Aztán letelepedtek egy félreeső fülkében. A bár többi vendége meredt szemmel bámulta a labdarúgó-közvetítést a tévé képernyőjén. Legtöbben munkásruhát és baseballsapkát viseltek. A padlót szétköpködött mogyoróhéj borította, a levegőt áporodott sör-, cigaretta- és izzadságszag töltötte meg. Nem éppen a Ritz, de itt legalább nyugodtan beszélgethetnek. Nick ivott pár kortyot a whiskyjéből, majd belevágott.

- Szóval szeretnéd, ha elmondanám, hogyan halt meg Brad valójában?

A nő hozzá sem nyúlt az italához. Feszülten ült vele szemközt, mintha csak arra várna, hogy a választ meghallva felugorhasson és elszaladhasson.

- Akkor halt meg, amikor megpróbált elfogni egy terroristát, aki több tucat ártatlan embert ölt meg.

Juliét megragadta a poharát, és alaposan meghúzta. Közben le sem vette Nick-ről tekintetét. Még csak nem is pislogott.

- Az amerikai kormány évek óta a fickó sarkában volt. - Nick nem volt biztos benne, hogy a nő hallja, amit mond. - Három évvel ezelőtt kaptunk egy fülest, hogy hamis személyazonossággal egy olyan országban él, amely nem tartozik a szövetségeseink közé.

- Hol? - szólalt meg végre a nő Nick legnagyobb megkönnyebbülésére.

- Azt sajnos nem mondhatom el. De az ügynökség elemzői arra jutottak, hogy az ország saját biztonsági erői nem lennének képesek elfogni a fickót.

- Szóval a CIA odaküldött valakit, hogy elvégezze a feladatot - állapította meg Juliét.

- Igen. Bradet és még néhány embert.

- Ezt nem tudom elhinni. - Juliét lehajtotta a fejét, és a tenyerébe temette az arcát.

- A csapat azt a parancsot kapta, hogy fogják el a terroristát, és hozzák ki az országból, hogy itt az USA-ban bíróság elé állíthassuk...

- Lehetetlen, hogy ugyanarról a személyről beszélünk! -
Fájdalmas hitetlen-kedés tükröződött a nő szemében. - Mondd el, mi történt!

- Valami nem sikerült. - Nick megdörgölte az állat. - Amikor Brad csapata megkezdte a támadást a terrorista ellen, felbukkantak a helyi hatóság emberei. Talán ugyanabból a forrásból szerezték az értesülésüket, mint mi, vagy csak egy jól felállított csapda volt az egész. Szóval, valaki lőni kezdett. A nagy zűrzavarban eltalálták Bradet.

Juliét a szájára szorította reszkető kezét. Halkan felnyögött, szeme tágra nyílt a rémülettől és a szomorúságtól.

- A túlélőknek sikerült kicsempészniük a holttestét az országból, de titokban kellett tartaniuk a halála pontos helyszínét. Ha a másik ország kormánya rájött volna, hogy titkos műveletet folytattunk a határain belül, az diplomáciai bonyodalmakhoz vezetett volna - fejezte be a történetet Nick.

- És mi lett a terroristával? - suttogta Juliét.

- Amikor megnyugodtak a kedélyek, az embereink végül elkapták - mormolta Nick dühös elégedettséggel. - Egy évvel ezelőtt volt a tárgyalása. Élete hátralévő részét egy börtöncellában fogja leélni.

- És a másik kormány előtt ezúttal nem lepleződött le a művelet?

- Ha gyanítottak is valamit, nem tudták bizonyítékkal alátámasztani a feltevéseiket. Ezért is volt létfontosságú, hogy ne derüljön fény Brad halálának pontos helyére és körülményeire.

- Szóval amikor felhívtam a külügyminisztériumot, hogy bejelentsem a férjem eltűnését...

- Amint rájöttek, hogy ki is volt Brad valójában, nyilván nem volt nehéz meggyőzni őket, hogy működjenek együtt a CIA-vel, és kitaláljanak neked egy hihető történetet. Innentől az ügy nemzetbiztonsági kérdéssé vált.

- Amit Brad tett, az törvénytelen volt, ugye? - kérdezett rá Juliét bizonytalan hangon. - Végrehajtani egy műveletet egy idegen ország területén, az adott ország kormányának engedélye nélkül. Nincs valami törvény, amely tiltja ezt?

Nick hosszasan tanulmányozta italát, mielőtt válaszolt volna.

- Ezt a terroristát egy amerikai nagykövetség felrobbantása miatt körözték.

- Nem kételkedem abban, hogy szörnyű bűntetteket követett el, de...

- A nagykövetség épületén belül egy napközi is helyet kapott, ahová az alkalmazottak hordták a gyermekeiket.

Juliét elcsendesedett, arca elfehéredett a szörnyű felismeréstől.

- Harmincegy ember lelte halálát a robbanásban. Ennek több mint a fele gyerek volt.

- Édes istenem! - nyögött fel a nő elgyötört hangon.

- Ahogy látod, néha kissé át kell értelmezni a szabályokat, ha igazságot akarunk szolgáltatni.

Juliét a távolba meredt Nick válla felett. Külső megfigyelő számára úgy tűnhetett, mintha a focimeccs részleteiben mélyedt volna el, de Nick tudta, hogy nem ez történt. Amikor ismét ránézett, könnyek csillogtak a szemében.

- Nagyon sajnálom, ami azokkal az emberekkel történt. És azokkal a... -Látszott, hogy komoly erőfeszítésébe kerül a beszéd.

- ...azokkal a gyerekekkel. - Az ujjai hegyével megtörölte a szemét. -

De ez még nem szentesíti a törvények megszegését. Egy ország függetlenségének megsértését.

Nick csak nehezen tudta visszafojtani egyre növekvő dühét.

- Én úgy gondolom, hogy szentesíti.

- A törvényeket mindenkinek be kell tartani, mert különben értelmüket veszítik.

- Azt akarod mondani, hogy Brad megérdemelte a halált? A nő arca bíborvörössé vált.

- Hogyan kérdezhetsz ilyen ostobaságot? Nem! De hiszek abban, hogy helytelenül járt el. Az ügynökség helytelenül cselekedett, amikor odaküldte őt, ahogy akkor sem járt el megfelelően, amikor eltitkolta a halála valódi körülményeit.

- Egy magasabb cél elérése érdekében tette.

- Nem vagyok kíváncsi valamiféle elvont erkölcsi szabályra, amelyet kedved szerint csúrhatsz-csavarhatsz, csak hogy igazolni tudd bármely tettetted. Engem csak az emberi lények sorsa foglalkoztat. - Juliét hevesen a szívére szorította a kezét. - Itt vagyok például én. Elveszítettem a férjemet, a saját kormányom hazudott nekem...

- Megvolt rá az okuk...

- És Emmának apa nélkül kell felnőnie. Mindezt miért? Mert Brad olyan helyen volt, ahol nem lett volna szabad, és olyasmit tett, amit soha nem lett volna szabad.

- Csak a munkáját végezte! Az életét áldozta egy jó cél érdekében...

- És te! - kiáltotta Juliét. - Elveszítetted az egyetlen öcsédet! Hogyan hagyhattad, hogy a halála egy az igazság elkendőzését szolgáló kormányzati összeesküvés részévé váljon?

- Ez volt a kötelességem - felelte Nick mereven. - Mit értem volna az igazsággal? Ha kiderül, más eredmény nem származott volna belőle, csupán nemzetközi bonyodalmak. - Nick grimaszolva tologatta maga előtt az italát. - Az pedig nem hozta volna vissza az öcsémet.

- És ha igen? - könyökölt az asztalra Juliét. Tekintete elítélő volt. - Akkor is a drágalátos kötelességet választod a testvéred élete helyett?

- Természetesen nem. - Nick olyan erővel tette le a poharát, hogy az majdnem összetört.

- Hát... - dőlt hátra Juliét, - azért ez is valami.

- Már elég későre jár. Bizonyára még el kell menned Emmáért is...

- Csak még egy dolgot. - Juliét megragadta a férfi csuklóját, hogy maradásra bírja. - Ugye nem tudtad, hogy Bradnek volt felesége egészen addig, amíg a nyomok el nem vezettek ide, Laké Andrew-ba?

- Így igaz. - A nő keze lágy volt, és könnyű. Meleg bársonyként simult Nick bőréhez. A férfit valahogy mégis bilincsre emlékeztette.

- Az ügynökség viszont rögtön a halála után értesült a létezésemtől.

Nick látta már, hová akar kilyukadni. Ezt az utat már ő maga is végigjárta. Juliét szorítása erősödött a csuklóján.

- Szóval az ügynökség előled is elhallgatta az igazságot, akiikor nem tájékoztatott Brad házasságáról.

- Talán azt feltételezték, hogy tudtam róla.

- Vagy pedig jobban lefoglalta őket, hogy titokban tartsák a törvénytelen tevékenységüket, mint hogy elmondjanak neked egy fontos értesülést az öcsédről.

- Néha... a személyes érdekeket kénytelenek vagyunk a háttérbe szorítani.

- A háttérbe? Mihez képest? A nemzetbiztonsághoz? Nem hiszem, hogy a házasságunk komolyabb veszélyt jelentett volna a világképére.

Nick ezzel nem szállt vitába. Kétségtelen, hogy neki is megfeküdte kissé a gyomrát, hogy az ügynökség vezetői nem értesítették Juliét létezéséről.

- Hogyan bírod ezt a titkolózást? Ezeket a hazugságokat? - támadt neki a nő undorral telve. Úgy eresztette el a kezét, mintha égetett volna. - Hogyan tudod leélni az életed úgy, hogy minden mozdulatodnak valakinek a becsapása a célja?

Juliét ezt nem érthette. Ő egy védett, ártatlan világban élt, udvarias, törvénytisztelő állampolgárok között, akik hittek abban, hogy a jó mindig győzedelmeskedik a gonosz felett.

Juliét tiltakozása ellenére Nick a hazafelé vezető úton megállt a szülei házánál, hogy bemehessen Emmáért.

- Későre jár, Nick. Lehet, hogy már alszik. Majd holnap kora reggel érte megyek.

- Nem jelent túl nagy kerülőt. És nem szeretném, há külön emiatt kocsiba kéne ülnöd.

Juliét nem tudta eldönteni, hogy a férfi a szüleivel akar-e találkozni, vagy csak Emmát szeretné viszont látni, azt viszont látta, hogy hiábavaló lenne vitába szállni vele. Különösen, mivel ő vezetett. Csengetésére az édesanyja nyitott ajtót.

- Jóságos ég, hát te vagy az! - sóhajtott fel az anyja. - Mivel te mindig hátul szoktál bejönni, azt hittem, hogy... Szent isten! - szorította a szívére a kezét, amikor végre megpillantotta Nicket. - Alig hiszek a szememnek! - Alaposan megnézte magának a férfit a szemüvege felett. - Juliét figyelmeztetett, hogy maga nagyon hasonlít Bradre, de nem hittem, hogy ennyire tökéletes a hasonlóság.

Juliét szerencsére a nap folyamán már mesélt a szüleinek arról, hogy Bradnek van egy bátyja, aki teljesen váratlanul bukkant fel a semmiből. Ennek ellenére az anyja úgy nézett ki, mint aki szellemet lát.

- Jaj, hová tettem a jó modoromat? - kiáltott fel az asszony. - Kerüljön beljebb!

Juliét Nick előtt lépett a házba.

- Ugye Emma már nincs ébren?

- Jaj, tudod, hogy sosincs szívem ennyire korán ágyba dugni.

- Korán? De mama! Már...

- Carl? Carl! Nézd csak, ki van itt? - harsogta az anyja, bezárva mögöttük az ajtót. - Brad bátyja jött el.

- Mama, bemutatom neked Nick Ryant. Nick, ő az...

- Nagyon örülök! - Dóra Hansen melegen magához ölelte Nicket. Julietet megmosolyogtatta a férfi döbönt ábrázata. Pillanatnyi habozás után bizonytalanul viszonzta az ölelést.

- El sem mondhatom, milyen csodás érzés találkozni Brad testvérével - jegyezte meg könnyes szemmel Dóra. - Nagyon rendes fiú volt, és mindannyiunknak szörnyen hiányzik.

- Ööö... igazán köszönöm. - Úgy tűnt, a helyzet kezd kínossá válni a férfinak. Csak nem izzadságcseppek ütözköztek ki a homlokán?

Ekkor toppant az előszobába Juliét apja egy újsággal a kezében.

- Mi az ördög... - morogta, majd Nick láttán leesett állal elnémult.

- Papa, ő Nick Ryan, Brad testvére.

- Azt kell mondanom, ez nyilvánvaló. - Carl Hansen üdvözlésképpen nyomott egy puszit a lánya hajára, majd kezet rázott Nickkel.

- Hát nem pont olyan, mint Brad? - ujjongott fel Dóra csodálkozva. Carl elképedten rázogatta kopaszodó fejét, és ezt mormolta:

- De..., pontosan...

Egyszer csak Emma lépett ki a nappaliból.

- Szia, mami! - Egy rongybabát húzva maga után az anyja lába mögé bújt, és onnan kukucskált elő félénken. - Szia, Nick bácsi!

- Szervusz, Emma! - A férfi rákacsintott, mire a kicsi felkuncogott.

Juliét szülei jelentőségteljes pillantásokat váltottak egymással, amitől Juliét vészjelzője azonnal bekapcsolt.

- Egyébként miért ácsorgunk mindannyian az előszobában? - dörzsölte ősz-sze a tenyerét fázósan Juliét apja. - Menjünk át inkább a nappaliba, és...

- Ideje mennünk, papa! - vágott közbe Juliét. - Emmának már régen ágyban kellene lennie.

- De mami...

- Hiszen csak most jöttetek! - tiltakozott Dóra hevesen. - És mi annyira szeretnék megismerni Nicket... - Juliét már jól ismerte az anyja szemében megjelenő furcsa csillogást. - Van egy ötletem! - csapta össze a kezét Dóra.

- És mi lenne az, szívem?

Juliét a szemét forgatta apja cinkos hangja hallatán.

- Holnap megyünk kiválasztani a karácsonyfát - válaszolta Dóra, jóindulatú mosolyt ragyogtatva Nickre. - Tudja ez amolyan hagyomány nálunk. Az egész család felkerekedik, és együtt megyünk el megvenni a fát. Miután hazahozzuk, egy kis összejövetel keretében feldíszítjük. Sütök egy kis süteményt, és mindig van fahéjas almabor is. Közben karácsonyi dalokat énekelünk, és általában Carl régi hegedűje is előkerül...

- Mami, nem hiszem, hogy Nick...

- Köszönettel elfogadom a meghívást, Mrs. Hansen - szakította félbe Nick.

- Hívjon csak Dórának! - felelte Juliét anyja ragyogó arccal.

- Hurrá! Holnap Nick bácsi is velünk jön! - Emma örömeben olyan hevesen ölelte át anyja lábát, hogy az majdnem hasra esett.

Juliét beletörődött az elkerülhetetlenbe, látva a szülei elragadtatott arcát, és kislánya boldog ugrabugrálását, és nem utolsó sorban a följük magasodó Nicket, aki kissé zavartan, de örömmel fogadta a személye iránt tanúsított érdeklődést.

Bármennyire is hasonlított Bradre, Juliét tudatában volt, hogy a két személy nem egy és ugyanaz. Bár nagyon szerette, a férje sosem gyújtotta fel ennyire a vágyait.

Néha azon kapta Nicket, hogy szenvedélyes tűzzel a tekintetében bámulja őt, s ettől elöntötte a testét a forróság. Tudta jól, hogy Nickkel nem illenek össze. És többé egy férfi miatt sem akarta kockára tenni a szívét. Főleg nem egy olyan miatt, akit felvillanyozott a veszély.

- Hányra legyek itt holnap? - kérdezte Nick Dórától, de közben le sem vette a tekintetét Julietről.

Olyan csábítóan nézett rá, hogy ezúttal a nő testét verte ki a veríték.

Nick nagyon élvezte a Juliét családjával töltött délutánt. Úgy érezte magát, mint valami felfedező, aki rátalált egy falura, amelyet egy eddig ismeretlen törzs lakott a maga különös szokásaival.

Azonban Hansenék családtagként kezelték. Juliét bátyja, Tim könyvelőként dolgozott, de szőke hajával és széles mellkasával úgy

festett, mint egy farmer. Nyíltan viszonzta Nick pillantását, és az első kézfogásnál a kelleténél kicsivel erősebben szorította meg, és hosszabban tartotta a markában Nick kezét. Az üzenet félreérthetetlen volt: Jobb, ha nem játszol a kishúgom érzéseivel, pajtás!

Tim felesége, az apró termetű, mégis nagyon erőteljes Suzanne lábujjhegyre emelkedve arcon csókolta Nicket.

- Úgy érzem, mintha régi ismerősök lennénk - mondta halkán. - Nagyon hasonlítasz az öcsédre.

Négy gyerekük közül a legfiatalabb öt, a legidősebb tizenkét éves volt. Kyle, Karly, Kristi és Kürt. Nick akkor sem lett volna képes megkülönböztetni őket egymástól, ha az élete múlik rajta.

Késő délután a konyhában keresett menedéket a fadiszítés fáradalmi elől. Az ajtó bezárult mögötte, időlegesen kizárva a ház többi részét uraló zűrzavar hangjait.

Éppen a hűtőmágnesekkel a hűtő ajtajára ragasztott gyermekrajzokat nézegette, amikor a háta mögött egy pillanatra felerősödött, majd ismét elhalt a kinti hangzavar.

- Ó! - Juliét megtorpant kissé, amikor megpillantotta a férfit. - Nem tudtam, hogy itt vagy - dadogta, és elpirult. - Mit csinálsz? Csak nem bujkálsz a többiek elől?

- Csitt! - emelte az ajka elé a mutatóujját a férfi. - El ne áruld senkinek!

- Gyáva!

- Félek, hogy a mamád még egy süteményt belém diktál, ha rám talál.

- Ahogy látom, nemigen fogsz ma vacsorázni. - Juliét üres kristálypoharával a kezében a tűzhelyhez lépett, és teletöltötte forró almaborral. - Egyébként gratulálok! Nem mindenki képes karácsonyi dalokat énekelni úgy, hogy voltaképpen egy szót sem ismer belőlük.

- Téged nem tudtalak lóvá tenni, ugye? - simogatta meg az állat szégyenlősen Nick.

- Nyugi - kacsintott rá Juliét. - Szerintem rajtam kívül senki sem vette észre.

- Kedvelem a családot - dőlt neki a tűzhely melletti pultnak karba tett kézzel a férfi.

- Ők is kedvelnek téged - biztosította Juliét, majd óvatosan kortyolt egyet az almaborból. - A srácok meg kifejezetten imádnak. Különösen Emma.

- Emma különleges lény. - Bárcsak az anyukáját is képes lenne elbűvölni...!

Nem tudta pontosan, miért fontos ez. Ahogy azt sem, miért tölti el ekkora elégedettséggel, hogy Juliét családja kedveli őt. Pár nap múlva visszatér Washingtonba, és utána bárhová elszólíthatja a kötelesség. Valószínűleg egyiküket sem látja többé.

- Nem értem, hogyan láthatnak szívesen a szüleid egy vadidegen embert az otthonukban. - Az ő félelemmel, számítással és gyanakvással teli világtól idegen volt ez a melegség és nyíltság.

- Hiszen te nem vagy idegen! - Juliét tekintetében kissé csúfondáros vidámság bujkált. - Te a családhoz tartozol.

- Senki sem kérdezte, hogy mivel keresem a kenyeremet.

- Említettem nekik, hogy a kormánynak dolgozol, de részletekbe nem bocsátkoztam. Jobb, ha kitalálsz valamit. - A nő enyhén elfintorodott. - Most jut eszembe! Neked bizonyára nem okoz gondot, ha rögtönöznöd kell. Nagy gyakorlatod lehet a dologban.

Nick nem válaszolt a nő szurkálódására.

- Szörnyen érzem magam, amiért hazudnom kell nekik, azok után, hogy olyan kedvesek voltak hozzám.

- Ne zavarjon! - tette le Juliét a poharát hangos koccanással. - Végére is csak befejezed, amit az öcséd elkezdett.

- Juliét! - Nick elkapta a karját, amikor a nő elhaladt mellette. Juliét először ellenkezni akart, de aztán nem küzdött a túlerő ellen. Fejét felszegve jegesen végigmérte a férfit. - Sajnálom, hogy Brad így becsapott. De én nem ő vagyok.

- Nem. És én sosem esnék abba a hibába, hogy ezt képzeljem. Nick lazított a szorításán, de azért még nem engedte el.

- Nem gondolod, hogy igazságtalanság engem hibáztatni a Brad által elkövetett hibákért? Hiszen nekem soha nem állt szándékomban megbántani téged.

- Tudom. - A nő idegesen megnyalta az ajkát, amivel igencsak a férfi agyába kergette a vért.

Nick látta, hogy valami megváltozik Juliét tekintetében. Egyre nőtt a feszültség kettejük között. Jó ég, mennyire kívánta őt! Kívánta attól a perctől fogva, hogy először meglátta. Vagy még régebben. Talán amióta először kézbe vette a fényképét... Tudta, hogy önző lenne, ha kihasználná az ártatlanságát, és a kettejük közt támadt vonzalmat. Egy kicsit közelebb húzta magához.

Juliét szeme, amely két veszélyes áramlatokkal teli tóra emlékeztette a férfit, tágra nyílt a döbbenettől. Bőre már-már áttetsző finomsága volt. Tiszta és érintetlen, mint valami finom porcelán. Nick felemelte a kezét, hogy megérintse. Végighúzta ujjai hegyét tökéletes vonásain. Teljesen elképesztette a testét átjáró vad szenvedély. Elégedettség töltötte el, látva, hogy Juliét nyakán az izmok megrándul-nak az érintésétől, és hogy a melle sebesebben emelkedik és süllyed izgalmában.

- Szeretnék megcsókolni - mormolta rekedten. Julietnek elakadt a lélegzete.

- Nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne.

- Talán nem.

- Ezzel csak... még bonyolultabbá tennénk mindent...

- Azt hiszem, tökéletesen igazad van. - Nick közelebb hajolt, és Juliét nem hátrált el tőle. Csak állt, és nézte. - Szóval akkor nem akarsz, hogy megcsókoljalak?

A nő nagyot nyelt, de nem felelt. Még jobban felgyorsult a lélegzete. Egy apró ér hevesen dobogott a nyakán. Selymes haja csiklandozta Nick kézfejét. Nagyon finom, nőies illata volt. A férfi fogadni mert volna, hogy az íze még ennél is finomabb.

- Válaszra várok - suttogta rekedten. Ajkuk olyan közel volt egymáshoz, hogy a nő mámorító, meleg lehelete keveredett az övével. Érezte, hogy már nem sokáig bírja visszafogni magát. Ha Juliét nem jelzi félreérthetetlenül a szándékát, méghozzá hamar, kénytelen lesz visszavonulót fújni...

A konyhaajtó ekkor hatalmas robajjal kicsapódott. Juliét ijedten elhátrált mellőle. Nick gyorsan a pultnak támaszkodott, próbálva úgy tenni, mintha egész idő alatt ott állt volna. Sajnos Juliét arca mindent elárult. Skarlátvörös színben pompázott. Emma robogott be, maga után vonszolva nagyanyját is.

- Látod, nagy? Már majdnem elfogyott a sütemény. Feltétlenül sütnünk kell még. - Lábujjhegyre állva mutatott a tűzhely tetejére állított tepsire. - Ó, szia mami! Nick bácsi, hát itt vagy? Kristivel már kerestünk, hogy bújócskázz velünk.

Dórának elég volt egyetlen pillantást vetni Julietre és Nickre, hogy felfogja a helyzetet.

Diszkrét köhintéssel félrefordította a fejét.

- Gyere Emma, menjünk vissza a nappaliba! Nick majd később játszik veletek. - Vidám szikrák bujkáltak a szemében.

Hirtelen egymás után a többi gyerek is betoppant. Az egyik szomjas volt, a másik kettő összeveszett azon, hogy ki játsszon a betlehemben levő tehénnel. Dóra rendet teremtett közöttük, és kiterelte őket a nappaliba.

Amint becsapódott mögöttük az ajtó, súlyos csend telepedett a konyhára. Nick azon töprengett, mihez kezdjen ezek után. Folytassa ott, ahol abbahagyta? Juliét azonban másképp döntött.

- Jobb, ha megyek, és segítek a mamának és Suzanne-nek vigyázni a gyerekekre - motyogta, majd a haja tövéig pirulva kimenekült a konyhából, kerülve Nick tekintetét.

A férfi alig bírta leküzdeni a kétségét, hogy a nyomába eredjen.

7. FEJEZET

Juliét alig tudta elhinni, hogy majdnem megcsókolta Nicket. Mi ütött belé? A világon minden oka meglett volna arra, hogy gyűlölje, és erre mit csinált? Úgy bámult rá, mint valami szerelmes bakfis. Félve, de ugyanakkor izgatottan várta, vajon mit tesz a férfi a

következő pillanatban. A legszívesebben a karjába ájult volna, hogy aztán Nick ajka egybeforrjon az övével.

Azok után, amit Brad művelt vele, Julietnek nem állt szándékában hagyni, hogy valami jóképű, sima beszédű szépfiú levegye a lábáról. Különösen érvényes volt ez arra a férfira, akinek a testvére olyan csúnyán becsapta őt.

Hála az égnek, hogy félbeszakították őket.

Kínos volt magán érezni anyja mindentudó tekintetét a délután hátralévő részében. Azt is észrevette, hogy hébe-hóba Suzanne is elgondolkodó mosollyal méregeti, ami csak egyet jelenthetett. Az anyja fecsegett neki a konyhában véletlenül kilesett meghitt jelenetről.

Legalább Nick tökéletes úriemberként viselkedett. Nem küldözgetett jelentőségteljes pillantásokat Juliét felé, nem próbált kettesben maradni vele, és még akkor sem próbált a közelébe férkőzni, amikor a zongorát körülállva elénekelték az utolsó karácsonyi dalt.

Ne felejtse! Ő a tettetés mestere - figyelmeztette magát.

Most már bánta, hogy délután Nickkel ment a farmra, ahol a fát vették. Így most kénytelen lesz az ő kocsiján hazamenni, hacsak Tim és Suzanne nem hajlandó befogadni Emmával együtt a már amúgy is túlszűfolt furgonba. Egy pillanatra komolyan fontolóra is vette ezt a

lehetőséget. Úgy legalább nem kellene elviselni a férfi zavarba ejtő közelségét.

- Még egyszer köszönöm szépen, nagyszerűen éreztem magam. -
Nick udvariasan kezét rázott a szüleivel.

Juliét anyja persze nem érte be ennyivel. O búcsúzóul még meg is ölelte a férfit.

- Boldogok vagyunk, hogy eljöttél! Ugye, Carl?
- Meghiszem azt!

És mielőtt útjára engedte volna, Dóra többször is barátságosan hátba veregette Nicket.

- Csodálatos, hogy a mi kis Emmánknak lett még egy bácsikája.
- A Juliét felé küldött széles mosoly ezt mondta: Csodálatos, hogy a lányunknak ismét van egy férfi az életében.

A baj csak az volt, hogy Juliét a lehető leggyorsabban kívül akarta tudni Nicket az életén.

- Begomboltad a kabátodat, Giling-Galang? Gyere, menjünk! -
Ki tuszkolta Emmát a bejárati ajtón. - Jó éjszakát mindenkinek!

A többiek búcsúzó szavai kíséretében lelépkedtek a lépcsőn. Leérve Nick visszafordult, és visszaintett.

- Örülök, hogy találkoztunk!
- Biztos vagyok benne, hogy hamarosan újra látjuk egymást - szállt feléjük Dóra dallamos hangja a kerten át.

Miután beült Nick kocsijába, Juliét nem mert visszanézni a házra. Tudta, hogy az egész család egy emberként leskelődik utánuk az ablakoknál állva.

Bár csupán pár mérföldnyire lakott, az út egy örökkévalóságnak tűnt. Valami megbolondíthatta a belső érzékelőit, mert az összes érzékszervével Nickre figyelt. Minden apró részlet különösen éles volt. Szerencsére Emma egész úton vidáman csicsergett. Juliét ugyanis ezúttal nem lett volna képes értelmes társalgást folytatni a férfival. Teljesen össze volt zavarodva. De aztán amikor Nick az ajtóhoz kísérte őket, és megvárta, amíg kinyitja, már nem lehetett tovább halogatni a kellemetlen pillanatot. Emma beszaladt a házba, mivel így napnyugta után meglehetősen lehűlt a levegő. Az udvariasság azt kívánta, hogy Juliét behívja Nicket, de egy benső hang azt súgta, ne tegye. Még Emma jelenlétében sem lett volna egyszerű figyelmen kívül hagyni a Nick által ébresztett nem kívánt vágyakat. A konyhában történtek emléke még mindig kísértette.

Valahányszor Juliét belenézett abba az izgató szürke szempárba, vagy végigsiklott a tekintete egyenes vonalú állán, férfiasán telt száján, majd elepedt a vágytól. És tudta, hogy nem elégedne meg egyetlen csókkal. Éppen emiatt kellett volna mielőbb kiadnia az útját, de ehelyett így szólt:

- Azt hiszem, most csak egy kis salátát készíték vacsorára, mivel délután túl sok édességet ettünk. Nem tartasz velünk?

- Hmm. Ez jól hangzik - bólintott a férfi.

Valószínűleg magában arra gondolt, hogy ilyesmit csak nyulak esznek. De talán vonzóbbnak tűnt, mint egyedül vacsorázni a szálloda éttermében, vagy valami gyorséttermi vacakot majszolni szobája magányában. Követte Julietet az előszobába, és könnyed mozdulattal kibújt a kabátjából.

- Esetleg vigyázhatnék Emmára, amíg elkészül a vacsora.

Juliét habozott. Nem mintha attól félt volna, hogy Nick esetleg valamilyen módon árthat Emmának. Azonban minél több időt töltenek együtt, a kicsi annál erősebben fog kötődni hozzá. És ez aggasztotta. Nem akarta, hogy Nick távozása túlzottan megsebezze kislányát.

De vajon ez feljogosítja-e arra, hogy útját állja az Emma és a nagybátyja közötti kapcsolat kialakulásának?

- Az jó lenne - felelte végül. - Emma biztosan örülne. Remélem, kibírsz még egy kis bújócskát.

Nick fájdalmasan felnyögött, de a szája sarkában mosoly bujkált, amikor Emma keresésére indult.

Juliét próbált nem figyelni arra, mekkora hatást gyakorolt rá a férfi félszeg mosolya. Sajnálatos módon azonban ez a kísérlete csúfos kudarcot vallott.

- Bizonyára a sziporkázó társaságomnak köszönhető, de Emma elaludt - jelentette be Nick.

Juliét felnézett a mosogatásból. A férfi a vacSora után önként felajánlotta, hogy rendet rak, de a nő egy intéssel az útjára bocsátotta, amikor Emma kérlelni kezdte, hogy játsszon még vele egy kicsit. Nick egy szóval sem tiltakozott. Még mindig teljesen elbűvölte a tudat, hogy van egy unokahúga. Örömét lelte abban, hogy megfigyelhette, hogyan működik egy hároméves gyerek agya.

Emma különben is minden figyelmét lekötötte, így legalább egy időre megfeledkezhetett a Juliét iránt érzett veszélyes vonzódásról. De most kettesben maradt vele. Először azóta, hogy a szülei házának konyhájában hajszál híján megcsókolta.

- Máris elaludt? Szegénykém. Bizonyára nagyon kimerítették a délután izgalmai.

- Ágyba dugtam. Lehúztam a cipőjét, és betakartam egy pléddel – válaszolta a férfi.

- Tényleg? - Juliét meglepetten felvonta a szemöldökét.

- Remélem, jól csináltam. - Közben mindenesetre meglehetősen esetlennak érezte magát. Nem nagyon tudta, mi a teendő ilyenkor. Már azt is sikerként könyvelte el, hogy nem ébresztette fel Emmát. Különös elégedettséget érzett, és büszkeséget. Hiszen Emma az unokahúga. Hogyne lett volna büszke a világ legokosabb és legaranyosabb gyermekére?

Juliét elzárta a csapot.

- Később majd ráadom a pizsamáját. - Zavarában elkezdett tenni-venni a konyhában. Nem létező foltokat törölt le, megigazította a mosogató mellé akasztott törőkendőket.

Szemmel láthatóan idegesítette Nick jelenléte. Ez a tudat furcsa módon elégedettséggel töltötte el a férfit. Legalább nem volt közömbös iránta.

- Komolyan gondoltam, amit korábban mondtam - lépett mögé hirtelen.

- Ó? Pontosan mit is? - kérdezte Juliét továbbra is háttal a férfinak. Nick megfogta a vállát, az aranyzőke hajzuhatag alá csúsztatva a kezét.

- Hogy szeretnék megcsókolni.

A nő azonnal megmerevedett. A férfi az egyik ujjával félrehúzta az útból a haját, majd egészen közel hajolva a füléhez ezt suttogetta:

- Még mindig azt szeretném.

Juliét karcsú, érzéki teste reszketni kezdett. Miféle kegyetlen démon készítette rá, hogy ezt tegye? - töprengett magában Nick. Ezzel csak kínozza mindkettejüket.

Normális esetben hihetetlen önuralommal rendelkezett. Képes volt irányítani, vagy legalább elfojtani vágyait, ha a helyzet úgy kívánta. A Juliét által ébresztett szenvedély fölött azonban kezdte elveszteni az uralmát. Hajának illata úgy hatott rá, mint valami

veszélyes kábítószer: gyengítette az akaratát és lerombolta az ellenállását.

A nő nyakába fúrta az arcát, és mélyen magába szívta érzéki, mámorító illatát. Aztán lassan maga felé fordította.

Juliét vonakodva mozdult. Feszült izmai és merev válla arról tanúskodott, hogy heves csata dúl a lelkében. Kapkodó lélegzete elárulta Nicknek, ő is közel áll ahhoz, hogy engedjen a vágnak. De az is látszott, hogy szerinte is hatalmas hiba lenne ilyesmit tenni. Nick sok hibát követett már el élete folyamán. Ugyan mit számít még egy?

Juliét karját maga előtt összefonva, mereven bámulta a mellkasát. Nem volt hajlandó a szemébe nézni. A férfi az álla alá nyúlva próbálta felemelni a fejét. Amikor végre rá emelte a tekintetét, Nick csaknem elvesztette az önuralmát attól, amit kiolvasott belőle. Juliét akarta őt. Nem örült túlságosan az érzésnek^ de ez a lényegen nem változtatott.

Nick nem merte siettetni a dolgokat attól tartva, hogy azzal elriasztja. Kínzó lassúsággal közeledett, időt hagyva Julietnek hogy visszakozzon. Hogy megállítsa. ..

A nő nem mozdult, de nem is tiltakozott. Nick egyre mélyebbre merült a hihetetlen kétségű szempárban.

Amikor az ajkuk végre összeért, Nick egész teste lángba borult. Keményen kapaszkodott önuralma utolsó foszlányaiba. Ha nem teszi, egyszerűen nekiesik, mintha perzselő szomjúság kínozná.

Különös élmény volt, figyelembe véve, hogy a csók - legalábbis ahhoz képest, amihez Nick eddig szokott - egy kissé visszafogottra sikerült. Az ösztöne ugyanis azt súgta, hogy ha túl rámenősen közelít Juliethez, elijeszti.

Juliét puhatolózva, félénken érintette ajkát az övéhez. Mintha ez lett volna élete első csókja. Nick elképesztően izgatónak találta. Azelőtt egyetlen nő sem volt még rá ilyen hatással. De talán sosem a megfelelő nővel kezdett.

Álljunk csak meg egy pillanatra! Nem azt sugallta ez, hogy Juliét a megfelelő nő? De hát ez nem igaz. Éppen ellenkezőleg! Juliét álmodozó és nyíltszívű. Rózsaszín szemüvegen át tekint a világra, míg ő jól ismeri az élet árnyékos oldalát.

A kijózanító valóság hideg zuhanyként érte, s ez segített visszanyerni az önuralmát. Nick felemelte a fejét. Lazított szorításán, majd vonakodva elengedte Julietet.

Juliét szerencsére még mindig nem eresztette le maga elől karba tett kezét. Ha kicsit is készségesebb, Nick valószínűleg képtelen lett volna megálljt parancsolni a testének.

A nő szempillája megrebbent. Amikor kinyitotta a szemét, tekintetében meglepettség és zavarodottság keveredett, és még valami, ami nagyon hasonlított a csalódottsághoz.

Persze az is lehet, hogy csak a képzelet játszott a férfival.

Juliét mindenesetre ellépett mellőle. Teste félreérthetetlen jeleket sugárzott: nem fogja hagyni, hogy a csókjelenet megismétlődjön.

- Jobb, ha most elmegyek - mormolta Nick.

- Igen. - A válasz alig volt több egy suttogásnál, de tisztán lehetett érteni az üzenetét. Nem lett volna szabad ezt tennünk!

Juliét ajka nedvesen csillogott. A légzése valamivel egyenletesebbé vált. Látszott, hogy a történetek rá is éppen olyan hatással voltak, mint Nickre. Eggyel több ok a mihamarabbi távozásra.

- Köszönöm a vacsorát. És azt is, hogy eltölthettem Emmával egy kis időt.

- Szívesen - mormolta Juliét szomorúan.

Megismerkedett az öccse feleségével és gyerekével. Ez máris több volt annál, amit tervezett. Küldetés teljesítve. Ideje továbblépni - gondolta magában a férfi az ajtó felé lépkedve. De akkor miért esik ennyire neheze a búcsúzás?

- Holnapra havat ígértek. - Egy pillanatra megállt és visszanézett. - Megígértem Emmának, hogy segítek neki hőembert építeni.

A nő összeszorított ajakkal bólított.

- Holnap háromig dolgozom. Aztán elmegyek érte a szüléimhez. Úgy háromnegyed négy körül érünk haza.

Magában azért fohászzkodott, hogy hibás legyen az előrejelzés.

Soha többé nem akarta látni Nicket. Az általa keltett vágyak felkavaróan hatottak rá, teljesen megváltoztatták. Zabolátlannak, szégyentelennek érezte magát miattuk.

Azt kívánta, bárcsak soha ne indult volna a keresésére!

- Miért? - mormolta, szorosan maga köré fonva a karját. Észre sem vette, hogy hangosan is kimondta, amíg Nick ismét közelebb nem lépett hozzá.

- Mit miért? - nézett rá kérdően, bizonytalanul ráncolva homlokát.

- Miért kezdted el keresni, miután megtaláltad a képemet? Némi vívódás után, a férfi habozva így válaszolt:

- Nem értettem, miért hagyta hátra Brad a fényképet. Egy ideig nem is tettem semmit. Egy megbízás rövid időre a tengerentúlra szólított. A hangja arról árulkodott, hogy nem lehetett valami kellemes munka. A tekintete is elsötétült egy pillanatra.

- Mi történt? - bukott ki Julietből a kérdés, miközben átsétáltak a nappaliba.

- Már nem számít - legyintett Nick.

- Szerintem viszont nagyon is - ellenkezett Juliét.

- Rajtam kívül senkinek - húzta el a száját Nick. - Csak az ártatlanul lemészárolt emberek családjának.

- Jaj, Nick! - Juliét a szája elé kapta a kezét. Tekintete rémült szánakozással telt meg.

- A Közép-Keletre küldtek bennünket. A csapat négy főből állt. Én voltam a parancsnok. Az amerikai főkonzult túszul ejtette a felkelők egy csoportja, akik meg akarták buktatni a kormányt. A szabadságáért cserébe azt követelték, hogy engedjék ki a börtönből az egyik vezetőjüket. A kormányuk viszont nem tárgyal terroristákkal, ahogy a miénk sem. Bementünk, hogy kiszabadítsuk.

Olyan egyszerűen hangzott. Annak kellett volna lennie. Csak sajnos elkövetett egy súlyos hibát. Megbízott valakiben, akiben nem kellett volna. Ez a döntés még most, hónapokkal később is kísértette. Rémálmok üldözték.

- Mi történt? - Juliét arca merev volt, tekintete borzadályt tükrözött.

- A diplomatát egy vidéki vezető házában tartották fogva, aki a felkelőkkel szimpatizált. Egy férfi, akiről azt gondoltam, hogy az ellenségük, bejuttatott minket. De aztán elárult bennünket. Még el sem oldoztuk a diplomatát, amikor kintről támadás ért bennünket. Csapda volt az egész. - Nick megdörzsölte a szemét, de még mindig hátborzongató tiszasággal látta maga előtt a történeteket. - A diplomatát és két emberemet meglőtték, de nem ez volt a

legrosszabb. - A büntudat mázsás teherként nehezedett a vállára. - Valahogy sikerült kijutnunk, és a falun keresztül a folyó felé vettük az irányt, ahol már várt ránk egy motorcsónak. A géppisztollyal felfegyverzett felkelők végig a nyomunkban voltak. Amikor látták, hogy kicsúszhatunk a kezük közül, elkeseredettségükben mindent bevetettek ellenünk, amijük csak volt. A falu... lángba borult. A levegőben golyók repkedtek. Sok ember halt meg. Mindez azért, mert voltam olyan ostoba, hogy csapdába vezessem az embereimet.

Egy könnycsepp csordult ki Juliét szeméből.

- Nem hibáztathatod magad a történetek miatt - tette a férfi karjára a kezét, miközben a szája megremegett.

- Sikerült kihoznunk a konzult, és sérüléseik ellenére az embereim is élve kijutottak. - Nem nagy vigasz, figyelembe véve a halált és pusztulást, amelyet maguk mögött hagytak. - Amikor visszatértem Washingtonba, a felettesem ragaszkodott ahhoz, hogy három hónapra szabadságra menjek.

Nick nem részletezte a Donovan irodájában történeteket. Nem említette, hogy a falba öklözve követelte, hogy visszatérhessen, és bosszút állhasson az árulón.

- Még mindig megvolt a rólad készült fénykép. - A férfi nem árulta el Juliet-nek, hogy mindig magánál tartotta a képet, ahogy azt sem, hogy képtelen volt őt kiverni a fejéből. Minél többször látta a képet, annál jobban vonzódott a rajta látható nőhöz. Annál erősebb

készítést érzett, hogy felfedje titkát. - Mivel rengeteg szabadidőm volt, úgy döntöttem, megpróbálom kideríteni, ki lehet az a nő a képen.

És íme! Most itt állt előtte teljes testi valójában. Nem csodálta, hogy Brad olyan szerelmes tekintettel nézett rá az esküvői képükön, amely most is ott volt a dohányzóasztalon. A nő megfordult, hogy kiderítse, mi keltette fel a férfi figyelmét.

- Ó! - Elengedte Nick karját, majd az asztalhoz lépve, kézbe vette a bekeretezett képet. Arca boldogtalan kifejezést öltött. - Valahányszor rá nézek, úgy érzem magam, mint valami idióta. Mintha Brad valami gonosz tréfát űzött volna velem, csak én túl vak voltam, hogy észrevegyem.

- Az érzelmei irántad valódiak voltak - lépett mellé Nick. - Ezt bárki láthatja.

- Te magad mondtad, hogy Brad mesterien értett a megtévesztéshez.

- Akkor nem, amikor az irántad táplált érzéseiről volt szó - rázta meg a fejét Nick.

Juliét dühösen felhorkant.

- Honnan tudod? Hiszen még neked sem beszélt rólam. Hát ennyire volt fontos neki a házasságunk!

Nick a vállát megragadva maga felé fordította a nőt.

- Fontos voltál neki. Higgy nekem!

Juliét a száját is eltátotta meglepetésében. Nick maga is megdöbbsent kissé saját heves kirohanásán. Többet árult el, mint szándékozott.

Úgy tűnt, ez is Juliét hatása. Ha a közelében volt, szándéka ellenére mindig többet fedett fel a kelleténél. Jobb, ha elmegy, mielőtt még több sötét titkát felfedné előtte.

8. FEJEZET

- Gyere, mami, nézd meg, milyen hóembert építettünk! - Emma megragadta anyja kezét, és izgatottan maga után húzta frissen esett hóval borított kertjükbe.

- Lenyűgöző! - csodálta meg a teremtményt Juliét. - Van neve is?

- Öö... Nick!

Nick a hóember mellé állva előkelő mozdulattal meghajolt.

- Megtisztel, hölgyem! - jelentette ki elégedetten. Emma felkuncogott.

Juliét elfojtott egy sóhajt. Nehezére esett megkeményítenie a szívét a férfival szemben, aki képes volt így megnevettetni a lányát.

- Nézd csak, Giling-Galang, hoztam egy répát, hogy a hóembereteknek legyen orra.

Miközben Emma szaladt, hogy a helyére tegye a répát, Juliét Nick mellé lépett.

- A névrokonod valóságos képzőművészeti alkotás - mormolta halkán. -Nem emlékszem, hogy láttam valaha is olyan hóembert, amelyiknek volt lába.

- Tényleg? - nézett rá a férfi csodálkozó tekintettel. - De akkor min állnak? Juliét először azt hitte, csak viccel, de aztán rájött, hogy tévedett.

- Csak nem azt akarod elhítenni velem, hogy még életemben nem láttál hóembert?

- Azt hiszem, túl sok időt töltöttem meleg éghajlatú területeken - mosolyodott el a férfi zavartan.

Mindketten Emma felé fordultak, és nézték, ahogy a kertet körbetáncolva, kidugott nyelvvel próbálja elkapni a hópelyheket.

Szívmelengető látvány volt. Juliét gyakran álmódzott arról, hogy valami hasonlót él át Braddel. Emma első lépése, először kimondott szavai... Minden nagy esemény, és aranyos apróság láttán, amelyet a kislánya tett vagy mondott, Juliét azt kívánta, bárcsak Brad is ott lehetne, hogy lássa. De a tudat, hogy Brad ilyen csúnyán becsapta, mindent elrontott. Úgy hitte, ő a tökéletes férj. Miután ez az ábrándja szertefoszlott, hogyan hihetne abban, hogy jó apa lett volna?

Juliét lopva Nickre pillantott. A férfi Emmát nézte, elragadtatott hitetlenke-déssel az arcán, mintha még sosem látott volna ennyire

okos és imádnivaló gyereket. A hideg ellenére hálás melegség áradt szét benne.

Igen, gondolta. Te is érzed, milyen különleges.

Nem csoda, ha kötődik a férfihoz, akin ennyire látszik a gyermeke iránt érzett csodálat. Mielőtt megálljt parancsolhatott volna nekik, hirtelen újfajta képek töltötték be a képzeletét. Csakhogy ezúttal Nick volt a főszereplő. Nick és ő, amint kart karba öltve kísérik Emmát első nap az iskolába. Amint az éjszaka közepén belopakodnak a kicsi szobájába, hogy a Fogtündér nevében pénzt dugjanak a párnája alá. Amint egymás kezét szorítva ülnek a nézőtéren Emma első balettelőadásán.

Nem! Juliét határozottan elhessegette a képeket. Veszélyes játékba kezdett. Nick soha nem lehet része az életének. Egyszer már megajándékozott a bizalmával egy arra alkalmatlan férfit. Megsebzett szíve nem bírta volna ki még egy csalódást.

Hirtelen felbukkant a szomszéd kisfiú, Zachary a húgával, Amandával. Udvariasan üdvözölte a felnőtteket, majd beszédbe elegyedett Emmával. Fő témájuk a hóember volt.

- Mami, kint maradhatok játszani Zacharyékkal?

- Úgy tűnik, elbocsátottak bennünket - mormolta az orra alatt Juliét, de hangosan csak ennyit mondott:

- Persze, kislányom! - ezzel elindult a ház elé, feltételezve, hogy Nick is követi. - Meg akarod menteni a sáladat? - szólt vissza Juliét a

válla fölött. A ruhadarab ugyanis egyelőre a hóember nyakát melegítette.

Semmi válasz. A nő visszafordult. Nick egy tapodtat se mozdult korábbi helyéről. Aggodalmasan összevont szemmel továbbra is Emmát figyelte.

- Nick? Mi a baj? - lépett mellé Juliét.

- Gondolod, hogy biztonságos kint hagyni Emmát egyedül? - fordult felé a férfi komolyan.

Juliét tekintete lánya felé villant.

- Nincs egyedül. Zachary és Amanda...

- Ők is csak gyerekek. - Nick úgy pásztázta végig a környéket, mintha ellenséges ügynököket sejtene minden bokorban. - És ha történik valami?

- Emma tudja, hogy nem mehet ki az utcára - biztosította a férfit Juliét. - Ahogy a többiek is.

Úgy tűnt, ez nem nyugtatja meg Nicket.

- Én nem a kocsikra gondoltam.

- Csak nem a gyerekrablókra? - értette meg végre a célzást a nő. Hitetlenkedő mosoly kezdett formálódni az ajkán, de bölcsen elfojtotta. Értékelte a férfi aggodalmát.

- Emiatt nem igazán aggódunk Laké Andrew-ban. Ez csendes kisváros. Nick áll a makacsul megfeszült.

- Bárhol előfordulhatnak. Egyéb visszataszító alakokról nem is beszélve.

- Igazad van - bólintott Juliét. Meghatotta ez a védelmezni akarás. - Emma tudja, hogy semmit sem szabad elfogadni idegenektől, és a kocsijukba sem szállhat be.

- Lehet, hogy egyszerűen csak felkapják, és már viszik is - vágta rá Nick összeszűkülő szemmel.

- Értékelem az aggodalmadat, de nem fogok úgy viselkedni, mint egy üldözési mániás, a gyermekét a széltől is óvó anya. Különösen akkor nem, ha a helyzet nem indokolja. Bár legszívesebben egy pillanatra sem venném le róla a szemem, azzal csak ártanék neki. Meg kell tanulnia önállónak lenni.

- Szent ég, hiszen még csak hároméves! - hördült fel Nick. Juliét kezdett kissé ingerültté válni.

Vetett egy pillantást a gyerekek felé, majd szándékosan halkra fogott hangon belekezdett mondandójába:

- Megengedem Emmának, hogy a ház előtti kertben játsszon a többiekkel, mert bebizonyította nekem, hogy bízhatom benne. Nem szokott kiszaladni az utcára, és nem is kóborol el. És az ablakon keresztül rendszeresen kinézek rájuk.

- De...

- Nick! - Juliét könyörögve összekulcsolta a kezét. - Te komolyan azt hiszed, hogy tennék bármit is, amivel veszélybe sodrom a lányomat?

A férfi tekintete ide-oda járt Emma és Juliét között. Szóra nyitotta a száját, majd becsukta.

- Nem - nyögte ki végül.

- Jól meglesz kint - biztosította Juliét.

A férfi még utoljára körülnézett, majd vonakodva követte őt a házba. Juliét szívét megmelengette, hogy a férfi ennyire elszántan vigyázni akar Emmára. De ugyanakkor ez jel is volt. Annak bizonyítéka, hogy mennyire különböző világban élnek. Nicknek állandóan résen kell lennie, mindig a legrosszabbat várja, és nem bízhat senkiben.

Julietnek egy porcikája sem vágyott az ilyen erőszakkal, gonosszággal és veszélyekkel teli életre. És a saját férje képes volt hazudni neki, csak hogy része maradhasson ennek a világnak. Jobb, ha észben tartja ezt, ha majd ismét a Fog-tündérről meg mindenféle balettelőadásokról támad kedve ábrándozni.

Nick arra gondolt, hogy az utóbbi pár napban több időt töltött a konyhában, mint egész addigi életében. Mostanáig nem is sejtette, milyen kellemes hely is lehet.

Juliét konyhájában üldögélt a fenyőfából készült asztalnál, és miközben a kávéját kortyolgatta, fél szemmel Emmát figyelte az

ablakon keresztül. Megfigyelte, hogy Minnesotában az emberek a nap bármely szakában készek a kávéfőzésre.

Juliét a pultnál állt, és egy nagy adag tésztával bajlódott. Haját lazán hátrafogta egy szalaggal, és időközben át is öltözött. A szoknya és blézer helyett, amely valószínűleg a szokásos munkaruhája lehetett, nadrágot és pulóvert vett fel.

- Mit csinálsz? - nézett Nick a nőre kíváncsian.

- Julekakét.

- És az micsoda?

- Norvég karácsonyi sütemény. Igazából amolyan édes kenyér szárított gyümölcsökkel dúsítva.

- Szóval olyan, mint a gyümölcskenyér? - kérdezte Nick bizonytalanul.

- Nem - mosolyodott el Juliét. - Élesztővel készül, ezért könnyebb a tésztája, és ízben is különbözik. Karácsonyi hagyomány. A nagymamám, majd az édesanyám is minden évben elkészítette, és most ezt teszem én is. Ha elkészültem, egy részét átviszem anyának. De adok belőle Timnek és Suzanne-nek is.

Hagyomány. Házi készítésű sütemény. Mindez éppolyan ismeretlen volt Nick számára, mint a furcsa norvég szó.

- Brad szerette a julekakét?

Nem tudta pontosan, miért kérdezte ezt. Olyan sok minden volt az öccse életében, ami még titok volt Nick előtt. És csak egyetlen ember fedhette fel előtte a hiányzó részeket.

Juliét pár pillanatra mozdulatlaná merevedett. Aztán folytatta a tészta da-gasztását.

- Braddel csak egy karácsonyt töltöttünk együtt. De úgy emlékszem, hogy szerette ezt a süteményt. - A gyúrótáblára borította a tésztát. - Persze, az is lehet, hogy csak úgy tett, mint aki szereti.

Ajaj! Talán nem a megfelelő időpontot választotta, hogy Bradról kérdezősködjön. Bár kételkedett benne, hogy lesz ilyen valaha is. Különben is lehet, hogy ez az utolsó esélye. Lassan kezdett kifogyni az ürügyekből, hogy miért van még mindig Laké Andrew-ban.

- Hogyan találkozta Braddel?

- New Yorkban láttuk meg egymást - kezdte a nő vonakodva. - Egy könyvtárosoknak rendezett konferencia miatt voltam ott. - Hitetlenkedve megrázta a fejét. - Halvány fogalmam sincs, mit kereshetett ott Brad. Pláne most, hogy tudom, az export-import vállalat nem is létezett. - Vállat vont, és megfelezte a tésztát. - Talán az ENSZ-be akart beszivárogni.

- Nem túl valószínű - mondta Nick.

- Én már semmin sem tudnék meglepődni. - Juliét a négy egyenlő részre vágott tésztát négy különböző tálba tette, majd letakarta és félrerakta. - Braddel úgy futottunk össze, hogy

mindketten ugyanazt a taxit szerettük volna - folytatta a nő némi hallgatás után. - Csúcsforgalom volt, és ráadásul esett is, így nagyon kevés volt a taxi. - Öntött magának egy kis kávé, majd letelepedett a férfival szemben. - Az egész délutánt a könyvtárban töltöttem, és éppen visszaindultam a szállodába. Brad... fogalmam sincs róla, hogy honnan jött, és merre tartott. De ragaszkodott hozzá, hogy osztozzunk a taxin, habár voltaképpen ő intette le elsőként.

Nick meg tudta érteni öccse nagylelkűségét. Ha egy gyönyörű székeség be-csusszan a taxijába, az ember nem fogja azt mondani neki, hogy várjon a következőre.

- Kellemesen elbeszélgettünk a taxiban. Emlékszem, arra gondoltam, hogy mennyire igaz, amit a New York-iakról mondanak. - A nő kortyolt egyet a kávéjából. - Én szálltam ki elsőként. Azt hittem, többé nem látom. De másnap, mikor kísétáltam a konferencia egyik üléséről, ott állt a szálloda előcsarnokában, egy hatalmas csokor rózsával a kezében.

- Rózsával? - gondolta Nick döbbenten.

A nőnek halvány mosoly játszadozott az ajka körül.

- Először azt hittem, csupán a véletlen műve. Hogy valaki másnak hozta a virágokat. De aztán átnyújtotta nekem. - A nő megköszöri a torkát. - Szóval, így kezdődött. Elvitt vacsorázni. Egészen napfelkeltéig sétáltunk. A következő három napot Braddel töltöttem. Felé sem néztem a konferenciának.

- Utána hazajöttél Minnesotába?

- Igen. - A nő titokzatos mosollyal az arcán, körözött hosszú ujjával kávéscsészéje peremén. - Biztos voltam benne, hogy ez a vége. Hogy csupán egy rövid kaland voltam Brad számára, habár az én esetemben nem erről volt szó. Hazafelé végigsírtam az egész repülőutat. Egy hét múlva, amikor kinyitottam a lakásom ajtaját, ahol akkoriban éltem, ott állt Brad, teljes életnagyságban. - A nő arcáról eltűnt a mosoly. - Arra kért, hogy legyek a felesége, és én igent mondtam.

Nick szigorúan ügyelt arra, hogy ne érjen ismét Juliethez. De most az ő hibája volt, hogy olyan szomorú. Ujjai a nő kezére kulcsolódtak.

- Nincs rajtad karikagyűrű - jegyezte meg némi szemlélődés után.

- Nincs. - A nő nem húzta el a kezét, de nem is válaszolt a férfi érintésére. - Körülbelül egy éve lehúztam, és elraktam az ékszeres dobozomba. Úgy éreztem..., eljött az ideje.

A férfi kinyújtotta a kezét, hogy letöröljön egy fehér foltot a nő arcáról.

- Lisztes volt - mondta magyarázatként.

Hirtelen szikrázni kezdett közöttük a levegő. Mindketten hevesebben kezdték szedni a levegőt. Valami nagyon fontos dolog zajlott közöttük. És ez a valami nagyon megrémítette a férfit.

Észrevette, hogy még mindig fogja Juliét kezét. Gyorsan elengedte, majd úgy tett, mintha mindkét kezére szüksége lenne a kávéscsésze felemeléséhez.

Juliét vonásai kisimultak, mintha valami kábulatból tért volna magához. Pislogott egyet, majd meglepetten a kezére meredt. Visszahúzta az ölébe, majd elfordult, és kibámult az ablakon.

- Én elmondtam neked a történetemet - dűnnyögte egy perccel később. - Most te következel.

- Nem hallottál még elég szörnyűséget? - horkant fel Nick.

- Válogass a szebbjéből! Mesélj arról, hogyan nőttetek fel Braddel! Ahhoz túl mélyre kellett volna ásnia. Az ő gyermekkoruk nem bővelkedett szívmengető családi történetekben.

- Sokat költöztünk - vágott bele Nick vonakodva. - A legtöbb régész évekig marad ugyanazon a helyen. De ami a szüleimet illeti, ők mindig valahova máshova vágytak. - Keserűen elfmtorodott.

- Milyen helyeken éltél? - Juliét olyan kíváncsiságtól ragyogó szemmel nézett rá, hogy Nick úgy érezte, biztosan csalódást fog okozni neki.

- Afrikában, Ázsiában, Dél-Amerikában... Mire betöltöttem a tizennyolcadik életévemet, a hétből már öt kontinensen éltem.

- Izgalmasan hangzik.

- Igen, de megvoltak a maga árnyoldalai. Épphogy letelepedtünk egy új helyen, és Bradnek meg nekem sikerült pár új baráttra szert tennünk, már mentünk is tovább.

- És mi volt az iskolával?

- A szüleim sosem vették a fáradságot, hogy megvárják, amíg az iskolaév véget ér. Braddel mindig év közben bukkantunk fel, amikor az osztályokban már kialakultak a különböző kis érdekcsoportok. Mi voltunk mindenütt az új fiúk. Nehéz volt barátokat szerezni.

Egy idő után rájött, hogy jobb is így. Így könnyebb volt, amikor újra költözniük kellett.

- A szüléink tanítottak bennünket - emlékezett vissza. - Máskülönben soha nem tudtuk volna behozni a lemaradásunkat.

- A szüleitek tanítottak benneteket? - kapta fel a fejét érdeklődve Juliét. Nick pontosan tudta, mire gondol. Meghitt családi együttlétekre.

Nem volt szíve kiábrándítani. A szüleik rendszerint a könyvekkel és papírokkal telezsúfolt asztalnál ültek, és teljesen lefoglalta őket a munkájuk. Fiaikat a szomszéd szobába száműzték, ahonnan ki sem jöhettek addig, míg el nem készültek a kiadott feladatokkal.

A jó válaszokért nem járt dicséret, a rosszakat viszont helytelenítő szemöl-dökráncolással fogadták, és további feladatokat jelentettek.

Azonban Nicknek el kellett ismernie, hogy a szigorú módszerek meghozták az eredményüket. Amikor eljött az ideje, mindkettejüket tárt karokkal fogadták volna bármelyik egyetemen.

- Mi történt velük? - kérdezte óvatosan Juliét. - Tudom, hogy meghaltak...

- Tizenkilenc éves voltam. Az Államokban jártam egyetemre. Akkor kezdtem a második évet. - Nick egyik kezével megdörzsölte az arcát. - Afrikában ölték meg őket egy kormányellenes lázadásban, amely azt követelte, hogy minden nyugati tűnjön el az országból.

- Jaj, ne! - A nőnek minden szín kifutott az arcából.

- Még pár másik régészt is megöltek, egy csapatnyi helybeli munkással együtt.

- És Brad? - suttogta Juliét.

- Ő épp egy fővárosi bentlakásos iskolában volt, amikor mindez történt. Utána hozzám költözött. Béreltem egy lakást kívül az egyetemen, és a rákövetkező évben Brad is ugyanarra az egyetemre kezdett el járni, amelyikre én.

- Milyen szörnyű lehetett mindkettőtöknek - mormolta Juliét együttérzően.

- Brad soha nem beszélt erről? - nézett rá kíváncsian a férfi. A nő megrázta a fejét.

- Azt mondta, hogy egy balesetben veszítették életüket. Nyilvánvaló volt, hogy nem akar róla beszélni, így hát nem erőltettem. Azt hittem, hogy még mindig túl fájdalmas beszélnie a halálukról, de ezek szerint ez is csak a múltjának egy olyan része volt, amelyet szeretett volna titokban tartani előttem.

- Egyikünk sem igazán beszélt erről - felelte Nick akadozó hangon.

- Szép, hogy védeni próbálsz a testvéredet, de akkor sincs mélység rá, miért nem beszélt erről a saját feleségének - torkolta le élesen Juliét, de dühe helyét hamar átvette a sajnálat. — Milyen borzasztó! Elképzelni sem tudom, milyen szörnyű lenne így elveszíteni a szüléimet...

Különös, de a halálukkor Nick leginkább azt sajnálta, hogy most már esélye sem volt szorosabb kapcsolatot kiépíteni a szüleivel.

- Talán éppen emiatt léptem be a CIA-hez az egyetem után. - Nick ezt eddig még maga előtt sem ismerte be hangosan. Akkoriban nem elemezgette a döntését, csak azt tette, amit ösztönösen helyesnek érzett. - A szüleim nem voltak tökéletesek, de nem ilyen halált érdemeltek. Ahogy a többiek sem. Szerettem volna minden tőlem telhetőt megtenni, hogy megakadályozzam az ehhez hasonló kegyetlen mészárlásokat.

Juliét ajka halvány mosolyra görbült.

- Nick Ryan, ha nem ismernélek jobban, azt mondanám, hogy idealista vagy.

- Hogy én? Nem - legyintett Nick. - Nem hiszem, hogy valaha is tökéletes világban élünk majd, vagy hogy az emberek nem fogják legyilkolni egymást különféle ostobaságok miatt.

- Akkor miért csinálod, amit csinálsz?

- Mert... tökéletesen alkalmas vagyok a feladatra. Szinte a világ minden táján éltem már. Nagyon gyorsan tudok alkalmazkodni bármilyen körülményhez, és vagy fél tucat nyelven beszélek.

- Ezért vagy jó abban, amit csinálsz, de nem magyarázat arra, hogy miért csinálod - mutatott rá Juliét.

- Időnként arra gondolok, hogy tényleg képes vagyok változtatni a dolgokon. Ártatlan emberek, akik talán máskülönben meghaltak volna, a hozzájárulásomnak köszönhetően tovább élhetnek. - Hirtelen keserűség öntötte el. Mi a helyzet az érme másik oldalával, Ryan? Mi van akkor, amikor ártatlan emberek halnak meg miattad?

Ivott egy kortyot a hideg kávéból.

- Valakinek fel kell vennie a harcot a rosszfiúkkal -jelentette ki erőltetett közönnyel.

Juliét olyan átható tekintettel méregette, hogy Nick a legszívesebben az asztal alá bújt volna előle, mielőtt a lelke mélyére látna.

- Miért épp neked? - feszegette tovább Juliét.

- Ez vagyok én - húzta ki magát ültében meglepetten Nick.

A férfi úgy vélte, a válasz nyilvánvaló és őszinte. Juliét viszont kiábrándítónak találta. A kíváncsiság kihunyt a tekintetében, visszahúzódott.

Ujjai idegesen babrálták a hajában lévő piros és zöld szalagot. Most, hogy közelebről is szemügyre vette, Nick rájött, hogy valószínűleg a karácsonyi ajándékok csomagolására szánt szalag egy része lehet. Alig bírta visszafogni magát. Legszívesebben kibontotta volna. Látni akarta a nő gyönyörű szőke hajzuhatagát, érezni akart minden egyes tincset az ujjai között.

Mi lenne, ha Juliét hagyná? Mi lenne, ha engedné, hogy újra megcsókolja, és egy lépéssel tovább mennének... majd még egygel... és még egygel...?

Hagyd ezt abba! - figyelmeztette magát Nick. - Ezzel csak fájdalmat okoznál neki. Julietnek már épp eleget kellett szenvednie. Brad miatt. És miatta.

9. FEJEZET

- Mami! Hol lakik Nick bácsi?

Juliét egy pillanatra abbahagyta Emma hajának fésülését. A karácsonyestét megelőző délután volt. Még pár óra, és az egész család összegyűlik a szülei házában, hogy megünnepelje a szentestét. Suzanne alig negyedórája telefonált. Közölte, hogy mivel a gyerekek

túl izgatottak, Timmel úgy döntöttek, hogy szánkózni viszik őket. Megkérdezte, hogy esetleg nem akarnak-e velük tartani.

- Nekem még van egy kis dolgom, de Emma biztosan szívesen veletek menne - válaszolta Juliét.

- Nagyszerű! Húsz perc, és ott vagyunk érte. - Jelentőségteljes hallgatás. - Ööö, Nick is eljön ma este?

Juliét elhúzta a száját.

- Jó ég, hogyan utasíthatta volna vissza a meghívást, amikor te is és a mama is felhívtad telefonon?

Suzanne csak nevetett, és letette a telefont.

Juliét tudta, hogy a sógornője bármelyik pillanatban megérkezhet Emmáért. Úgyis szeretett volna elbeszélgetni a lányával Nickről, és az ártatlan kérdés erre kitűnő alkalmat szolgáltatott. Folytatta a fésülést.

- Nick bácsi a fővárosban, Washingtonban él.

- Ó! Már hallottam arról a helyről - bólogatott Emma okosan. - Éjszakánként oda megy haza aludni?

- Nem kicsim. Mialatt Laké Andrewban van, szállodában lakik. Emma hátrafordította a fejét, hogy felnézessen az anyjára.

- Miért nem nálunk lakik?

Julietnek elakadt a lélegzete a kérdés hallatán. Visszafordította Emma fejét, és folytatta a fésülést. Azt mégsem mondhatta a kislányának, hogy Nick azért nem maradhat itt, mert akkor ő egy

szemhunyásnyit sem tudna aludni. Épp elég nehéz volt kordában tartani az iránta érzett vágyait napközben. De az éjszaka hosz-szú és sötét óráiban az alvó férfival a nappaliban mindenféle érzéki képpel gyötörné a képzelete. Tudta, hogy Nick is vonzódik hozzá. Ezért nem kockáztathatta meg, hogy egy fedél alatt töltsék az éjszakát.

Juliét félrerakta a hajkefét, és úgy helyezkedett, hogy szemtől szemben legyen Emmával. Tudta, hogy minél tovább halogatja ezt a beszélgetést, annál nehezebb lesz.

- Ugye tudod, hogy Nick bácsi hamarosan elmegy?

- De miért? - nézett rá Emma sírásra álló ajakkal.

- Mert a munkája Washingtonhoz köti, édesem. - Egy munka, amely állandóan a világ legveszélyesebb szegleteibe szólítja. - Most éppen szabadságon van. De nemsokára vissza kell térnie a munkájához.

- De én nem akarom, hogy elmenjen! - tiltakozott Emma könnyes szemmel. - Nick bácsi mindig játszik velem, és a játékomat is megjavította. Még hóembert is épített velem. Jaj, mami! Kérd meg, hogy maradjon! Légy szíves!

Juliét átölelte. Pontosan ettől tartott: hogy Emma túl közel kerül Nickhez. És most még azzal sem nyugtatgathatta, hogy Nick egy nap majd visszatér, legalább látogatóba. Tudta, hogy ebben nem reménykedhetnek. Tehetetlenül simogatta Emma hátát.

- Nem megy el most azonnal, Giling-Galang. Ma este még találkozni fogsz vele a nagyinál, emlékszel?

Emma szívgva bólintott.

- És holnap is ott lesz a karácsonyi vacsorán. De nem fog ideköltözni, hogy minden nap láthassuk, rendben?

Emma dacos tekintete nem egyetértésről tanúskodott. De legalább már nem itatta az egereket.

- Azt hiszem, Suzanne néni kopogtat az ajtón. Érted jött. Nem akarsz kinyitni? Juliét kissé hátramaradt, hogy összeszedje magát. Ez a beszélgetés Emmával nagyon felzaklatta. Ami a legrosszabb, hogy végre benne is tudatosult, mennyire fog hiányozni neki a férfi, ha elmegy. Sajnálta a kislányát, és egyúttal sajnálta önmagát is.

Mire Nick megérkezett, hogy felvegye Julietet és Emmát délután ötkor, az év legrövidebb napja véget ért. Sötétség borult a tájra. Juliét házát azonban némileg megvilágította az utcát átívelő neonszivárvány. A szomszéd gyepén ott pompázott a Télapó teljes kelléktára.

Amikor Nick először meglátta, az egész Las Vegasra emlékeztette. Most ünnepinek tűnt a vakító fényáradat. Nagyon nehezen tudta rávenni Julietet, hogy vele menjen ma este a szülei házához. A nő szemmel láthatóan nem akart tőle függeni semmiben. Nick ahelyett, hogy megkönnyebbült volna, inkább sértettséget érzett. Egy másik, eddig ismeretlen érzés arra ösztönözte, hogy

meggyorsítsa lépteit. Eltartott egy ideig, míg rájött, hogy mi az. Jóságos ég! Úgy érezte, mintha hazatért volna.

Miért kelt benne Juliét aprócska téglaháza, és a behajtott ablaktáblák között kiszüremelő fény ilyen gondolatokat?

Gyerekként Nick soha nem hagyta, hogy ilyen érzések ébredjenek a lelkében a lakóhelye iránt. Korán megtanulta, hogy a szülei úgyis hamarosan odébbállnak vele és Braddel együtt. A washingtoni lakása sem volt több, mint egy hely, ahol álomra hajthatta a fejét, bekaphatott pár falatot, és kipihenhette magát a két megbízás között. Talán a hazatérés érzése inkább emberekhez volt köthető, nem pedig helyekhez. Nick nem volt biztos abban, hogy szeretné elhinni ezt. Eddig jó szolgálatot tett neki az a meggyőződés, hogy jobb, ha kerüli az érzelmi kötődést. A tapasztalat azt mutatta, hogy hiba túl közel engedni a másikat, mert a végén valakinek úgyis el kell mennie. Vagy neked, vagy a másiknak. A másik akár meg is halhat.

Nick ugyanakkor keményszívű realista volt. Tudta, hogy szembe kell nézni az igazsággal, bármennyire fájdalmas is néha.

És az igazság az volt, hogy a kellesténél erősebben kötődött Juliethez és Emmához. Megdöbbenően sokat jelentett számára az unokahúga. A gondolatra, hogy soha többé nem láthatja ezt az imádnivaló gyermeket, úgy érezte, mintha kést forgatnának a szívében.

Hát igen. Emma volt Nick egyetlen élő rokona. Előre lehetett látni, hogy megszereti. De azt már nem tudta ilyen könnyen megmagyarázni, miért vált ilyen fontossá számára Emma mamája.

Az elmúlt éjszakákon a nő képe kísértette kízó álmaiban. Hosszú haja csak úgy örvénylett csodaszép arca körül, kék szemével úgy nézett rá, mintha a leikébe látna, kecses ujjaival felé nyúlt, hogy megérintse, de a férfi nem érhetette el...

Nicket már az emlék hatására is gyötrő vágy fogta el. Úgy döntött, jobb, ha összeszedi magát mire Juliét ajtót nyit, különben megnézheti magát. Átkozódni kezdett. Nem akarta elhinni, hogy az érzései jóval mélyebbek a pusztai testi váagnál. Nem akart beleszeretni Julietbe, mert tudta, hogy abból csak baj származhat. És mégis...

Az ajtó kinyílt. Juliét lélegzetelállítóan szép volt. Vajon csak a sminkje tette, vagy ez a sugárzás tényleg belülről jött? A haja szabadon omlott a vállára. Csillogó fekete nadrág volt rajta, és különleges, bolyhos anyagból készült sötétkék pulóver, amely épp a megfelelő helyeken simult a testére. Nick kezét ökölbe szorítva küzdött a vágy ellen, hogy megérintse.

- Kerülj beljebb!

Látta, hogy a nappali egyik sarkában állították fel a karácsonyfájukat, és láncba fűzött pattogatott kukoricával meg piros és zöld színes papírból készült füzérekkel díszítették fel.

Juliét különös ékszert viselt a mellére tűzve.

- Mi ez? Repkény? - érdeklődött, ügyelve, hová néz.

- Micsoda? - pillantott le a nő riadtan. - Ja! Nem, ez magyalág. - Enyhén sértett büszkeséggel megigazgatta. - Karly, az unokahúgom készítette az iskolában. Tavaly karácsonyra kaptam tőle ajándékba.

- Nagyon... eredeti.

- Micsoda tapintatos válasz. - Ha Nick nem ismeri, azt hitte volna, hogy a nő jót mulat magában. - Jobb, ha elkezdesz gyakorolni néhány kedves dicséretet. Azt hallottam, hogy Karly idén neked is készített valamit.

- Nekem? - bökött magára Nick. - Ugratsz! Hiszen alig ismer. Miért tenne ilyet?

- Minden családtagnak készíteni akart valamit.

- De én nem vagyok...

- Ó, dehogynem! - Juliét felvetett állal, kihívóan nézett rá.

Nick nem vitatkozott. Végül is Juliét jobban értett ehhez a kérdéshez. De nem igazán tudta, hogyan érezze magát a tiszteletbeli családtag bőrében. Vajon nem csak kötelességeket és elkötelezettséget sugall ez a szó? Csapdák, amelyeket eddig sikerrel elkerült.

- Hol van Emma? - kérdezte. Szinte már megszokta, hogy a kicsi kirohan üdvözölni, valahányszor meghallja a hangját.

- Szánkózni ment Tim és Suzanne gyerekeivel. - Juliét a konyha felé indult. - Velük jön majd a szülémhez. Segítenél nekem kivinni pár dolgot a kocsihoz?

Nick nagyot füttyentett, amikor meglátta a rengeteg edényt.

- Mi ez a rengeteg minden?

- Senki nem mesélt a karácsonyi vacsoránkról? - Juliét a kezébe nyomott egy meleg tűzálló tálat. - Amolyan batyubál lesz. Mindenki visz valamit, és smor-gasbordot készítünk belőlük. Tudod, mit jelent a smorgasbord, ugye? - Juliét megfogott két edényt, és kifelé indult a konyhából.

- Olyan svédasztalféle.

- Pontosan. - Az asszony fürge léptekkel lesietett a lépcsőn, gondosan elrendezte az edényeket az ülésen, majd folytatta. - A mi családjunkban akkor kezdődött ez a hagyomány, amikor az egyik évben pont szenteste délutánján romlott el anya sütője. Betette a húst sülni, de nem történt semmi.

Miközben beszélt, visszamentek a konyhába a többi edényért.

- Úgy tizennégy éves lehettem akkoriban - emlékezett vissza Juliét. - Papával kocsiba ugrottunk, és elszáguldottunk a boltba, hogy még zárás előtt odaérjünk. Vettünk mindenféle felvágottat, sajtot és kenyeret, meg rengeteg fajta salátát. Csupa olyasmit, ami hidegen fogyasztható. Nick csodálkozva figyelte Juliét vidám arcát.

- A vacsorának olyan sikere lett, hogy azóta minden évben így csináljuk. A felvágottat és a sajtot még mindig a boltban vásároljuk, de a salátákat és köreteket magunk készítjük. - Utoljára még körülnézett a konyhában. - Azt hiszem, ez minden. Jaj, várj csak! Vinni akarok egy ruhát Emmának, amelybe átöltözhet.

Nick a kulcsait csörgetve várt rá a bejáratnál. El kellett ismernie, hogy tartott egy kicsit ettől az estétől. Számtalanszor nézett szembe a felfegyverzett ellenséggel, de egészen más volt, amikor egy csapatnyi lármázó, de barátságos Hansen vette körül.

Vajon mit várnak tőle? Biztos, hogy van valami ára a meleg fogadtatásnak. Nick azonban fel nem foghatta, mit akarnak cserébe. És amíg rá nem jön, addig nem is merte túl közel engedni őket a szívéhez. Ahogy ott toporgott, valami magára vont a figyelmét. Felnézett, és elmosolyodott.

- Bocs, hogy várnod kellett - sietett felé Juliét egy táskával a vállán. - Most már indulhatunk.

- Ez az, amire gondolok? - mutatott a magasba Nick.

A nő felnézett. Egy vékony zsinóron himbálózva piros szalaggal átkötött zöld ágacska lógott a fejük fölött.

- Fagyöngy? - bökte ki a nő hitetlenkedve. - Hogyan került ez...?
- Arcszíne a szalagéval vetekedett. - Á, Suzanne! Bizonyára akkor akasztotta ide, amikor eljött Emmáért ma délután. - Juliét Nick pillantását kerülve a kabátjáért nyúlt.

- Álljunk csak meg egy pillanatra! - tette a kezét a karjára Nick. - Nem vagyok valami nagy szakértő, de nem kell tenni valamit, ha fagyöngy alatt áll az ember?

- O, az csak buta szokás - vörösödött el a nő még erősebben.

- Buta szokás? - Nick megfogta a karját, és finoman maga felé fordította. - Juliét Ryan! Nem hiszek a fülemnek!

- Szóval csókot akarsz? Nem bánom. Essünk túl rajta! - Azzal a nő kihívóan odatartotta a száját.

Nick sohasem tudott ellenállni a kihívásoknak.

10. FEJEZET

Amikor az ajkuk végre találkozott, Juliét teste annyira felforrósodott a vágytól, hogy beleremegett. Forogni kezdett vele a szoba. Vagy legalábbis úgy érezte. A szemét ugyanis szorosan behunyta.

Szorosan ölelte Nick nyakát, mert különben a földre roskadt volna. Meggondolatlan cselekedet egy játékosnak szánt csókba ennyire belemerülni, de nem volt más választása. Amikor megérezte Nick ajkának melegét, úgy érezte, mindjárt lebegni kezd.

Még nem késő abbahagyni! Még mindig eltolhatod magadtól, és egy könnyed nevetéssel véget vethetsz a csóknak. Még eljátszhatod, hogy ez csupán az ünnepi móka része.

Tudta, hogy hallgatnia kellene a fejében harsogó józan hangra. Azonban elkövette azt a hibát, hogy amikor Nick elmélyítette a csókot, halk nyögéssel még közelebb bújott hozzá. Az volt a gond, hogy egyáltalán nem akarta, hogy véget érjen. Jóságos ég! Bele sem mert gondolni, mit szeretne.

Akkor a férfi nyelve játékosan úzóbe vette az övét, és közben elégedetten felnyögött. Juliét végigsimított rajta az ujjával. Érezni akarta minden egyes porci-káját. Ívbe feszítette a hátát, és szorosan ölelte a férfit.

Nick keze is felfedezőútra indult az ő testén. A pulóvere alá csúsztatta a kezét. Amikor kérges tenyere végre csupasz bőréhez ért, Juliét felkiáltott az élvezettől.

- Olyan hihetetlenül puha vagy - mormolta a férfi. - Éppen olyan, amilyennek elképzelvelek...

Julietet vad elégedettséggel töltötte el a tudat, hogy Nick is álmodozott erről. Ugyanúgy sóvárgott utána, mint ő.

A férfi minden porcikáját megérintette, mintha örökre az emlékezetébe akarná vésni őket. A nő szíve kalitkába zárt madárként verdesett a mellkasában. Nick közelebb nyomta hozzá az ágyékát, hogy bizonyítsa sürgető vágyának erejét.

Egy pillanatra Julietet majdnem elfogta a pánik. De aztán Nick keze rátalált a mellére, és a rátörő vakító, fájdalmas vágy elsöpört minden ésszerű gondolatot.

A férfi melltartója csipkésén keresztül dörzsölgetni kezdte duzzadt mellbimbóit, míg azok meg nem keményedtek. A nő elgyötörtén felnyögött. Hogy lehet valami ennyire jó? Majd elolvadt a férfi érintésétől, mely lángra gyújtotta érzékeit. Minden eddiginél kétségbeesettebben kapaszkodott Nick vállába.

Juliét arra gondolt, hogy nem lenne szabad így csókolnia a férfit. És mégis! Minden olyan tökéletesen helyénvalónak tűnt.

Nick ujjai rátaláltak a melltartója csatjára, és kikapcsolta. Valószínűleg nagy gyakorlata volt ebben. De Julietet ez valahogyan nem zavarta. Féltékenység helyett, izgatott birtoklási vágy töltötte el. Az enyém! - futott át Juliét agyán. Most csakis hozzám tartozik.

- Juliét, nézz a szemembe! - követelte a férfi rekedten.

Julietnek minden erejét össze kellett szednie, hogy kinyissa a szemét. Nick nehezen lélegzett, tekintetében viharos szenvedély és vágy tükröződött. Juliét csak nézte, és heves vágyódásába lassanként hűvös józanság keveredett. Kerülte Nick tekintetét, mert félt attól, amit esetleg láthat benne. Higgadt kifejezést erőltetett arcára, a szenvedély tüze már kialudt benne.

Nick visszahúzta a kezét. Juliét bekapcsolta a melltartóját, majd a helyére simította a pulóverét.

- Sajnálom - túrt a hajába idegesen a férfi. Juliét minden figyelmét az öltözékének szentelte.

- Nem lett volna szabad ennyire elragadtatnom magam. - A férfi lehajolt, hogy láthassa az arcát, de Juliét továbbra sem tudott a szemébe nézni.

- Mindketten elveszítettük a fejünket. - A nő megpróbálta kissé rendbe szedni a haját. Jóságos isten! Karácsony van! A szülei és Emma meg a család többi tagja már vár rájuk. És mit tesz ő és Nick? A bejárati ajtóban fogdossák egymást, mint két túlfűtött tinédzser. Mit gondolnának a többiek, ha elkenődött sminkkel, büntudatos tekintettel állítana be, miközben az ajka még mindig duzzadt a férfi csókjától?

Dühösen letépte a fagyöngyöt a helyéről.

- Nem ez volt az oka - jegyezte meg csendesen Nick. Megfogta a kezét, és gyengéden szétfeszítette az ujjait, hogy megmentse a szerencsétlen ágat.

- De emiatt kezdődött.

- Dehogy. - A férfi egy pillanatig nézegette, majd zsebre vágta a fagyöngyöt. - Ami most történt, már akkor elkezdődött, amikor először találkoztunk szemtől szemben. - Megfogta az állat, hogy a nő ne kerülhesse tovább a tekintetét. - így van, ugye?

Juliét szerette volna tagadni. De ezt egyszer már eljátszotta. Bár rengeteg apróság azt sugallta, hogy valami nincs rendben a házasságával, ő nem akarta látni az igazságot. És íme, ide jutott.

- Csak mert vonzódnunk egymáshoz, még nem jelenti azt, hogy engednünk kell a kísértésnek - tért ki a válaszadás elől.

- Ez igaz. De csak mert azt mondogatjuk magunknak, hogy rossz ötlet lenne ágyba bújni egymással, nem biztos, hogy végül nem fog megtörténni.

Juliét gyomra összeszorult a vágytól. Félrerántotta a fejét. Nem engedi, hogy a férfi még egyszer megérintse, hogy belelásson a leikébe. Nem bízott benne annyira, hogy ilyen közel engedje magához. De ami még fontosabb, magában sem bízott.

- Nem fogunk lefeküdni egymással - vetette oda a férfinak élesen. Elégedett volt, amiért olyan magabiztosan csengett a hangja, elfedve a lelkében uralkodó zűrzavart.

De talán mégsem tűnhetett elég magabiztosnak, mert Nicknek harcias fény gyúlt a szemében, mintha arra készülne, hogy vitába szálljon vele. Aztán megváltozott a tekintete. Olyan elgondolkodóvá vált. Mint egy tábornoknak, aki a következő csata előtt átcsoportosítani készül erőit.

- Kettőnk között nem lesz semmi! - ismételte meg Juliét eltökélten. - Egy életre megtanultam a leckét. - Megigazította a férfi gallérját. - Anya maga is nagyszerű kém lenne - magyarázta hátrébb lépve. - Abban a pillanatban észrevenné, hogy gyűrött a gallérod, amint belépünk az ajtón, és rögtön rájönne, mire készültünk.

- Ez esetben nem ártana, ha vetnél egy pillantást a tükörbe.

A nő megfordult, és elvörösödött attól, amit a fogas melletti tükörben látott. Botrányosan festett! A haja összekuszálódott, ajka felduzzadt Nick csókjaitól...

- Rögtön jövök - mormolta, majd felkapta a táskáját, és sebes léptekkel a fürdőszoba felé vette az irányt.

Sikerült kissé rendbe szednie magát, de közben egyre csak Nick fürkésző tekintetét látta maga előtt, amelyben vidámság csillogott, és még valami más... Úgy nézett rá, mint egy prédára leső farkas.

Azon az estén Nick legnagyobb hibája az volt, hogy megcsókolta Julietet a fagyöngy alatt. A másodikat pedig akkor követte el, amikor ráállt, hogy beöltözik Mikulásnak.

Juliét apja és bátyja a vacsora után környékezték meg a konyhában.

- El kell vállalnod! - erősködött Tim fojtott hangon, vigyázva, nehogy a szomszéd helyiségben játszó kicsik meghallják. - Amikor elmentem a jelmezkölcsönzőbe, már csak ez az egy méret volt bent. Apának túl nagy.

Carl Hansen megerősítésképpen csak bólintott. Szeme azonban árulkodóan megvillant szemüvege mögött. Szóval összeesküdtek ellene.

- Te is lehetnél - nézett Nick Timre. - Körülbelül olyan magas vagy, mint én.

- Csakhogy én jóval testesebb vagyok, mint te - simogatta meg tekintélyes pocakját Tim. - És a vacsora alatt is biztosan felszedtem pár kilót.

- Az bizony isteni volt, hölgyeim - bókolt Carl a feleségének, a lányának és a menyének, akik éppen a mosogatással foglalatoskodtak.

- Asszonynépség! - kurjantotta el magát Tim matrózosan. - Mihez is kezdenék nélkületek?

Suzanne, aki maradékokkal a kezében éppen a hűtő felé tartott, a könyökével jól oldalba bökte.

- Majd én megmondom, mit tegyél - dörrentett rá a férjére. - Nyugodtan segíthetsz nekünk!

- De édesem! A papának és nekem most nagyon fontos dolgunk van. - Amint a felesége keze kiürült, Tim magához ölelte, és körbetáncolta vele a konyhát. -Meg kell győznünk a jó öreg Nicket, hogy vállalja magára a Mikulás szerepét.

- Jaj, hagyd már abba! Engedj el! - Suzanne dühösen elpirult, de a szája mosolyra húzódott. Tekintetében a bosszúságba vidámság vegyült, és szerelem tükröződött benne.

Tim cuppanós pusztit nyomott az arcára, majd útjára engedte.

Nicket egy pillanatra irigység fogta el a meghitt jelenet láttán. Életében először azon töprengett, hogy vajon milyen lenne, ha őrá nézne így egy nő. Úgy, mint ha ő lenne az egyetlen férfi a világon,

akivel el tudná képzelni az életét. Lopva vetett egy pillantást Juliét felé. A nő a mosogatónál állt, háttal neki, kö-nyékiig merülve a mosogatólébe. És mint az est folyamán végig, most is kerülte a tekintetét. Vajon mit tenne, ha a karjába kapná, és körbetáncolná vele a konyhát? Nos, ezt sosem fogja megtudni.

- Úgy tűnik, megválasztottunk, Mikulás - veregette hátba Tim.

- Jaj, ne! - emelte fel a kezét tiltakozóan Nick. - Ne engem!

Hiszen én semmit sem tudok a Mikulásról.

- Rá se ránts! Csak csináld utánam! Ho-ho-ho-hó!

Miért érezte úgy Nick, hogy ez valamiféle beavatás? Próba, amelyen eldől, méltó-e rá, hogy a család befogadja.

Mintha megérezte volna ellenállása gyengülését, Tim már mozdult is, hogy megadja a kegyelemdöfést. Eltűzött sóhajjal karba tette a kezét, majd komoran megrázta a fejét.

- Gondolj bele, milyen csalódott lesz Emma, ha idén nem jön el hozzá a Mikulás!

Ez övön aluli ütés volt, de hatékonyak bizonyult.

- Rendben - mormolta Nick összeszorított fogakkal. - Mondd, mit kell tennem!

Tim szeme helyeslően megvillant.

- Juliét majd mindent elmond, miközben segít neked átöltözni.

- Micsoda? - pördült feléjük a nő döbbsen.

- A jelmez fent van apáék hálószozájában. Siessetek! Csak csendesen! Nehogy a srácok észrevegyék, mire készültök! - mondta Tim, és mindkettejüket ki-taszigálta a konyhából.

így történt, hogy Nick hamarosan egy emeleti szobában találta magát, félig levetkőzve Juliét társaságában.

- Párnákra lesz szükség. - Juliét, miután beletörődött az elkerülhetetlenbe, azonnal munkához látott. De még mindig kerülte Nick tekintetét.

- Párnákra? De miért?

A nő ráparancsolt, hogy húzza a túlméretezett nadrágot a saját nadrágja fölé. Nyilván nem akarta, hogy alsóneműre vetkőzzön a jelenlétében.

- Azokból lesz a Mikulás hasa.

- Mi? Ja, persze! - fítorodott el Nick. - Úgy tűnik, hogy a bátyád is könnyedén fel tudta volna venni ezt a jelmezt.

Juliét felkapott egy párnát a szülei ágyáról, és elkezdte betömködni a Mikulás nadrágjának elejébe. De aztán mást gondolt.

- Tessék. Ezt te is el tudod intézni.

- így jó lesz?

- Várj, megmutatom! - vágta rá a nő némi habozás után.

Miközben a párnákat igazgatta, az arca hirtelen éppolyan vörössé vált, mint a férfi jelmeze. Nick elfojtott egy vigyort. Júlia olyan édes volt, amikor előbújt belőle a jó kislány. Az illetudó könyvtáros.

De ennél is szórakoztatóbbnak találta, hogy volt szerencséje látni Juliét másik arcát is. Tudta, hogy amikor leengedi a haját, éppolyan vad és szenvedélyes is tud lenni, mint bármely nő. Persze őt bármely más nőnél jobban fel tudta izgatni, a nyögéseivel és a csókjaival...

Hú! Jobb lenne, ha a Téalapó inkább a feladataira összpontosítana.

- Azt hiszem, kellene még egy párna. Ezúttal Nick személyesen vette kézbe az ügyet.

- Tessék, húzd fel ezt a csizmát! - mondta Juliét.

- Hogyan? Hiszen le se tudok hajolni.

- Akkor ülj le! Vedd fel a kabátot, és nyújtsd előre a lábadat!

Nick nagyon élvezte, hogy Juliét öltözteti. Azt persze sokkal jobban szeretne volna, ha vetkőzteti. Ennél szebb karácsonyi ajándékot el sem tudott képzelni, azonban Juliét távolságtartó magatartása arra utalt, hogy erre nem sok esély van. Nick azon töprengett, hogy a nő rá, vagy magára haragszik-e jobban a megrázóan izgató élmény miatt, amelyben nemrég részük volt. Juliét ekkor felállt, majd kritikusan végigmérte.

- Hmm. Nem rossz. El kell ismernem, egész tiszteletreméltó Téalapó lett belőled.

- Kétlem, hogy bárkit is lóvá tehetnék.

- Azt hittem, te mestere vagy a megtévesztésnek. - Juliét a jelmez dobozában kezdett kotorászni.

- Abból a tárgyból megbuktam a kémiskolában.

- A kicsiket egészen biztosan félre tudod majd vezetni - biztosította a nő. -A nagyok pedig tisztában vannak vele, hogy jobban teszik, ha belemennek a játékba, különben a Mikulás csak egy nagy darab szemet tesz a zoknijukba.

- Egy nagy darab mit?

- Nem fontos. Nesze, tedd ezt fel! - nyomott Juliét a férfi kezébe egy hófehér parókát és egy szakállt.

Nick fintorogva nézett rá.

- Muszáj ezt?

Az este folyamán először, Juliét mélyen a férfi szemébe nézett.

- Ugye neked tényleg fogalmad sincs a karácsonyi hagyományokról? - A tekintetében kétségbeesés bujkált, de már ez is haladás volt. - A Télapónak szakállt kell viselnie. Benne van a szerződésében.

Nick óvatosan felpróbálta.

- Hogyan fog ez rajtam maradni?

- Itt a ragasztó, amelyet adtak hozzá. - A nő az ajkába harapott. - Remélhetőleg nem vagy allergiás rá.

- Kösz. Azt hiszem, nem.

- Édes istenem, hogyan lehetsz ennyire ügyetlen! Majd én megcsinálom. - A nő elvette tőle a keféjét, és csaknem az egész arcát bekente a ragadós anyaggal.

- Hé, hé! Óvatosan. Szeretném, ha a végén le is jönne majd rólam. A Juliét arcán szétterülő kárörvendő mosoly nem sok jót ígért.

- És most felteheted a parókát meg a sapkát.

Miután minden apró részletet a helyére igazított, a nő hátrébb lépett, és behatóan végigmérte. Nick kész idiótának érezte magát.

- Tökéletes - jelentette ki Juliét, de a szája sarka gyanúsán megremegett.

- Eléggé viszket ez a valami - vakarta meg Nick a szakáíiát morogva.

- Itt az ajándékokkal teli zsák Mindegyik gyereknek egy jut. Felolvasod a cédulán álló nevet, és átadod. És ne feledd, nagyon vidámnak kell lenned! Szóval, csak bőkezűen a ho-ho-ho-hókkal!

Nick kivette a nő kezéből a vitorlavászonból készült zsákot.

- Javíts ki, ha tévednék, de a Téalapónak nem akkor kellene érkeznie, amikor már mindenki alszik?

- Otthon minden bizonnal, de a nagyiék házába mindig vacsora után érkezik.

- A, értem. Legalábbis azt hiszem.

- Ez egy családi...

- ..hagyomány - fejezte be a férfi a nő helyett.

- Látom, kezded érteni - vont a szemöldökét meglepetten Juliét.

- De egyet már most megmondok, nem vagyok hajlandó a kéményen keresztül távozni.

- Azon az úton mégy ki, amelyen érkezel: a főbejáraton. Azután a garázson keresztül visszalopózol. Persze a jelmezt jól el kell rejtened, mielőtt visszajönnél a nappaliba.

- És mi lesz, ha nem jön le a szakáll?

- Hoppá! Majdnem el is felejtettem. Itt van a ragasztó oldószere. Rakd a zsebedbe!

- Miért támadt hirtelen olyan érzésem, hogy szándékosan elfeledkeztél volna erről a kis apróságról, ha nem kérdezek rá? - meredt a nőre Nick összevont szemöldökkel.

Juliét nem tagadott semmit, csupán vállat vont.

- Most lemegyek, és ellenőrzöm, hogy tiszta-e a levegő, mielőtt kisurrannál a konyhán keresztül. - Juliét kifelé indult a szobából, de a küszöbről még visszafordult.

Tekintete megváltozott, valahogy megenyhült. Az ajka körüli kemény vonások is ellágyultak, amiről a férfinak rögtön eszébe jutott, milyen csodás érzés volt megcsókolni. Nem mintha szüksége lett volna bármiféle emlékeztetőre.

- Tudod - szólalt meg végül Juliét, - hihetetlenül jól viseled ezt a helyzetet.

Nick meg mert volna esküdni, hogy vonakodó csodálatot hall ki a nő hangjából. Szívderítő melegség járta át. Jó ég, Juliét kedvéért még egy tüzes karikán is hajlandó lett volna átugrani!

Persze jobban érezte volna magát, ha nem hallja, milyen édesdeden kuncog a nő a lépcsőn lefelé menet.

- És miután átadta az ajándékokat, a Téalapó így szólt: most mennem kell. Tilosban parkoltam a rénszarvasaimmal. - Emma Nick ölében üldögélve számolt be minden elmulasztott pillanatról a bácsikájának.

- Mi az, hogy tilosban parkolni? :

Nick nagy sikert aratott mint Téalapó, annak ellenére, hogy akadt néhány rázós pillanat. Emmát és a két kisebb gyereket, Kristit és Kürtöt, teljesen elvarázsolta attól a pillanattól kezdve, amint nagy ho-ho-hózás közepette átlépte a bejárati ajtó küszöbét.

Karly és Kyle is ügyesen kivette részét a színjátékból, bár ők - a jól sikerült jelmez ellenére - felismerték Nicket.

Nem sokkal a Téalapó távozása után Juliét felugrott a díványról, és a konyhából kilépő Nick elé sietett.

- Nagyszerű voltál! - suttogta, miközben a férfi karját megragadva megfordulásra kényszerítette. - De a füled mellett még mindig maradt egy jó adag ragasztó.

Gyorsan visszamentek a garázsba, és Juliét segített leszedni a maradék ragasztót is. A hidegtől reszketve, nevetve elevenítették fel a

férfi előadásának pillanatait, folyamatosan csitítva egymást, nehogy a gyerekek meghallják viháncolásukat. Juliét egészen közel állt a férfihoz, kezét Nick állán nyugtatva, miközben az utolsó, makacs foltokat is eltávolította. Tenyerén érezte a férfi finom borostáit, körbefogta testének melege, arra biztatva, hogy merüljön el benne. Ehhez mindössze annyit kellett volna tennie, hogy közelebb húzza magához Nick fejét...

Juliét megremegett. Biztonságban lehet-e valaha Nick közelében? Vagy most már mindig küzdenie kell a csaknem ellenállhatatlan vágy ellen, hogy átadja magát az érzéseinek?

Ahogy nézte a férfit, amint Emmával az ölében jókedvűen incselkedik a családja többi tagjával, Juliét attól tartott, hogy már megvan a válasz ezekre a kérdésekre.

Nem lesz szerelmes Nickbe. Egyszerűen nem hajlandó rá. És abban is biztos volt, hogy furcsa érzései megszűnnek majd, amint a férfi eltűnik az életéből. Ennek megnyugtatóan kellett volna hatnia rá. Miért érzett mégis boldogtalanságot helyette? Suzanne, aki mellette ült a díványon, oldalba bökte a könyökével.

- Nick nagyszerűen bánik Emmával, nem gondolod? - suttogetta halkan.

- Sajnos pár nap múlva elhagyja a várost - mormolta Juliét válaszul az orra alatt.

- Olyan hamar? - pillantott rá Suzanne meglepetten.

- Vissza kell térnie Washingtonba a munkája miatt.
- Ó! - Suzanne vállat vont. - Majd visszajön.
- Erre én nem vennék mérget. - Juliét ezt olyan halkán mondta, hogy sógornője nem hallhatta.

Most, hogy bepillantást nyert Nick és Brad gyerekkorába - amelyre a gyökértelenség, az állandó költözések és a munkájukba temetkező szülők eléggé rányomták a bélyegüket -, már meg tudta érteni mindkettejüket. Ezek a srácok megtanulták, hogy soha ne kötődjenek túlságosan egyetlen helyhez vagy személyhez sem. Nem csoda, hogy egyikük sem volt képes letelepedni sehol, tekintve a körülményeket, amelyek között felnőttek.

És bár Brad úgy döntött, megházasodik, nyughatatlan természetét képtelen volt legyőzni. Nem akarta teljes szívvel elkötelezni magát egyetlen ember mellett, sőt arra sem adott esélyt, hogy igazán elmélyüljön a házasságuk. Ehelyett hihetetlen kockázatot vállalt, kialakított magának egy kettős életet, és mindig volt a tarsolyában egy „B” terv. Egy amolyan menekülési útvonal. És a bátyja jottányit sem különbözött tőle. Juliét egyszerre fojtogatónak érezte szülei házában meghitt, családi légkörét. Egy percig sem bírt tovább itt ülni, és úgy tenni, mintha mindannyian egy hatalmas, boldog család lennének most, hogy Nicket is befogadták a nyájba.

Egy része arra vágyott, hogy leleplezhesse ezt a színjátékot. Legszívesebben felugrott volna, hogy világgá kiáltsa, Nick nem

sokáig lesz már része az életüknek. El akarta mondani mindenkinek, hogy benne sem lehet jobban megbízni, mint a férjében, aki hazudott neki és becsapta őt. De lényének másik fele erősebb volt. Soha nem tudott volna fájdalmat okozni a családjának azzal, hogy felfedi előttük Brad árulását, és tudtukra adja, hogy a szívélyes fogadtatás hiábavaló volt. Juliét talpra szökkent.

- Gyere, Giling-Galang! Ideje hazamenni.

- De mami...

- Hamarosan ágyba kell bújnod, különben a Télapó nem jön vissza a többi ajándékkal. - Bár kissé szégyellte magát, amiért ilyen agyafurtan akarta eltávolítani Emmát, azonban képtelen lett volna tovább folytatni ezt a szívmengető, de tökéletesen értelmetlen színjátékot.

Nick jövőre már úgysem lesz itt. Kétséges, hogy egyáltalán a következő hét itt találja-e még. És minél hamarabb hozzászokik mindenki ehhez a tényhez, annál jobb.

- Gyere, vegyük fel a kabátodat! - nyújtotta ki karját a lánya felé.

- Azt akarom, hogy Nick bácsi adja rám a kabátot -jelentette ki Emma szorosán átölelve Nick nyakát.

- Jól van - egyezett bele Juliét bosszúsan, majd látva a férfi kérdő tekintetét, gyorsan elfordult.

- Jól érzed magad, drágám? - lépett mellé az anyja csendesen.

A szobában lévők szinte egyszerre lendültek mozgásba, mintha Juliét távozási szándéka valamiféle jel lett volna az est befejezésére.

- Minden rendben. Csak fáradt vagyok. - Ezt bizonyítandó, Juliét ásítást tettett.

Az anyját persze nem csaphatta be, de ő bölcsen annyiban hagyta a dolgot. Egyelőre legalábbis.

- Mikor jöttök át holnap? Juliét fűgén a kabátjába bújt.

- Hánykor ebédelünk?

- Úgy gondoltam, hogy olyan kettő körül - mondta anyja, miközben Segített neki begombolkozni, mintha még mindig kisgyerek lenne.

- Akkor délben találkozunk.

- És... Nick?

Juliét sóhajtva végigsimított a halántékán.

- Nem sokat tudok a terveiről.

- Ó, ő már igent mondott a meghívásomra. - Dóra zavartan játszott Juliét gallérjával. - Csak arra lettem volna kíváncsi, hogy holnap is ő hoz-e el benneteket.

Nagyszerű. A jelek szerint az anyja hamarosan elkezd megrendelni az esküvői meghívókat.

Miközben áttúrta a cipőhalmot Emma bakancsáért, Juliét azzal vigasztalta magát, hogy már csak egy ilyen összejövetelet kell kibírnia. Holnap utoljára kell az arcára mosolyt erőltetve úgy tennie,

mintha semmi se lenne közte és Nick között. Persze valójában nem is volt. Nicknek bizonyára eszében sincs, hogy karácsony után is a városban maradjon...

Nem, hát persze, hogy nem. Ez a nagy családi összetartás újdonság volt a számára, ezért tűnt úgy, mintha túlságosan is élvezné. A szabadsága január másodikán, alig két hét múlva, véget ér. Biztosan még azelőtt vissza akar térni Washingtonba, például hogy kitisztítsa a fegyverét, vagy kicserélje az adóevője elemét, vagy ilyesmi.

Szóval, ha sikerül baj nélkül átvészelnie a holnapi napot, akkor minden gondja megoldódik. Nem kell többé küzdenie a vágyai ellen. Nem kell azon fáradoznia, hogy mind lelkileg, mind testileg képes legyen megfelelő távolságot tartani Nickkel, ahogy családtagjai átlátszó próbálkozásait sem kell többé elszenvednie, akiknek szemmel láthatóan az volt minden vágya, hogy összeboronálja őket.

Helyes. Csak egyetlen dologgal kell majd egyedül megküzdenie, ez pedig a Nick távozása miatt érzett szívhasogató fájdalom.

11. FEJEZET

Nick számára nem jelentett újdonságot a búcsúzás. Szinte másból sem állt az élete. Az évek során egyre könnyebben ment a dolog. Erezte azonban, hogy Juli-ettől és Emmától elbúcsúzni minden eddiginél nehezebb feladat lesz.

Csak pár perce, hogy elköszönt a nő családjától, és már az sem volt éppen sétagalopp. A karácsonyi ebéd véget ért, az ajándékokat kibontották, a dáridó romjait eltakarították. Amikor Juliét és Emma társaságában kilépett a nő szüleinek házából, csak úgy záporoztak utána a jókívánságok, és számtalanszor elhangzott, hogy térjen vissza minél hamarabb.

Most, miközben a nő háza felé tartott kocsijával, a nap pillanatai filmszerűen újra meg újra felvillantak előtte. Maga előtt látta Emma arcát, aki örömmel kiáltott fel a játék kutya láttán, amelyet Nick ajándékozott neki. A karácsonyi pulykában talált kívánságcsonton civakodó srácokat. Carl Hansen büszkeségtől sugárzó arcát, amikor az asztalfőn helyet foglalva elégedetten mérte végig gyermekei és unokái izgatottan izgó-mozgó hadát.

Nick lopva Juliét felé sandított. A nő csendesen kuporgott az anyósülésen. Bár már sötét volt odakint, a mellettük elsuhanó fények megvilágították finom vonalú arcélét, és szőke hajának kunkori fürtjeit.

Nick gyomrát hirtelen görcsbe rántotta valami baljós sejtélem. Rohamosan közelgett a pillanat, amikor nagy valószínűséggel utoljára láthatja majd Juliét arcát. Áltathatná magát azzal, hogy egy nap talán még visszatér Laké Andrew-ba, hogy elfogadva Juliét családjának meghívását, meglátogassa Emmát. De Nick túl jól ismerte önmagát. Neki mindig a munka volt az első. Amint az élete

visszatér a régi kerékvágásba, az emlékek hamar elhalványulnak majd. El fogja felejteni, mekkora öröm volt az ölébe venni Emmát, és azt is, mennyire kívánatosnak találta Julietet. Eszébe sem jut majd a különleges, őszinte, gondoskodó és szenvedélyes nő. Még a nyomát is kitörli a szívéből, hogy egyszer, ha csak rövid időre is átélhette, milyen egy családhoz tartozni. A baljós érzés egyre erősebbé vált. Nick kissé visszavett a gázból.

Gyanúja szerint Juliét csupán azért egyezett bele, hogy együtt menjenek a szülei házába, mert ellenkező esetben a családja elárasztotta volna kellemetlen kérdésekkel. A kocsiban együtt töltött rövid időtől eltekintve egész nap nagyon távolságtartóan bánt vele. Mivel a szülei háza tele volt emberekkel, nem is volt nehéz kitérnie az útjából.

Szemmel láthatóan eltökélte, hogy nem hagyja megisméltódni a fagyöngy alatt lezajlott tegnapi jelenetet.

- Nagyon csendben vagy -jegyezte meg végül Nick.

A nő felrezzent töprengéséből, de csak egy meglepett sóhajra telt tőle.

- Igazán kedves volt a családotól, hogy megajándékoztak azzal a szép pulóverrel - folytatta a férfi. Egyszerre volt meglepett és meghatott, amikor a kicsi Kristi félénken elé lépett, kezében egy csomaggal, amelyen az ő neve állt.

- Nagy sikert arattál körükben. - Juliét hangja nem csengett túl elégedetten.

- Örülök, hogy én is vettem nekik egy-egy kis apróságot. - Nick voltaképpen órákig töprengett, milyen ajándékot vehetne nekik. Végül a felnőttek egy kávékülönlegességet kaptak, a gyerekeknek pedig izgalmas videojátékot.

Julietnek még nem adta át az ajándékát.

A sok ajándék és a karácsonyi vacsora maradékával teli dobozok miatt többször is fordulniuk kellett a kocsi és a ház között. Az alvó Emmát Nick vitte be.

Talán így a legjobb, gondolta a férfi, az alvó csöppség arcát nézve, miközben lefektette az ágyra a szobájában. Szép csendben távozhat anélkül, hogy búcsúzkodnia kellene. Emma sóhajtva az oldalára fordult, majd összegömbölyödött. Még mindig szorította a plüsskutyát, amelyet Nicktől kapott. A férfi szívében hatalmas szakadék tárult fel. Nem akarta hagyni, hogy ilyen fontossá váljon a számára a kislány. De mégis ez történt, és tudta, hogy nagy árat kell majd fizetnie érte.

Juliét lábujjhegyen osont be a szobába, és megállt mögötte.

- Még mindig alszik?

- Igen. - A férfinak furcsán csengett a hangja.

A nő a szeme sarkából lopva végigmérte, miközben kislánya fölé hajolt, és levette a kabátját meg a csizmáját.

- Még csak hat óra. Szerintem egy-két óra, és biztosan felébred. Miközben Juliét gondosan betakargatta Emmát, Nick körülnézett a kislány

szobájában, és arra gondolt, milyen lesz elképzelni az unokahúgát itt több ezer mérföldnyi távolságból.

Juliét megpuszilta Emma homlokát, aztán az ajtóhoz lépett, és lekapcsolta a villanyt. A folyosóról beszűrődő halvány fény megvilágította Emma arcát. Nick merőn bámulta, szerette volna maradéktalanul az emlékezetébe vésni angyali vonásait. Aztán sarkon fordult, és kiment.

Ideje elköszönni Juliettől. De előtte még volt egy kis dolga. Amikor a nappaliba értek, rá is szánta magát a cselekvésre.

- Tessék, ez a tied - mondta, egy kicsi, keskeny dobozt húzva elő a zsebéből.

- Mi ez? - nézett rá a nő gyanakvóan.

- Az ajándékom.

- Jaj, Nick, semmit sem kellett volna vened nekem - kerekedett el a nő szeme.

- Tudom. A karácsony nem erről szól, de ezt mindenképpen szerettem volna neked adni.

A nő vonakodva vette át a dobozt, majd a kanapéhoz ment.

Nick kibújt a kabátjából, és az egyik szék karfájára terítette. Aztán leült a nő mellé. Juliét kikötötte a szalagot, majd kinyitotta a

dobozt, de úgy, mintha éppen Pandora szelencéjét nyitná fel. Elakadt a lélegzete. Egy nyaklánc volt benne, egy aranylánc. Elegáns, egyszerű és csodálatos. Klasszikus szépség, mint Juliét maga.

- Jaj, Nick, ezt nem fogadhatom el.

- Dehogynem!

- Ez túl értékes.

- Hadd segítsek feltenni! - Azzal a férfi már emelte is felfelé a gyönyörű, hosszú hajkoronát a nő válláról.

- Igazán, Nick, ez túl drága volt.

- Új még nekem ez az egész ajándékozás - vágott közbe a férfi, miközben ujjai a nő hajában kalandoztak. - Annyit azonban tudok, hogy a megajándékozottnak nem kell törődnie az árral.

Juliét nem ellenkezett tovább. A férfi szerette volna azt hinni, hogy keze remegésének van némi köze ahhoz, hogy ő annyira közel áll hozzá. A haja végigsimította a férfi ujjait, miközben megfordult.

- Hihetetlenül jól áll - állapította meg Nick elégedetten. - Bár rajtad még az olcsó bizsu is jól állna.

- Köszönöm. - Juliét elpirult és zavarában babrálni kezdte a nyakláncot. - Ó, majdnem elfeledkeztem a te ajándékról! - kapta fel a fejét hirtelen. Felugrott, sebes léptekkel átment a szobán, és kinyitott egy fiókot. Amikor visszatért, egy lapos, szépen becsomagolt dobozt nyújtott át Nicknek.

A férfi nem siette el a kibontását, mivel tudta, hogy amint ez a kis szertartás véget ér, nem lesz több ürügye a maradásra. Az ajándék egy bekeretezett fénykép volt Emmáról, amint éppen beleugrik egy nagy halomnyi őszi levélből álló kupac közepébe. A felvétel a legjobb pillanatot kapta el. A kislány sugárzó mosolya fülig ért. Arca kipirult a friss levegőtől. Göndör fürtjeit, amelyekbe színes levéldarabok csimpszkodtak, szellő borzolta. Tekintete tele volt örömmel, és étellel... Nicknek hirtelen éles fájdalom hasított a szívébe.

- Kö... - Megköszöri a torkát, és ismét próbálkozott. - Köszönöm. Ez lesz a legdrágább kincsem.

Nem tudta levenni a szemét a képről. Legnagyobb meglepetésére Juliét az övére tette a kezét. Az elmúlt nap során most első alkalommal érintette meg teljesen önszántából. Nicknek nagyon jól esett bőrének melegsége, a törődés és a megértés, amelyet ez a mozdulat sugallt, és amitől a férfi úgy érezte, tartozik valahová. De ettől csak még nehezebbé vált, amit mindenképpen meg kellett tennie.

- Reggel elutazom a városból - nézett mélyen a nő szemébe. És bár nem akarta, nyersen csengett a hangja. De hát mit számított volna, ha másként mondja?

Juliét egy pillanatra összerándult. Nick úgy gondolta, most majd biztosan elengedi a kezét. De nem tette.

- Én... számítottam erre. - Volt valami a hangjában, amit a férfi nem tudott hová tenni.

Nick másik kezével gyengéden megszorította a nő kezét, amely még mindig az övéen nyugodott.

- Attól félek, hogy ha tovább maradok...

Nem fejezte be a mondatot. Nem volt rá szükség. Látta a nő tekintetén, hogy félelmeik közösek. Mindketten attól tartanak, hogy túl közel kerülnek egymáshoz. Hogy a szenvedély kiszabadul az irányításuk alól, és elsöpör minden érzelmi korlátot, amely eddig a védelmüket szolgálta. Mindenképpen el kell mennie a városból, méghozzá hamarosan. Úgyhogy jobb, ha most távozik, addig még képesek búcsút venni egymástól.

Nick nagyot nyelt.

- Nem tudom, mikor és hogyan...

- Mami! - Emma álomittas hangjára mindketten az ajtó felé kapták a fejüket. Juliét elhúzta a kezét Nicktől, és pillanatok alatt mosolyt varázsolt az arcára a lánya számára.

- Felébredtél, édesem?

Emma a kanapéhoz szökdécselt, és a játék kutyával a karjában befészkelte magát a két felnőtt közé. Juliét magához ölelte.

- Éjszaka újra el fog jönni a Télapó?

- Nem, ő évente csak egyszer jár. Attól tartok, újabb háromszázhatvannégy napot kell várnunk a következő látogatásáig - felelte Juliét nevetve.

Emma csalódottan elhúzta a száját.

- Az nagyon hosszú idő.

- Gyorsan elröpül majd - simogatta meg kislánya selymes haját Juliét. A kicsi vetett egy félénk pillantást Nickre.

- Tudod, mit kérek majd a Télapótól jövőre, mami?

- Mit, Giling-Galang?

A kicsi félénken Nickhez törleszkedett, majd kivágta:

- Azt kérem majd, hogy Nick bácsi velünk lakhasson, és ő lehessen az apukám.

Szavait síri csend követte. Nehéz lett volna megmondani, hogy Nick vagy Juliét döbrent-e meg jobban. Nick vett egy mély lélegzetet, de Julietnek sikerült hamarabb összeszednie magát.

- Emma - fogta a tenyerébe kislánya kerek pofiját -, sajnos a Mikulás ezt a kívánságot nem tudná teljesíteni.

- De mami! Ha jól viselkedsz, a Télapónak teljesítenie kell a kívánságodat.

- Az ilyeneket nem, édesem. - Juliét kétségbeesetten nézett Nickre. - Tudod, Nick bácsi máshol lakik. Örökre a bácsikád marad, de soha nem lesz az apukád.

- Miért nem? - kötötte az ebet a karóhoz a kislány dacosan.

Juliét kétségbeesetten meredt a férfira. Segíts valahogyan! Hiszen ez az egész a te hibád!

Nick zavartan feszengett. Jobb túlesni ezen is. Bár szívesebben nézett volna farkasszemet egy kivégzőosztaggal. Megfogta és megpaskolta Emma kezét. Még mindig csodálkozott, hogy lehet ennyire apró és tökéletes.

- Nézd, Emma, a helyzet az, hogy holnap el kell utaznom. Egy ideig nem fogunk találkozni.

Legnagyobb rémületére a kicsinek rögtön sírásra állt a szája.

- De Nick bácsi! Nem mehetsz el! Azt akarom, hogy maradj még egy kicsit és játssz velem!

Juliét is úgy nézett ki, mint aki megpróbálja visszafojtani a könnyeit.

- Kicsikém, engem otthon vár a munkám - tett egy újabb kísérletet a férfi, miközben továbbra is idegesen simogatta a gyerek kezét. Mintha az segítene! -A munkatársaim számítanak rám.

Emma szomorú szemében hatalmas könnyecsek csillogtak.

- De én is számítok rád!

- Tudom, de az egy kicsit más. Ők... - Rendben, Ryan. Lássuk, hogy fejezed be ezt a mondatot! Mi a különbség?

- Jaj, Nick bácsi! Nem tudnál legalább egy kicsit tovább maradni? Kérlek!

- Emma, én... én...

A könnyek ekkor kicsordultak a kislány szeméből. Egyik a másik után. Ó, jóságos ég...!

- Kééérlek...! - A kislány ráncigálni kezdte az inge ujját.

Nick előbb árulta volna el a hazáját, mintsem hogy ellen tudjon állni a köny-nyes szempárban rejlő könyörgésnek.

- Rendben - szólt végül. Bármit megígért volna, csak hogy ismét mosolyogni lássa.

Juliét figyelmeztetően nézett rá Emma feje fölött.

- Nick, ne ígérj olyasmit, amit...! - kezdte suttogóra fogott hangon.

- Újév napjáig maradok. - A szavak kicsúsztak a férfi száján, még mielőtt megálljt parancsolhatott volna magának.

- Éljen! - Emma fel-le ugrált örömében. Mosolya úgy ragyogott át a könnyeken, mint a napfény a reggeli harmaton.

Nick izmaiban kissé felengedett a feszültség. A baljóslatú dobolás a fejében megszűnt, átadva a helyét a megkönnyebbülés érzésének.

Nagy ügy! Ezúttal sikerült kitérned a golyó útjából - szólalt meg egy gúnyos belső hang. Mához egy hétre ugyanúgy sarokba leszel szorítva, mint most, csak akkor már nem lesz semmilyen kiút.

Nick kezdett kifutni az időből. Ezzel az egy héttel csupán halogatták az elkerülhetetlent. És ez a hét újabb nap, amelyet Juliettel és Emmával tölthet, csak még nehezebbé teszi majd az elválást.

Juliét homlokán viharfelhők gyülekeztek. Szemmel láthatóan őt is hasonló borús gondolatok foglalkoztatták.

Szilveszter napja volt, késő délután. A visszaszámlálás több értelemben is elkezdődött, gondolta Juliét.

Közelgett az év vége, és egy új év kezdete. S a holnapi nap, amelyen Nick örökre kísétál mindannyiuk életéből. A hét során nem győzte figyelmeztetni Emmát, hogy Nicknek hamarosan el kell mennie. Neki viszont nem igazán kellett emlékeztető. A könyvtár pultja mögött állva, Juliét mintha kábulatból ébredne, rájött, hogy megint a szemközti falon függő óra lassan körbekúszó mutatóit bámulja.

A mutatókat, amelyek egyre közelebb hozzák Nick távozásának idejét... közelebb... és közelebb... Tik-tak... tik-tak.

Lelkének egyik fele szerette volna felgyorsítani az időt, hogy végre elérkezzen az olyannyira rettegett pillanat. Hiszen amikor Nick elmegy végre, elkezdheti elfelejteni.

Reménytelen feladat. Arra soha nem lesz képes. Nicknek valahogyan sikerült beférkőznie szívének abba a zugába, amelyet egyetlen férfi előtt sem akart megnyitni többé. Szétzúzta az ábrándjait, megsemmisítette a házasságba vetett hitét, és aztán valahogy fontossá vált a számára.

Az ördögbe!

Julietet kora délután felhívta az édesanyja a könyvtárban, hogy elmondja, elmennek Emmával valahová, és utána majd hazaviszi. Így munka után nem kellett érte mennie a szüleihez.

Juliét úgy sejtette, hogy Nick sok időt töltött a családjánál Emmával, de nem akarta megkérdezni az anyját. Attól tartott ugyanis, hogy ezzel menthetetlenül felélesztené édesanyja kerítő ösztöneit. Azonban Emmából csak úgy áradtak a történetek Nick bácsiról, amikor a nap végén hazatért.

A férfival Juliét csupán néhány alkalommal találkozott karácsony óta. Nick úgy próbált könnyíteni mindkettejük helyzetén, hogy tartotta a három lépés távolságot, és a nő hálás volt neki érte. De nagyon hiányzott neki a férfi.

Jobb, ha hozzászoksz! - figyelmeztette magát, amikor alkonyatkor bekanyarodott a kocsifelhajtóra.

A háza sötéten, üresen, magányosan várta. Juliét körbejárt, és felkapcsolta a villanyokat. Bár nem volt igazán ünnepi hangulatban, magában azt kívánta, bárcsak tervezett volna mára valamilyen programot, mert az legalább elvonná a figyelmét a holnapi szörnyű megpróbáltatásról.

De a barátainak már megvoltak a saját terveik. Tim és Suzanne pedig partira volt hivatalos Minneapolisba. A gyerekeket Juliét szülei bízta éjszakára. Lehet, hogy vacsora után átviszi hozzájuk Emmát egy kicsit.

Kivéve persze, ha a szülei Nicket is meghívták vacsorára. De az nem lehet, mert ez esetben az édesanyja Julietet sem hagyta volna ki a sorból. Fogalma sem volt, mit csinál a férfi ezen az estén. Biztosan becsomagol az útra. Juliét gyomra összeszorult erre a gondolatra. Jóságos ég, hogyan lesz képes istenhozzádot mondani a férfinak?

Ekkor valaki kopogott, és Juliét gyorsan lenyelte a könnyeit. Nem lehet más, csak az anyja Emmával. Biztosan rögtön tudni akarja majd, hogy mi van vele. Kissé furcsának találta, hogy kopogás helyett miért nem jön be egyszerűen. Nick állt az ajtóban. Julietnek remegni kezdett a gyomra idegességében.

- Remélem, nem érkeztem túl korán - szólalt meg a férfi.

Sportdzsekije alatt világoskék inget viselt. A terasz lámpájának fényében vonzó vonásai még határozottabbnak tűntek. Látszott, hogy frissen borotválkozott, és az egyik kezében egy palack bort szorongatott.

Juliét egész teste felizzott a vágytól.

- Korán? - visszhangozta kábán.

- A vacsorához - magyarázta a férfi.

- Vacsorához?

- Te... hívtál meg ma estére vacsorára. - A férfi tekintete csupa kérdés volt.

- Tényleg? - Az ég szerelmére, kezd úgy viselkedni, mint egy papagáj! Félreállt, és beengedte a férfit.

Nick úgy óvakodott be, mint aki valamilyen csapdára számít.

- Délután üzenetet hagytál nekem a szállodában. Meghívtál vacsorára.

- Semmi ilyesmit nem tettem. - Azt azonban sejtette Juliét, ki lehetett az.

- Nem? - A férfi meglepettségébe gyanakvás vegyült.

- Nem, de van egy ötletem, hogy ki lehetett az - közölte a nő karba tett kézzel. A férfi óvatos tekintetében a felismerés szikrája villant.

- Csak nem...

- Az anyám - fejezte be helyette Juliét bólogatva, majd az égnek emelte a kezét. - Borzalmas! De ez egyszer túl messzire ment. Legalább vacsoráról gondoskodhatott volna.

Nick szakértőén a levegőbe szimatolt.

- Nem, nem főzök semmit. Úgy terveztem, hogy csak maradékot eszünk Emmával. - Juliét elhallgatott. - Ha már szóba került Emma...

- Juliét a telefonhoz száguldott, és tárcsázta az édesanyja számát. - Anya?

Ebben a pillanatban ismét kopogott valaki. Nagyobb itt a forgalom, mint a központi pályaudvaron. Bólintott Nick kérdő mozdulatára, mire az elment, hogy kinyissa.

- Anya... - Juliét eltakarta a száját a tenyerével, és dühösen suttogott a kagylóba. - Te hívtad fel Nick szállodáját, hogy meghívd hozzám vacsorára?

- Én, kedvesem? Miért tettem volna?

Juliét idegen hangot hallott az ajtó felől. Nyújtogatni kezdte a nyakát, hogy lássa, ki az. Valami egyenruhás férfi. Egyenruha?

- Öö... Szóval nem te hívtad Nicket, hogy üzenetet hagyj neki?

- Nem, drágám. Suzanne volt az.

- Suzanne?

A férfi sofőregyenruhát viselt. Juliét most már a sapkát is látta, amelyet a hóna alatt szorongatott. Kerek, vidám arca volt, és kopaszodott, amit régimódián előrefésült hajjal próbált leplezni. Mindkét férfi Julietet nézte. Nick arca nem sok jót ígért.

- Mama, hol van Emma?

- Itt, velem. Segít elkészíteni a vacsorát.

- Öö, Juliét... - vakarta meg a férfi a füle tövét.

- Elkészíteni a vacsorát?

- Egy percre se aggódj, drágám! - Hogyan lehet az édesanyja hangja egyszerre ennyire ártatlan és önelégült? - Te csak kapcsolódj ki, és erezd jól magad!

- Érezem jól magam? - Juliét csaknem felsikoltott dühében. - Anya, mit... - Elkapta a kagylót a fülétől, és hitetlenkedve bámult rá. - Letette!

- Jó estét, és boldog újévet! - köszönt oda neki az ismeretlen egyenruhás széles mosollyal. - A nevem Terence. Ma én leszek a sofőrjük.

Juliét zavartan megrázta a fejét.

- A sofőrünk? Ó, istenem!

- Egy limuzin parkol a ház előtt - szúrta közbe Nick.

- Egy micsoda?

Nick a tarkóját dörzsölgette.

- Úgy látszik, a családod egy kis újévi meglepetést készített elő nekünk. - A férfi szája széle megremegett. Úgy tűnt, alig tudja visszafojtani a nevetést.

- Először elröpítem magukat a Lakeshore House-ba egy csodás vacsorára - tájékoztatta őket Terence lelkesen. - Utána szánkozhatnak a tavon.

- Nézze! - próbálta Juliét kézbe venni a dolgokat, mielőtt még az irányítás teljesen kicsúszott volna a keze közül -, szerintem itt valami tévedés lehet.

- Én nem hiszem - ellenkezett Terence. - Előhúzott egy kártyát a zsebéből, és megnézte. - Nick és Juliét Ryanhez van szerencsém, ugye?

- Igen, de...

A férfi arca ismét csupa derű volt.

- Akkor szó sincs tévedésről. Ez az este a Hansen család ajándéka.

- Hü, milyen kedves tőlük, ugye? - vigyorgott rá Julietre Nick.

Meghitt vacsora a város legromantikusabb éttermében? Azzal a férfival, akit kétségbeesetten próbál száműzni a gondolataiból, a szívéből és az álmaiból?

A vacsorát szánkózás követi a befagyott tavon, amikor is nem lesz más választásuk, szorosán össze kell bújniuk, ha nem akarnak megfagyni ebben a szörnyű hidegben...

- Kedves - motyogta Juliét. - Hát persze.

Nicket mélyen meghatotta a Juliét családja által szőtt összeesküvés, amelynek az volt a célja, hogy összehozza őket ezen az estén. Természetesen nagyon is tudatában volt annak, hogy teljesen másképp viszonyulnának hozzá, ha tudnák, mivel keresi a kenyerét. Akkor biztosan nem akarnák, hogy Juliét olyasvalakivel kösse össze az életét, aki állandóan távol van valami titkos küldetés miatt, és akinek a halál és a veszély élete szerves részét képezi.

Hansenék csak az idejüket vesztegetik. Juliét világosan megmondta, nem áll szándékában férjhez menni sem hozzá, sem másához, azok után, amit Brad műveit vele.

Nem mintha Nicknek szándékában állt volna megkérni a kezét, természetesen. Juliét jóval többet érdemel annál, mint amennyit ő

kínálhat neki. És mégis... A házasság gondolata már korántsem rémítette meg annyira, mint régebben.

Álljunk csak meg egy szóra! Házasság? Ásó, kapa, nagyharang? Aztán boldogan élnek, amíg meg nem halnak, és egyéb tündérmesébe illő ostobaságok?

Szedd össze magad, Ryan! - figyelmeztette magát. Nem neked való a házasság, vagy már nem emlékszel? Biztosan a pezsgő szállt a fejébe.

Háromnegyed tizenkettő volt. Nick és Juliét a limuzin hátsó ülésén ült, és kristálypohárból pezsgőt szürcsölt. Hansenék szemmel láthatóan mindenből a legjobbat választották. Különleges vacsora a Lakeshore House-ban, aztán kellemes kiruccanás a tavon a ló vontatta szánon, csilingelő csengőkkel a ragyogó csillagok alatt, miközben Juliét szorosan hozzábújt a kocsistól kapott vastag gyapjútakaró alatt.

Nick tökéletes úriemberként viselkedett. Nem próbálta megérinteni Juliét gömbölyű térdét a takaró alatt, és azt sem hagyta, hogy más, nem illő helyen kalandozzon a keze, bár igen erős volt a kísértés.

Úgy tűnt azonban, hogy az este hamarosan véget ér. Ezt csak akkor kerülhették volna el, ha Terence utasításai között szerepel, hogy vigye el őket New Yorkba megnézni a hagyományos utcabált a

Times Square-en. Azonban a limuzin hamarosan megállt Juliét háza előtt.

Terence fürge léptekkel megkerülte a kocsit, hogy kinyissa előttük az ajtót.

- Nagyon szépen köszönjük - mondta Juliét, elfogadva a férfi segítő kezét. - Csodás esténk volt.

Nick úgy vélte, hogy ez talán kissé túlzás. Az este folyamán ugyanis minden tőle telhetőt megtett, hogy gyönyörű testének egyetlen porcikája se érintkezzen még véletlenül sem az ő testével. Persze szokásához híven nagyon udvarias volt.

- Köszönöm. - Nick kiszállás közben igencsak nagyvonalú borraivalót csúsztatott Terence kezébe.

Terence összeütötte a bokáját, és lovagiasan meghajolt.

- Boldog újévet mindkettejüknek!

- Magának is! - nyújtott kezét Juliét a férfinak. Terence, ahelyett hogy megrázta volna, az ajkához emelte, és megcsókolta.

Szent ég, gondolta magában Nick. Lassan elindultak felfelé a lépcsőn.

- Jó éjt! - intett Juliét a távozó limuzin után. - Ez aztán különleges élmény volt, nemde? Még soha... - Hirtelen elhallgatott.

- Mi a baj? - tette a kezét ösztönösen a könyökére Nick.

- Semmi... csak azt hittem, hogy égve hagytam a villanyt a nappaliban, ez minden.

Halvány, különös fény szűrődött ki a házból, de nem olyan volt, mint egy villanyégő fénye.

- Megyek, szétnézek - lépett előre Nick.

- Valószínűleg csak kiégett. - Juliét szorosan a férfi nyomában maradt. - Nem hinném, hogy valami ellenséges ügynök lesne ránk.

Dermesztő félelem bénította meg a férfi testét. Bár a nő csak tréfált, de a munkája miatt állandó veszélyben forgott nemcsak az ő élete, de azoké is, akiket szeretett. Eletében először teljes mértékben képes volt átérezni, mit is jelent ez valójában.

Talán azért, mert korábban még soha nem szere... - törődött úgy senkivel, mint Juliettel és Emmával. Az öccsét kivéve, aki azonban meg tudta védeni magát.

Nos, eggyel több indok, hogy megszakítsa velük a kapcsolatot, méghozzá Örökre. Képtelen lenne elviselni, ha bármi' történe velük.

- Add ide a kulcsokat! - suttogta határozottan.

- Jaj, az ég szerelmére! - Juliét a férfi mellé lépve kinyitotta az ajtót. - Ha betörő jár a házban, a világért sem szeretném, ha meglepnénk.

- Te csak maradj itt! - Nick megfogta a nő kezét, és egy pillanatig szorosan tartotta, mintha azzal rábírhathá, hogy megnyugodjon. - Várj, amíg körülnézek bent! Kérlek! - tette még hozzá.

- Rendben, de siess! Hideg van itt kint. Nick bement.

Egy perccel később már jött is vissza.

- Biztonságos? Miért nézel olyan furcsán? Nick, mi a baj? -
Félretolta a férfit. - Csak nem zeneszót hallok?

Nick ment utána, a vigyorgástól szinte fülig ért a szája. Juliét a nappali ajtajában dermedten megtorpant, és csak bámult. A dohányzóasztalon lévő, jéggel teli vödörbe állított pezsgőre. A szoba különböző pontjain elhelyezett gyertyákra, amelyek csak arra vártak, hogy meggyújtsák őket.

A különös fény, amelyet kívülről láttak, egy apró tábori lámpától származott, amely épp elég romantikus fényt bocsátott ki ahhoz, hogy orra ne essenek a bútorokban. Juliét CD-lejátszóján halk zene szólt, valami nagyon érzelmős szám, sok hegedűvel.

- Mi a fene...?

- Itt van egy üzenet - mutatott Nick egy papírdarabra a dohányzóasztalon.

- Nem biztos, hogy szeretném elolvasni - nyögte Juliét, de azért felvette. - Ezért még megölöm őket - sziszegte összeszorított fogai között. Átnyújtotta az üzenetet Nicknek.

A férfi gyorsan átfutotta. Mosolya még szélesebbé vált.

- A szüleid maguknál tartják Emmát ma éjszakára? Húha!

- Hát nem figyelmesek? - Juliét izgatottságában kabátostól huppant le az egyik karosszékre. - Fuss, amíg még lehet!

Valószínűleg már azt is megszervezték, hogy kora reggel egy pap összeadjon bennünket.

Egy ilyen lehetőség hallatán Nicknek már hetedhét határon túl kellett volna járnia, de ő tapodtat sem mozdult onnan, ahol volt.

- Kár lenne mindent veszni hagyni, miután annyit fáradoztak a szervezéssel.

- A cselszövésükre gondolsz? - A jó tündérek egy szív alakú dobozt is hagytak a pezsgő mellett, tele finom csokoládéval. Juliét kivett belőle egyet, és beleharapott. - Alig tudom elhinni, hogy a saját családom képes volt így összeesküdni ellenem a hátam mögött - mormolta a bonbont majszolva.

- Szerintem igazán kedves volt tőlük - telepedett le Nick a kanapéra.

- Nem értem. - Juliét nagyot nyelt, és megrázta a fejét. - Téged egyáltalán nem zavar, hogy a családom megpróbál összeboronálni velem?

- Nem tennének ilyet, ha tudnák, ki is vagyok valójában. Pontosabban, hogy mi vagyok. - Kezébe vette a pezsgősüveget.

- Igazad van. - Ez az egyetértés fájdalmas volt. - De ez még nem mentség erre... erre... - A nő kezének mozdulata kiterjedt mindenre: a gyertyákra, a pezsgőre, az egész örült estére. - ...erre az egészre.

Nick a pezsgő felbontásával foglalatосkodott.

- Nézd, miért kellene ebből akkora ügyet csinálnunk? Vegyünk részt a színjátékban! Iszunk egy kis pezsgőt, és boldoggá tesszük őket. Holnap elmegyek, és hamarosan azt is elfelejtik, hogy a világon vagyok.

Juliét úgy hőkölt hátra, mintha arcul csapta volna.

- Tévedsz - tiltakozott falfehér arccal. - Nem fognak elfelejteni.

- Igazad van. - A dugó halk pukkanással engedett. - Biztosan emlékezni fognak rá, hogy Brad bátyja valamelyik karácsonykor meglátogatta őket, de...

- Azt hiszed, Emma is képes lesz elfelejteni? - Juliét erősen szorította a széke karfáját. - Azt hiszed, hogy miután egyszerűen kiharzol az életéből, ő majd könnyedén túlteszi magát a dolgon? Hiszen ő végső soron még csak gyerek, ugye? Adj neki egy újabb játékot, hogy eltereld a figyelmét, és észre sem fogja venni a távozásodat.

Nick hangos koppanással tette le a pezsgősüveget.

- Ez nem tisztességes! - Hiszen már úgyis eléggé kínoztá a bűntudat.

- A te viselkedésed nem tisztességes! - A düh pírja váltotta fel Juliét sápadtságát. - Betoppansz az életébe, teljesen elbűvölöd a viselkedéseddel, eléred, hogy megőrüljön érted, és végül csak ennyit mondasz majd neki: „Igazán jól szórakoztam, kicsim.”

Nick felpattant a helyéről.

- Nem akartam, hogy ez történjen! Nem szeretnék fájdalmat okozni neki. Sem neked.

- Most nem rólam van szó.

- Tényleg? - Nick megragadta Juliét csuklóját, és felhúzta a kanapéról. Mi az ördög ütött belé tulajdonképpen? Miért bánik vele ilyen durván?

De rettenetesen feldühítette, hogy Juliét azt hiszi, neki ez az egész nem számít. Hogy őt nem zaklatja fel legbelül a tudat, hogy tizenkét óra múlva már egy repülőgépen ül majd, amely óránként hatszáz mérföldes sebességgel repíti el őt az életükből.

Juliét szeme csak úgy szikrázott a döbbenettől és a dühtől, de a mélyén fájdalom csillogott. Szóval azt hiszi, neki nem számít? Na majd ő megmutatja, mekkorát téved! Amikor fölé hajolt, látta az arcán a felismerést. Talán még némi türelmetlen vágyakozást is. Amikor az ajkuk összeért, Juliét a nyaka köré fonta a karját, és a testük olyan szorosan simult egymáshoz, mintha összeforrt volna. A távolban éjfél ütött az óra.

12. FEJEZET

A hegedűszó a CD-lejátszóból jött. A tűzijáték hangjai az utcáról, ahová a szomszédok már mind kisereglettek, és lelkes ujjongásban törtek ki az új év tiszteletére fellőtt petárdák süvöltésének és robbanásainak hangjára.

A hang viszont, amely arra unszolta, hogy hagyja abba a csókolózást Nickkel, a saját fejéből. Tudta, hogy hallgatnia kellene rá, elengedni a férfi nyakát, & elhárítani, mielőtt a csók teljesen kikerül az irányításuk alól.

Csók? Ez a szó messze nem volt elég annak leírására, amit csináltak. Több volt kezek és ajkak féktelen találkozásánál, két egymás után epekedő test forró összeolvadásánál.

Jóságos ég, mennyire vágyott a férfi után! Egész héten azt remélte, hogy ha kerüli őt, akkor ez az érzés elmúlik majd. De csak egyre erősebbé és követelőzőbbé vált. Félt az érzésektől, amelyeket a férfi ébresztett benne, attól, ahová vezethetnek.

Nick holnap elmegy. Nagy valószínűség szerint Juliét soha többé nem látja, nem érezheti a kezét a haján, sem meleg leheletét az ajkán. Ezután márcsak a vágyálmaiban tapasztalhatja meg újra a férfi becéző érintését. Ettől a tudattól majd meghasadt a szíve.

Mit veszíthet hát, ha enged a minden pillanattal erősebbé váló szenvedélynek? A szíve már úgyis összetört. Nem érdemli meg ezt az egy szenvedélyes éjszakát? Egyetlen varázslatos éjszakát, amikor szabadon átadhatja magát Nicknek anélkül, hogy gondolnia kellene a következményekre és a kockázatokra... Soha nem fog így érezni egyetlen másik férfi iránt sem. Nem érdemli meg, hogy az övé legyen most az egyszer?

Nick lejjebb húzta a válláról a kabóját. Elmélyítette a csókot, felfedezve a nő szájának legrejtettebb zugait. Juliét halkan felnyögött. Melle szorosan a férfi mellkasához simult, érezte szívének heves zakatolását. Nick a tenyere közé fogta az arcát, és végül ő volt az, aki megszakította a csókot.

- Örület! - zihálta. - Abba kell hagynunk, hacsak nem akarunk...

A kimondatlan kérdés ott lebegett közöttük. Juliét a férfi szemébe nézett, és mélyen eltemetve meglelte a választ, amelyet keresett.

Nick igen erős érzelmeket táplált iránta. Ahhoz nem elég erőseket, hogy itt tarthassák, de nagy adag törődést és gyengédséget fedezett fel közöttük. Ha pusztán testi vágyat érzett volna iránta, az nem könnyíti meg számára ennyire a visz-szalépést ettől az örültségtől.

Megkönnyíteni? Persze! Hogy képes legyen véget vetni szerelmi előjátékuknak, önuralma utolsó cseppjeire is szüksége lenne.

De Juliét nem akart véget vetni neki. Ahhoz túl erős volt mindkettejükben a szenvedély. A gyönyör, amelyet ma éjjel megosztanak majd, szintén mindent elsöprő lesz.

Annak kell lennie. Mert élete hátralévő részében kénytelen lesz ezzel megelégedni.

Juliét kissé hátrébb lépett. Nick vonásaira csalódottság ült ki, de azonnal elengedte. A nő bajlódott kicsit a kabátja ujjával, majd hagyta, hogy lecsússzon róla. Aztán ismét közelebb lépett a férfihoz.

Nick szeme meglepetten villant, majd felszikkasztott benne az öröm. Magához ölelte Julietet, és olyan szorosán ölelte, hogy a nő alig kapott levegőt. A férfi egész testében megremegett.

- Biztosan ezt akard? - húzódott végül hátrébb, hogy a nő szemébe nézhessen. - Mert ha nem, én nem akarlak...

- Csitt! - tapasztotta Juliét a férfi ajkára az ujját mosolyogva. - Akarom. - Kételyek, büntudat és megbánás nélkül. Ezúttal tudatában van a játékszabályoknak is. El kell engednie Nicket holnap anélkül, hogy megpróbálna kikényszeríteni belőle valamilyen üres ígéretet.

A férfi szeméből csak úgy sütött a vágy. Könnyed mozdulattal a karjába emelte kedvesét, és elindult vele a hálószoba felé. Juliét a nyaka köré fonta a karját, a szíve olyan sebesen vert, mint egy kolibri szárnya. Nick ingének egyik gombjára szegeződött a tekintete. Elképzelte, amint ujjával egyenként kigombolja, egyiket a másik után, szép sorban... Hirtelen szédülés tört rá. Még jó, hogy Nick a karjában tartotta. A szobában sötét volt, amikor a férfi gyengéden az ágyára fektette.

Nick felkapcsolta az ágy melletti lámpát, aztán melléfeküdt, és eltökélt lassúsággal csókolni kezdte.

- Olyan gyönyörű vagy - suttogta, felemelve a fejét.

Lázasan kezdték ledobálni magukról a ruhát, lerúgták a cipőjüket. Amikor a férfi az ingéhez ért, Juliét megállította.

- Ezt én szeretném.

- Kívánságod számomra parancs - vágta rá a férfi ragyogó szemmel. Juliét mellé heveredett, és az egyik könyökére támaszkodva hagyta, hogy a nő az inge elejével babráljon.

Juliét kiélte minden vágyát. Az inggombok után a férfi övcsatjára tévedtek ujjai, és egy pillanatnyi habozás után kiszabadította az inget a nadrág derekából, és a csupasz mellkasához szorította az ajkát. Nick mély torokhangon felnyögött, de mozdulatlan maradt. Juliét keze, szája és szeme félénk felfedezőútra indult a testén.

Látta egy sebhely halvány nyomát két borda között, de nem merte megkérdezni a férfit, hogyan szerezte. Ez azonban eszébe juttatta, miért nem lehet közöttük soha komoly kapcsolat. Még akkor sem, ha Nicknek valami csoda folytán megváltozik a véleménye a letelepedésről.

Juliét már elveszített egy férjet a hivatása miatt, amelynek Nick is olyan elkötelezett híve volt. Soha nem lenne képes ismét kitenni magát és Emmát egy hasonló szerencsétlenségnek.

Nézz szembe az igazsággal! Ne képzeld Nickről, hogy más lenne, mint ami! Ne kövesd el másodjára is ugyanazt a hibát!

- Sok borzalmat láttam életemben - szólalt meg a férfi hirtelen. - Számos rossz dolog történt velem, és másokkal miattam. De te és Emma életem legnagyobb ajándéka vagytok. - Leszegte a fejét, megrázta, majd ismét a nő szemébe nézett. - Soha nem akartam felforgatni az életeteket, fájdalmat okozni neked, és beszennyezni az

öcsém emlékét. De hazudnék, ha azt mondanám, hogy sajnálom, amiért a keresésedre indultam. Ezt soha nem fogom megbánni. Mert így találkozhattam veletek.

- Ó, Nick! - suttogta a nő a könnyein keresztül. - Ölelj meg!

Az ajkuk egymásba forrt, és lassanként az utolsó ruhadarabok is lekerültek róluk. A férfi eddig még nem sokat láthatott Juliét pompás testéből a vastag téli ruhák miatt, nem csoda hát, hogy most alig várta, hogy elé táruljon teljes valójában. A nő ajkának édes csokoládéíze volt, Nick még többet akart belőle. Juliét karcsú ujjai ösztönösen ráleltek testének azon pontjaira, amelyeknek az érintése a legjobban felizgatta a férfit.

Gyengéden becézgették egymást, majd szenvedélyes ölelésben fonódott egybe meztelen testük. Ez az éjszaka csak az övék volt. Vágyuk színesen sziporkázó tűzijátékként robbant az éj sötétjében, s mindkettejüket a csillagok közé repítette a közösen megélt hihetetlen gyönyör.

Az gyönyör elmúltával Nick az oldalára gördült, majd a hátára fekve magához ölelte kedvesét.

- Hű! - sóhajtott fel elképedten. - Ez elképesztően jó volt. - Juliét lustán átkarolta a nyakát, miközben szorosán hozzásimult.

- Ühüm - mormolta érzéken. - Sokkal jobb módja az új év megünneplésének, mint pezsgőt inni, és a tűzijátékot bámulni.

Volt valami ellenállhatatlanul vonzó abban, ahogy Juliét szőke fűrtjei szétterültek a mellkasán. Nick az ujjai köré tekerte az egyiket. Hihetetlenül jó érzés volt a karjában tartani Julietet. Máskor alig várta, hogy egy-egy hasonló együttlét végén álomba merülhessen. Ezúttal azonban szeretett volna kiélvezni minden egyes pillanatot.

Szerette volna újra és újra a magáévá tenni Julietet.

Hogyan vesztegethetné alvásra az idejét, amikor már csupán néhány közös órájuk maradt?

A gondolat olyan fájdalmas volt, mintha tört döftek volna a szívébe. Attól a pillanattól fogva, hogy először meglátta Julietet, Nick óva intette önmagát attól, hogy túlságosan közel engedje őt magához. De valahol menet közben megfeledkezett a saját szigorú elveiről.

Juliét nem csak közel férközött hozzá, a leikéhez vezető utat is megtalálta. Elérte, hogy megkérdőjelezze a saját igazát, és neki köszönhetően olyan dolgok váltak fontossá számára, amelyekkel korábban sohasem törődött.

Soha nem keresett magának hozzá hasonló nőt. Mégis rátalált. És a legszomorúbb az egészben az volt, hogy most, miután meglelte, mégis kénytelen elengedni.

Az éjjeliszekrényen álló óra szerint ismét eltelt hatvan másodperc. Három óra negyvenöt perc. Juliét hasonlóképpen nézte

végig az elmúlt harminchét perc elmúlását. Egyre közeledett Nick búcsúzásának pillanata.

A férfi szorosan hozzásimulva aludt, egyik kezét átvetve a derekán. Egyenletes légvételei a nyakát simogatták. Éjfél óta most először lélegzett bármelyikük is egyenletesen. Az első szeretkezésük óta.

Volt második alkalom is. És harmadik. Mindkettejük számára meglepő módon mindegyik alkalom élvezetesebb volt az előzőnél. Juliét mindegyik után még közelebb érezte magát Nickhez, a kettejük közötti kapcsolatot pedig minden testiségnél mélyebbnek, erősebbnek. Sajnálatos módon azonban ő nem akart ennyire közel kerülni a férfihoz. Nem szeretett volna kötődni hozzá. Nem akart szerelmes lenni belé. De mégis szerette. Az igazság lélegzetelállító sebességgel töltötte be a tudatát. A szenvedély csillapultáival immár képes volt meghallani, amit a szíve súgott neki.

Szerelmes volt Nickbe. Azóta küzdött ez ellen az érzés ellen, amióta először találkozott vele, de végül elveszítette a csatát.

Ismét rátelepedett a reménytelenség érzése, amitől fájdalmasan elszorult a szíve. Nickkel nincs közös jövőjük. Ennek részben maga a férfi volt az oka, hiszen neki idegen a természetétől a megállapodottság, vagy az, hogy túlságosan kötődjön érzelmileg egy másik emberhez.

Másrészt ott volt a foglalkozása. Juliét soha nem kockáztatta volna meg, hogy egy újabb férjet veszítsen el ugyanannak a veszélyes munkának következtében, amely egynek már az életét követelte.

És nem utolsósorban ott volt ő, akit olyan kegyetlenül elárultak. Nick nemcsak a Braddel kapcsolatos ábrándjait rombolta le, hanem alapjaiban megrendítette azt a hitét is, hogy képes helyesen megítélni az embereket. Honnan tudhatta volna, hogy nem követ-e el ismét szörnyű hibát azzal, hogy nem a megfelelő férfit ajándékozza meg a szerelmével?

A szerelem nem ugyanaz, mint a bizalom. És mind a saját, mind a gyermeke érdekében Juliét nem bízhatott abban, hogy Nick vele marad. Még akkor sem, ha véletlenül tenne valami hasonló ígéretet, ami nagyon valószínűtlen.

Juliét behunyta a szemét, tudva, hogy a fájdalom, amelyet most érez, csupán előfutára annak, amellyel a jövőben kell megbirkóznia.

Azonnal kinyílt a szeme. Képtelen volt aludni, amikor a gyomrát görcsbe rántotta a rettegés, mely azzal fenyegetett, hogy ízekre zúzza együttlétük mindennél drágább emlékét.

Újra felidézte az éjszaka legapróbb részleteit is. Minden érintést, minden mozzanatot.

Az emlékek hatására könnyek kezdték égetni a szemhéját. Juliét dühösen megdörgölte a szemét, hogy visszatartsa őket. Nem szerette

volna felébresztetni Nicket a szipogásával, mert akkor el kellett volna magyaráznia neki, miért volt ez a mai egyszerre élete legcsodálatosabb és legborzasztóbb éjszakája... Azért, mert szerették egymást..., mert szeretett volna örökre itt maradni Nick karjában..., mert reggel a férfi elmegy..., mert soha életében nem szeret majd úgy senkit, mint őt...

Bizonyára elszunyókálhatott, mert egyszerre fényt látott beszüremelni a függönyök résein. Az ágya kihűlt. Megfordult, és látta, hogy Nick már elment.

Az ijedtségtől és a kétségbeeséstől elszorult a torka. Ilyen hamar? Még nem készült fel, nem volt ideje megacélozni a szívét... Aztán észrevette a párnán hagyott üzenetet. Miközben olvasta, remegett a papír a kezében.

Juliét!

Visszamentem a szállodába átöltözni. Visszajövök elbúcsúzni tőled és Emmától, mielőtt elmennék.

N. Ui.: Az éjszaka... volt."

Jelző helyett egy apró szénaboglyát rajzolt a lapra a férfi. Vagy várjunk csak! Ó, ezt tűzijátéknak szánhatta.

Juliét hátrahanyatlott az ágyban, amely szánalmasan üresnek tűnt a férfi nélkül. Alig tudta elhinni, hogy Nicknek sikerült kimászni az ágyból, felöltözni, és üzenetet írni neki, anélkül hogy felébresztette

volna. Anyaként mindig is éberem aludt. De a férfinak mégis sikerült valahogy. Úgy lopózott ki, mint egy tolvaj. Vagy egy kém.

Nick még egyszer megnézte az Emmáról készült képet, amelyet Juliét adott neki karácsonyra. A mai nap után mindössze ennyi marad neki kis unokahúgából. Betette a bőröndjébe, óvatosan két póló közé csúsztatva. Aztán elővette a pénztárcáját, és alaposan szemügyre vette a Julietről készült felvételt, amely ebbe a városba vezette. Jó lett volna, ha van róla egy valamivel frissebb képe is. De talán jobb is, hogy nem volt. Visszarakta a képet a tárcájába, és becsukta a bőröndjét.

Elérkezett száműzetése utolsó napjához. Holnap ismét munkába áll. Holnapután pedig lehet, hogy már útban is lesz a Közép-Keletre, Afrikába vagy Délkelet-Ázsiába... A lehetőségek száma végtelen.

Nick azt várta, hogy izgalommal tölti majd el a kaland lehetősége. Nem volt hozzászokva, hogy ilyen sokáig maradjon egy helyen, és a lábát lógassa, miközben mások végzik el helyette a munkáját. Vajon miért nem gondol kitörő örömmel az esetleges újabb megbízatásra?

Talán miután sikerrel túljutott a rá váró lehangoló búcsújeleneten, képes lesz némi lelkesedéssel fogadni, hogy az élete végre visszatér a régi kerékvágásba. Igen, így lesz.

Vetett egy utolsó pillantást a szállodai szobára, amely az utóbbi pár hétben az otthona volt. Nicknek sosem okozott gondot, ha

szednie kellett a sátorfáját, és örökre el kellett hagynia egy-egy helyet, de sejtette, hogy ezt a szobát nem lesz olyan könnyű elfelejtenie. Eszébe jutott az első alkalom, amikor Juliét megjelent nála, és ájultán omlott a karjába, mert összetévesztette őt a halott férjével.

Talán jobb lett volna, ha akkor mindent letagad, úgy tesz, mintha sose hallott volna Bradről, elhagyja a várost abban a percben, és békén hagyja Julietet. Hiszen nem sok jó származott abból, hogy végül mindent kitálalt.

De akkor sosem vehette volna az ölébe az egyetlen még létező vér szerinti rokonát. Sose tudta volna meg, milyen egy család részének lenni, még ha csak rövid időre is.

És azt sem tapasztalhatta volna meg sohasem, milyen hihetetlenül észbontó érzés szerelmeskedni Juliettel, azzal a nővel, aki épp annyira kész volt adni, mint kapni. Aki azért kívánta Nicket, ami, még azután is, hogy feltárta előtte lelkének azokat a hatalmas, sivár részeit, amelyeket mélyen eltemetett magában.

Jobb most, hogy megismerkedett Emmával és Juliettel? Ebben a pillanatban nem úgy tűnt. És az ő életüket is csak bonyolultabbá tette, megfosztotta Julietet az ábrándjaitól, és most cserbenhagyja mindkettejüket.

Bérelt kocsija csomagtartójába süllyesztette a bőröndjét, leadta a szobája kulcsát, és Juliét házáig meg sem állt. Szándékosan nem

hagyott túl sok időt magának a búcsúzkodásra, nemsokára indulnia kellett a minneapolis-i reptérre. Úgy tervezte, a búcsú rövid és édes lesz. De mindössze a rövidegében reménykedhetett.

A Juliét ajtajára akasztott koszorú tűleveleinek végei már elkezdtek barnulni. Lehangelő külsejük mintha Nick hangulatát tükrözték volna. Az utca túloldalán a szomszéd éppen a karácsonyi díszeket szedte le a házról. Odaintett Nicknek, amikor észrevette, hogy Juliét ajtaja előtt várakozik. Nick visszaintett neki. Csak most, amikor már túl késő volt, kezdte értékelni a kisvárosi emberek barátságosságát.

Juliét ajtót nyitott. Pár másodpercig csak álltak ott, egymást nézve, s nemigen találtak szavakat. Juliét hátrasimította a haját. Az arca sápadt volt, amitől csak még nagyobbak tűnt szomorú szeme. Alatta halvány karikák sötélettek, mintha nem sokat aludt volna az éjszaka.

Nick azt is tudta, miért. Amikor felidézte, mivel töltötték az idejüket éjfél után, hirtelen már-már fájdalmas erővel tört rá a vágy.

- Gyere be! - szólalt meg végül Juliét. - Emma a... szobájában van. Játszik. Nick mély levegőt vett, de valami mégis összeszorította a mellkasát.

- Nincs túl sok időm.

- Tudom.

Az előszobában habozva megtorpantak, és lehalkították a hangjukat, mintha csak most jöttek volna rá, hogy jobb, ha először túlesnek ezen a búcsún, és csak utána szólnak Emmának, hogy Nick megérkezett.

A férfi megfogta Juliét kezét. Jéghidegnek érezte, bár ő volt az, aki most jött be a hidegről.

- Szeretném, ha tudnád... milyen sokat jelentett számomra az elmúlt éjszaka. - A nő ajkát reszketeg sóhaj hagyta el.

- Nekem is sokat jelentett.

- Téged ölelni annyira... más volt. Sokkal többet jelentett minden eddiginél. A nő összeszorított szájjal bólintott.

- Nem vagyok a szavak embere. És van, amit nincs is jogom kimondani. - Nick az ajkához emelte és megcsókolta a kezét. - De azt megígérhetem, hogy soha nem felejttem el az elmúlt éjszakát. Soha nem foglak elfelejteni. Sem Emmát, de a családod többi tagját sem.

A nőnek könnyek gyülekeztek a szemében.

- Mi sem fogunk elfelejteni téged soha - felelte elfúló hangon.

- Jaj, istenem, Juliét! - ölelte magához a férfi. - Bárcsak lenne mód...! A nő azonban megrázta a fejét.

- Mindketten tudjuk, hogy nincs - mondta tompán.

A férfi erősebben ölelte, mintha azzal megállíthatná kedvese lábának remegését. A világ legalávalóbb gazemberének érezte magát. Egy perccel később Juliét eltolta magától.

- Megfogadtam, hogy nem fogok sírni - jelentette ki a szemét dörzsölgetve. - Hát, ennyit az ígéretekről, ugye?

Nick zsebre vágta a kezét, hogy nehogy ismét megérintse a nőt.

- Sajnálom.

- Mit?

- Hogy idejöttem, és fenekestül felforgattam az életed. És beszennyeztem Brad emlékét.

- Ne sajnáld! - Juliét hátravetette a haját, és felszegte az állat. - Mindig jobb tudni az igazat, még akkor is, ha fáj.

Nicknek ökölbe szorult a keze.

- Soha nem akartam fájdalmat okozni neked.

- Tudom. - Juliét arca már nyugodt volt. Sápadt, de beletörődő.

Nick az órájára pillantott. Nem sok ideje maradt. De volt még néhány dolog, amit el kellett mondania.

- A segítségeddel... sok mindent megtudtam Bradról, és magamról. - Juliét csaknem elmosolyodott.

- Én hasonlóképpen.

Nick nagyon szerette volna megérinteni, de nem merte.

- Sok mindenre rájöttem, amit eddig soha nem értettem. Például arra, hogy Brad miért nem beszélt nekem a házasságáról. Arra gondoltam, ez azt bizonyítja, hogy mégsem álltunk olyan közel egymáshoz, mint hittem. Hogy nem voltam elég jó testvére.

Juliét ezt még ebben a helyzetben sem hagyhatta szó nélkül.

- Csodálatos testvére voltál, Nick. Mi másért döntött volna úgy Brad, hogy a nyomdokaidba lép?

- Remélem, igazad van - dörgölte meg az állat a férfi. - Amíg rád nem bukkantam, el sem tudtam képzelni, miért intézte úgy Brad, hogy megtalálhassalak, ha nem térne vissza arról az utolsó küldetésről.

- Talán így akarta tudatni veled, hogy nem maradtál egyedül a világban - mosolyodott el szomorúan Juliét. - Tudta, hogy gyermeket várok. Szeretném azt hinni, hogy így akarta tudatni veled, hogy még mindig van családod.

- Lehet. - Nick ezt ebből a szemszögből még sosem gondolta át. - Úgy érzem, Brad... azt remélte, hogy vigyázni fogok rád. Gondoskodom rólad. Megbizonyosodom róla, hogy minden rendben van veled.

A kimerültség ráncai kissé elhalványultak a nő szeme körül.

- Jó lenne hinni ebben. Tudni, hogy Brad törődött velem, a szörnyűséges árulása ellenére is.

Nick ösztönösen megragadta a nő vállát.

- Brad szeretett. - Hangjából olyan sziklaszilárd meggyőződés áradt, ami mindkettejüket meglepte. - Ezt biztosan tudom. - Hiszen minden épeszű férfi odáig lenne egy olyan nőért, mint Juliét. - Talán ezért nem kockáztathatta meg, hogy beszéljen rólad. Még a saját bátyjával sem.

A nő zavartan ráncolta a homlokát.

- Ezt hogy érted?

- Sajnálatos tény, hogy a mi munkánk során nem nehéz ellenségeket szerezni. - Ha arra gondolt, hogy bárki is ártó szándékkal próbálna közeledni Juliét és Emma felé, legszívesebben a falba öklözött volna. - És ezek az ellenségek néha igen bosszúsomjasak. Egy ügynök családja bármikor könnyű célponttá válhat.

- Azt akarod mondani, hogy Brad attól félt, valaki ártani próbál nekem, csak hogy neki visszavághasson?

- Igen. - Amíg Nick nem találkozott személyesen is Juliettel, fel sem bírta fogni, milyen fájdalmas lenne elveszíteni. - Ezért tartott Brad titokban az egész világ előtt, beleértve engem is. Hogy megvédelmezzem. - Kegyetlen lépés, de Nick meg tudta érteni. - Brad semmiképpen sem akarta megkockáztatni, hogy kiszivároгjon a hír: felesége van. Egy feleség, akinek megpróbálhatnak ártani, ha neki magának nem tudnának.

Juliét szemén látszott, hogy elbizonytalanodott.

- Bárcsak elhihetném!

- Hidd csak el! - Nick szorítása erősödött a karján. - Brad nem a rossz fiúk közé tartozott. Meglehet, hogy néhányszor rosszul döntött, de szeretett téged. Ebben tökéletesen biztos vagyok.

Ha mást nem is tehet érte, legalább részben visszaadja a szeretett férfiába vetett hitét. Juliét felsóhajtott. Tekintetében tehetetlenség és lemondás tükröződött. Nem szólt semmit, nem volt rá szükség. Már mindent elmondtak. Csak a búcsú volt hátra. Egy pillanat műve volt. Nick hirtelen, valami ellenállhatatlan erőnek engedelmességgel magához ölelte. Apró csókokkal borította be a haját, a homlokát, majd kétségbeesett vágyakozással vette birtokba kedvese ajkát. Juliét szorosán átkarolta a nyakát, és olyan erősen szorította, mintha soha nem akarná elengedni.

A fájdalom és üresség érzete szakadékként tátongott Nick szívében. Hátrahajtotta a fejét, a tenyerébe vette Juliét arcát, és a hüvelykujjával letörölte az arcán végiggördülő könnyecskéket. A szavak minden büszkeséget és ésszerűséget félresöpörve törtek elő a torkából.

- Gyere velem! - kérte a nőt.

13. FEJEZET

Washingtonba menni Nickkel? Döbbenettől bénult agyában kétségbeesetten kergették egymást a gondolatok. Próbálta kitalálni, mi állhat a kérés mögött. Pontosan mit is ajánl neki Nick? Házasságot? Valamiféle futó kalandot?

Nem számított. Neki mindkét esetben ugyanazt a választ kellett adnia. Juliét egész életében mindössze egyetlen meggondolatlan döntést hozott: férjhez ment Bradhez. És meg is lett az eredménye!

Elengedte Nicket. A karja lehanyatlott. Hátrébb lépett.

- Nem lehet. - Élete legnehezebben kimondott szavai voltak ezek.

A férfi szemében heves érzelem villant. Csalódottság? Talán. Biztosan nem meglepettség. Nick, Juliethez hasonlóan tisztában volt az összes érveléssel, amely kettejük közös jövője ellen szólt. Ha felülne vele arra a repülőgépre, azzal csak halogatná az elkerülhetlent, és még szívszaggatóbbá tenné az elválásukat. Bár Juliét képtelenségnek tartotta, hogy még ennél is nyomonlatabbul érezze magát.

- Emma! - kiáltotta el magát, még mielőtt Nick megpróbálta volna tovább győzködni. Nem volt biztos benne, hogy elég erős-e az elhatározása.

Már hallatszott is Emma apró lábának dobogása, így Nick sietve átrendezte a vonásait.

- Tessék, mami! - torpant meg a kicsi az előszobában. - A, szia, Nick bácsi! - ragyogott fel arca a férfi láttán.

- Szia, Emma! - Nick némi habozás után megsimogatta a kislány göndör fürtjeit. Tudta jól, hogy talán most utoljára láthatja édes mosolyát. Fél térdre ereszkedve mélyen a kislány szemébe nézett. - Azért jöttem, hogy elbúcsúzzam. Vissza kell mennem Washingtonba.

Szívszaggató pillanatok következtek. Emma arca elkomorult, keserű könnyek gördültek végig az arcán, és szívhez szóló könyörgéssel próbálta maradásra bírni bácsikáját. De minden érv hiábavaló volt, Emma vigasztalhatatlannak bizonyult. Végül, Juliét unszolására, búcsút mondott a férfinak, majd az anyja keblére borulva folytatta a sírást. Nick letörten felegyenesedett. Juliét sebzett tekintettel meredt rá zokogó kislánya feje felett. Pillantásuk még utoljára találkozott, majd a férfi sarkon fordult és elment. Végre Juliét is szabadjára engedhette a könnyeit.

Hát elment... Felnyalábolta Emmát, leült vele a nappaliban a heverőre, és megnyugtatóan ringatózott vele előre-hátra... előre-hátra... Vége van... vége... De tisztában volt vele, hogy a fájdalom csak most kezdődik.

Donovan felállt jelezve, hogy a megbeszélés véget ért. A résztvevők papírsuhogás és széklábak nyikorgása közepette távoztak a teremből, Nicket kivéve, akinek főnöke intett, hogy maradjon.

- Szép munka, Ryan - nyújtott kezét a férfinak.

Nick megrázta. Épp most tért vissza egy tíznapos titkos küldetésből, amelynek az volt a célja, hogy leleplezzen egy besúgót az egyik volt szovjet tagállamban működő amerikai nagykövetségen. A végén eléggé meleggé vált a helyzet, de legalább senkit sem kellett megölnie. A küldetés sikerrel zárult.

- Egyébként a különleges dicséretet fel akarom tüntetni az aktádban is - folytatta Donovan.

- Köszönöm - vette tudomásul Nick kurta bólintással.

- Jót tett neked ez az eltávozás - kacsintott rá a főnöke. - Épp ahogy megmondtam, ugye?

- Aha.

Donovan elégedettségébe némi zavar vegyült, amikor Nick amilyen sebesen csak tudott, kimenekült a tárgyalóból.

Visszatérve az irodájába leült az asztalához, és föltette rá a lábát, leverte egy jókora halom iratot, amely a távolléte alatt gyülemllett fel. Nem bajlódott a felszedésével. Az ablak nélküli, faközöld falú szobában úgy érezte magát, mint egy ketrecbe zárt tigris. Nem igazán tudta, mi a baj vele.

A küldetés a vártnál is jobban sikerült. Donovan élhalmozta dicséretekkel. Máskor ennek örült volna, de most csak ürességet érzett.

Az egyik fiókot kihúzva elővett egy fényképet, és az asztalra állította. Önkéntelenül is elmosolyodott a kicsi ellenállhatatlan mosolya láttán!. Pontosan két héttel ezelőtt látta utoljára ezt a bájos arcockát, igaz akkor könnyek borították. Büntudatosan azon töprengett, vajon elég volt-e ez az idő arra, hogy a kislány elfelejtse őt. A lejtőn nem volt megállás, elővette a tárcájából Juliét fényképét is.

Tisztában volt vele, hogy Washingtonba visszatérve sem lesz könnyű elfelejteni Emmát és Julietet. Ahhoz túlságosan is a szívéhez nőttek. Azt hitte, idővel legalább fokozatosan elhalványul majd ez a gyötrő fájdalom, de épp ellenkezőleg: minden eltelt perccel csak még erősebb lett.

Valahogy még a küldetése alatt is kísértette az emlékek.

Éjszakánként őket látta maga előtt. Hangjuk távoli visszhangja üldözte az álmaiban. Hiányoztak neki az Emmával töltött játékos pillanatok, és teste vágya-kozva megfeszült, valahányszor megjelent előtte Juliét arca.

Az egyik fiókba zárta a képeket. A szeme elől eltüntethette, de a gondolataiból nem űzhette ki. Ahogy a szívéből sem.

Nyugtalanul járkált fel-alá a szobában. Vajon mit csinálhatnak most? Az órájára pillantott. Minnesotában most egy órával korábban van, tehát úgy háromnegyed öt lehet. Juliét valószínűleg már felvette Emmát a szülei házánál, és nagyjából most érhetnek haza.

Valami ellenállhatatlan erőnek engedelmeskedve tárcsázta a nő számát. Csak megérdeklődött, hogy minden rendben van-e, mondogatta magában. Hallotta, hogy kicsöng. Egyszer... kétszer... háromszor...

És bekapcsolt Juliét üzenetrögzítője. Hangja hallatán Nickre elemi erővel tört rá a vágy, amelyet heves pánik követett. Milyen

üzenetet kellene hagynia? Mivel magyarázhatná a hívását, mikor még maga sem tudta igazán az okát?

A sípszó elhangzásakor lerakta. Hol lehetnek? Ismét az órájára pillantott. Már otthon kellene lenniük. Talán kissé tovább időztek Juliét szüleinél. Pár perc múlva majd újra megpróbálja.

Két órával és tizenhét próbálkozással később Nick már majd falra mászott az idegességtől és az aggodalomtól. Ezer logikus magyarázat létezett arra, miért nincs még otthon Juliét, vagy hogy miért nem vette fel a telefont.

De a logika mit sem számított, amikor ha halványan is, de fennállt a lehetősége, hogy valami baja esett.

Ismét elővette a tárcáját, és addig kutatott benne, míg rá nem talált a keresett cédulára. Tizennyolcadik próbálkozásakor már egy másik számot hívott.

Nagyon hideg volt. Nem annyira, mint Minnesotában, de a nyomasztóan felhős égbolt, és a gránit sírkövek komor sorfalai miatt valahogy különösen lehangolónak tűnt a délután. A szél alattomosan beférkőzött Juliét kabátjának szárnyai alá, és jéggé dermedtette az arcán végigfolyó könnycseppeket. A férje sírja fölött állt, mozdulatlanul, mint egy kőszikla, haja repdesett a szélben, s reszkető kezében nárciszcsokrot tartott. A szemét törölgette. Annyi éven keresztül élt abban a tudatban, hogy Brad valahol a tenger mélyén

nyugszik. Azt hitte, még arról a csekély vigaszról is le kell mondania, hogy legalább a sírját látogathassa. De aztán berobbant az életébe Nick, és rákényszerítette arra, hogy felülvizsgáljon mindent, amit korábban hitt és feltételezett a férfiről, akihez hozzáment. Mielőtt elhagyta volna Minnesotát, Nick elárulta neki annak a washingtoni temetőnek a nevét, ahol Brad sírja áll.

Nick... Juliét megremegett, de ennek ezúttal semmi köze nem volt a hideghez. Az új év első hetére a bánat és szomorúság nyomta rá a bélyegét, miután Nick elment. De amikor az élete visszatért a megszokott kerékvágásba, végre képes volt a férfin kívül másra is gondolni.

Braden töprengett, a közös életükön, amelyről kiderült, hogy teljesen más volt, mint hitte. Az életen, amelyet megoszthattak volna, ha nem szól közbe a férfi halála.

Erre a döbbenetes hazugságra előbb-utóbb úgyszólván fény derült volna. Vajon Brad hogyan gondolta ezt az egészet? Egészen a nyugdíjig folytatni akarta a kettős életet? Juliét nem volt biztos abban, hogy képes lett volna megbocsátani, ha végül mégis bevallja a férfit az igazságot. De legalább a halála után képes volt neki megbocsátani. Erre jött rá, miután az idő kissé tompította a Nick elvesztése fölött érzett fájdalmát.

Meg kell bocsátania Bradnek. Máskülönben soha nem tudná lezárni életének ezt a fejezetét. Ez pedig azt jelentette volna, hogy

Nicken sem léphet túl, mivel ők ketten olyan szervesen összetartoztak. Tisztában volt vele, hogy mindig szeretni fogja Nicket. Csak abban reménykedhetett, hogy eljön az az idő, amikor képes lesz a múltja részének tekinteni a férfit. Az ehhez vezető út azonban hosszú volt, és rögzös. Ennek egyik állomása volt a Brad sírjánál tett látogatás. Tartozott ennyivel a férfinak és önmagának is. Miközben letérdelt a férje sírköve mellé, a könnyektől minden összefolyt a szeme előtt.

Először alig jött ki hang a torkán, majd mintha valami gát átszakadt volna benne, ömleni kezdtek belőle a szavak.

Mesélt Emmáról. Arról, ahogy Nick rájuk talált. És arról is, mennyire fájt neki, amikor tudomást szerzett Brad másik, titkos életéről.

- Amint elég idős lesz hozzá, elmondom Emmának, hogy hős voltál - suttogta reszkető hangon. - Hogy a hazáért áldoztad fel az életed. Büszke lesz rád. - Szomorkásán elmosolyodott. - Ahogy én is az vagyok.

Lerakta a virágot a sírra, felemelkedett, szorosabbra húzta a kabátja övét és maga köré fonta a karját.

- Viszlát, Brad! Egyszer majd visszatérek ide Emmával. Megígérem. Amikor megfordult, hogy távozzon, majdnem elesett. Zsebkendő híján könnyei szabadon folytak végig az arcán, miközben a parkolóban hagyott kocsija felé vette az irányt.

Amikor legközelebb felnézett, hogy lássa, jó irányba megy-e, egy férfi ragadta meg a figyelmét, aki egy közeli fa alatt álldogált.

Olyan volt, mint egy kém. Fekete viharkabátjának szárnyai lebegtek a szélben, felhajtotta a gallérját, és mélyen a zsebébe süllyesztette a kezét. A helyszínt figyelembe véve senki sem hibáztatta volna Julietet, ha azt hiszi, kísérletet lát. De ezúttal tisztában volt a férfi kilétével. Megtorpant. Még a lélegzete is elakadt. Nick!

Amikor a férfi, némi habozás után, elindult felé, Juliét szíve összeszorult az örömtől és a félelemtől.

- Juliét... - A férfi néhány lépésnyi távolságban megállt. - Örülök, hogy... látlak.

Tekintetétől Juliét úgy érezte, mintha egyszerre lenne a mennyben és a pokolban. Ezt a szürke szempárt látta az álmaiban. Tudta, hogy örökké kísérteni fogja.

- Honnan... honnan tudad, hogy itt találsz? - nyögte ki végül nagy nehezen.

- Próbáltalak hívni tegnap este. Amikor a sokadik próbálkozásra is csak az üzenetrögzítőd válaszolt, tárcsáztam a szüleid számát.

- Értem. - Felhívott! Juliét szíve repesett az örömtől.

- Az volt a benyomásom, hogy... tudnak Bradról és rólam. Mindenről.

- Mindenről azért nem. Elmondtam nekik, amit Bradról megtudtam. És hogy te is ugyanazt a munkát végzed.

Nick áll a megfeszült.

- Képzem mennyire lelkesen fogadták a hallottakat. - Hangjában irónia és megbánás keveredett.

- Természetesen eléggé meglepődtek. - De azonnal biztosították őt a szeretetükről és a támogatásukról. Julietnek könnyek égették a szemét.

- Ezek után elég meglepő, hogy az édesanyád mégis elárulta nekem, hol vagy - mormolta a férfi. - És Emma... hogy van? - kérdezte nagyot nyelve. - Nagyon hiányzik.

- Te is neki, de máskülönben minden rendben. - Fizikailag legalábbis. A lelki sebek gyógyulásához kicsit több időre van szükség. - Egyébként minden éjjel a tőled kapott játék kutyával alszik.

- És mikor utazol vissza Minnesotába?

- Ma este.

- Olyan hamar?

- Emma vár. - Juliét szándékosan csak egy napra jött. Nem akarta, hogy túl nagy legyen a kísértés Nick felkeresésére.

- Nem akartál megkeresni az itt tartózkodásod alatt? - szegezte neki a férfi a kérdést, mintha csak a gondolataiban olvasott volna.

- Azt sem tudtam, itthon leszel-e. Hiszen többnyire külföldön tartózkodsz, nem?

- Csak pár napja tértem vissza egy küldetésből - bólintott Nick.

- Örülök, hogy épségben hazatértél, de mennem kell. Két óra múlva indul a gépem - hadarta Juliét, bár közben azért fohászkodott, hogy a férfi egy szóval vagy mozdulattal visszatartsa. Nagy erőfeszítéssel sarkon fordult, hogy távozzon, de egy utolsó kérdés erejéig még megállt, és visszafordult.

- Miért hívtál tegnap?

Nick összerezzent a kérdés hallatán.

- Azt hiszem, csak hallani akartam a hangodat - felelte végül hosszas vívódás után.

Nem tudni, melyikük mozdult előbb, de a következő pillanatban már egymás karjában találták magukat. Úrrá lett rajtuk a mindent elsöprő szenvedély, ölelték és csókolták egymást, ahol érték.

Hihetetlenül jó volt, és helyénvalónak tűnt., de nem volt az. A reménytelenség és kétségbeesés erőt adott Julietnek. Kitépte magát a férfi karjából. Zihálva, zaklatottan és feszülten méregették egymást.

- Mennem kell, Nick - sóhajtott a nő lemondóan.

- Kiviszlek a reptérre.

- Kocsit béreltem - intett Juliét a parkoló felé.

- Odakísérlek.

A nő nem vitatkozott. Minden erejét felemésztette, hogy képes legyen megőrizni az önuralmát. Nem akart összeomlani Nick előtt. Ijedten összerándult, amikor a férfi a vállánál fogva maga felé fordította.

- Jaj, Juliét! Bárcsak ne kellene állandóan búcsúzkodnunk egymástól! - A férfi szeme most leginkább viharfelhőre hasonlított, hűen tükrözve mindkettejük érzéseit. - Bárcsak lenne mód...!

- Kár ilyesmin töprengeni - fojtotta belé a szót Juliét.

Tudta, hogy Nick kétségbevonhatatlanul erős érzelmeket táplál iránta. De ez nem elég ahhoz, hogy életmódja megváltoztatására rábírhatható.

Minden további szó nélkül beült a kocsijába, és elhajtott. Most már szabad folyást engedhetett a könnyéinek. A reptérre vezető zsúfolt, ismeretlen autópálya összefolyt a szeme előtt.

14. FEJEZET

Nick egy utcai kávéárus mellett guggolt a bazárban, és méregerős kávéját kortyolgatta. Öltözéke miatt teljesen beleolvadt a tömegbe. Dísztelen anyagból készült kaftánja tetőtől talpig beborította, hozzá egyszerű szandált viselt. Fejét a portól és a hőségtől egy kaffiyehnek nevezett fejkendő védte. Álcája valószínűleg nem téveszthette volna meg az alaposabb megfigyelőt, de kényelmes volt. És legalább nem

rítt ki annyira a tömegből, miközben a helyi kapcsolata felbukkanására várt.

Máskor élvezettel figyelte volna a bazár színes forgatagát - a mindenféle földi jót kínáló kis üzletek tömegét.

A levegőben sült hús és keleti fűszerek illata terjengett, és teljesen betöltötte az utcai árusok kiáltozása, a koldusok panaszos jajveszékése és az alkudozás hangjai. Csengők csilingeltek, amikor egy vidékről hozott árukkal megrakott szamár elhaladt a közelben. De mindebből nem sok jutott el Nickhez. Egész életében úgy szomjazott az idegen kultúrákra, mint a levegőért felbukkanó úszó. De mostanában valahogy megfakult a varázsuk. Helyettük egy minnesotai kisváros töltötte be a gondolatait.

Miután viszontlátta Julietet Washingtonban az előző héten, rájött, hogy szereti. Méghozzá reménytelenül.

Sokáig a letelepedés gondolata élethosszig tartó börtönbüntetéssel ért fel a számára. Most meg másra sem tudott gondolni, mint hogy minden este hazamehessen Juliethez és Emmához. Közösen eltöltött ünnepekről, közös jövőről álmodott. Családról.

Nicknek soha nem volt igazi családja. Eszébe sem jutott, hogy lehetne. De miután rövid időre Juliét családjának részévé válhatott, tudta már, mit nélkülöz.

Hirtelen sokkal izgalmasabbnak tűnt a gondolat, hogy ugyanazzal a nővel szeretkezzen élete hátralévő részében, mint a távoli tájak vagy a kalandok hívó szava. Feltéve, hogy ez a nő Juliét.

Talán a családalapítás egy másfajta kaland. És sokkal nagyobb kihívás, mint azt Nick valaha is gondolta volna.

És legalább egy valamiben ő sem változott - még mindig szerette a kihívásokat.

Annyira elmerült gondolataiban, hogy majdnem elfelejtette, miért is van a bazárban. Újra a környezetére összpontosított. El kellett végeznie a feladatát, nem is beszélve...

Talpra ugrott. Egy csapat mezítlábas utcagyerek zajosan veszekedett valami talált „kincsen”. Nevetgélésük, és az óvatlanság, amellyel kezelték, arról tanúskodott, hogy fogalmuk sincs róla, mivel van dolguk.

De közben elég közel kerültek Nickhez, hogy láthassa a házi készítésű időzítő szerkezetet.

Nick utat tört magának a tömegben, a kölykök méltatlankodására ügyet sem vetve megragadta a bombát, és futásnak eredt. Közben kétségbeesetten járt a tekintete. Olyan hely után kutatott, ahol gond nélkül megszabadulhat tőle. A bazár csak úgy hemzsegett az emberektől.

Aztán meglátta a kutat. Azonnal irányt változtatott, az őt üldöző kiabáló suhancokkal a nyomában. Nick nagy csúszással lefékezett, és a nyílásba dobta a szerkezetet.

A bomba felrobbant.

- Meglepetés! - ugrott elő váratlanul Carl és Dóra Hansen öt unokája a Juliét nappalijában álló kanapé mögül. - Boldog születésnapot, nagypapa!

- Itt vannak az ajándékaid...

- És van torta is!

- Ez a meglepetéspartid! Carl a feleségére nézett.

- Húha! Nagyí, te azt mondtad nekem, hogy azért jövünk át, mert moziba visszük Julietet és Emmát.

Suzanne és Tim elmosolyodott.

- Tényleg meglepődtél, nagyapa? - ráncigálta meg Carl nadrágszárát Emma.

- Hát persze, szívem! - dobta fel a levegőbe a kicsit a nagyapja.

- Segítesz meggyújtani a gyertyákat? - nézett Juliét az unokahúgára, Karlyra.

- Hát persze! - A tízéves Karly, Juliét társa az összeesküvésben, követte nénikéjét a konyhába. - Nem hatvanhárom gyertyát kellett volna tenni rá? - húzta el a száját a torta láttán. - Hiszen annyi éves nagyapa.

- A gyertyák nagy része le is égne, mire mindet meggyújtának - válaszolta Juliét türelmesen. - Különben is, képzelj, milyen nehéz lenne szegénynek elfújni annyi gyertyát.

Miután végeztek, bevitték a tortát és elkezdtek énekelni a „Boldog szüli-napot...”. A család többi tagja is csatlakozott hozzájuk.

A nagypapa elfújta a gyertyákat, és hozzáálltak az ünnepléshez. Miközben Juliét felvágta a tortát, mindenki nevetett és beszélgetett, teljes volt a zűrzavar. Egyszer csak kopogtak az ajtón.

- Majd én kinyitom, drágám - intett Dóra a lányának, hogy folytassa a sütemény kiosztását.

- Várnod kell, míg nagypapa el nem kezd enni - tájékoztatta Emma Karlyt hangos suttogással.

Karly büntudatos képpel nyelte le a falatot.

- De mindenki kapott már...

Julietnek elakadt a szava. A szíve a torkában dobogott. Nick lépett be a nappaliba, és most egyenesen felé tartott.

A többiek azonnal észrevették megváltozott arckifejezését. Fejek fordultak, mindenki látni akarta, hogy mitől sápadt el annyira. Emma felsikoltott örömeiben.

- Nick bácsi! Nick bácsi! - Süteményét otthagya átszáguldott a szobán.

Juliét képtelen volt megmozdulni, de tudta, hogy sosem fogja elfelejteni, milyen arckifejezéssel szorította a karjába Emmát Nick. A

206

férfi megpördült vele, miközben a kicsi szorosán csimpszkodott a nyakába.

- Hát eljöttél nagypapa születésnapjára - nézett rá boldogan Emma, elengedve végre a nyakát.

- Ezt nem hagyhattam ki, ugye? - Nick megköszöri a torkát, és zavartan nézett körbe a tágra nyílt szemmel rá meredő Hansen család többi tagján. Majd ismét Emma felé fordult. - De igazából azért jöttem, hogy beszéljek a mamáddal.

Minden szempár Julietre szegeződött. A nőnek kipirult az arca. Mielőtt bármit is mondhatott volna, Tim előrelépett.

- Nahát, nahát, micsoda meglepetés! Hogy vagyunk, Ryan? Megy a munka? - Kedélyessége acélos keménységet sejtetett.

Juliét nagyra értékelte, hogy a bátyja védelmezni próbálja, de ezt a helyzetet neki magának kellett megoldania. A kezdeti döbbenet múltával végre ismét képes volt megmozdulni.

- Minden rendben, Tim - tette a kezét a bátyja karjára.

- Ami azt illeti, nemrég váltottam munkahelyet - vetette közbe Nick könnyed hangon.

- Tényleg? - meredt rá Juliét pislogva.

- Ezentúl kiképző leszek az ügynökség újoncai mellett.

- És... ez mit jelent? - kérdezte a nő óvatosan.

- Nincs több utazás, csak hogy a legfontosabbat említsem. Kötött munkaidő.

- Nem hangzik... túl veszélyesnek.
- Az egyetlen veszélyforrás a reggeli és délutáni csúcsforgalom a fővárosban. Juliét úgy érezte, ez túl szép, hogy igaz legyen.
- Nem találsz majd szörnyen egyhangúnak ezt a munkát?
- Mit? Hogy elkápráztathatok egy halom zöldfülűt a hatalmas tudásommal és tapasztalatommal? Hogy megtaníthatom nekik, hogyan hozzanak döntéseket rázós helyzetekben? - A férfi mosolyogva rázta a fejét. - Hidd el, már alig várom!

Furcsa módon Juliét hitt neki.

- Talán... jobb lenne, ha a konyhában folytatnánk ezt a beszélgetést.
- Jó ötlet. - A férfi gyengéden letette Emmát.
- Én is jöhetek? - kapaskodott a férfi lábába könyörgőn a kicsi.
- Most nem, Giling-Galang - háráította el a kérést Juliét kedvesen.
- Először négyszemközt szeretnék beszélni Nick bácsival.
- Jobb, ha jössz és megeszed a sütidet, mielőtt még a nagyi felfalja előled! - Dóra bátorítón Julietre hunyorított, miközben az asztal felé terelgette unokáját.

A nő elindult a konyha felé, Nick követte. Juliét kezdte végre felfogni, hogy a férfi tényleg itt van, teljes testi valójában. Észre is vett valamit, amit eddig nem fedezett fel.

- A fejed! - Megérintette a férfi homlokát fedő kötést. - Mi történt?

- Csak egy bomba. Semmiség - vont vállat Nick.

- Egy bomba?

A szomszédos ebédlőben az ünneplés zajai helyett halotti csönd.
Fölöttébb gyanús.

- Gyere! - fogta meg a férfi Juliét csuklóját.

- Várj! Mit akarsz...?

A férfi leakasztott egy kabátot az ajtó melletti fogasról.

- Vedd fel ezt! - unszolta, miközben a hátsó udvar felé terelgette.

- Nagyon szeretem a családot, Juliét, de ezt a beszélgetést nem az ő fülük hallatára szeretném lebonyolítani.

- Szeretnék többet hallani arról a bombáról. - A nő nagy nehezen belebújt a kabátba.

- Nem volt olyan vészes. Csak egy házilag összebarkácsolt szerkezet. - Nick, amikor úgy ítélte meg, hogy hallótávolságon kívülre értek, végre megállt a hóban. - Még a robbanás előtt sikerült kiszúrnom, és ártalmatlanítottam, mielőtt bárkiben kárt tett volna.

- Téged kivéve - mutatott Juliét a tapaszra.

- Nem sikerült elég gyorsan félreugranom. De nem esett komoly bajom. A sérülés csak felületi volt.

Juliét arckifejezése hitetlenkedésről tanúskodott. Nick a vállára tette a kezét. - Rendben. Elismerem, hogy bár alig csapott meg a szele, az első pillanatban mégis arra gondoltam, hogy végem van, amikor felrobbant... És mialatt a kórházban feküdtem...

- Mintha azt mondtad volna, hogy nem sérültél meg komolyabban!

- Csak pár napot töltöttem ott, de közben volt időm elgondolkozni sok mindenen.

- Például...?

- Például a munkámon. Eltöprengtem azon, miért kell, hogy minden másnál többet jelentsen számomra. Miért kellene az érvényesülésemet a szüleimhez hasonlóan mindenképp elébe helyeznem?

Juliét még levegőt is alig mert venni. Feszült csendben hallgatta.

- Pár hónapja még képtelenségnek tartottam volna az elképzelést, hogy a munkám esetleg nem a legfontosabb a világon. De aztán találkoztam veled és Emmával meg a családod többi tagjával, és végre megértettem, miért volt hajlandó Brad vállalni a kettős élet minden nyögését. Mindenért kárpótolta, hogy igazi családja lehet.

- De a karrierjét nem volt hajlandó feladni értünk - mormolta a nő.

- Brad mindent egyszerre akart. És hajlandó volt igen messzire menni a céljai érdekében. Még arra is képes volt, hogy hazudjon azoknak, akiket a világon legjobban szeretett, de a végén mindent elveszített. - A bánattól elsötétült a férfi arca. - Meghalt, összetörve ezzel a felesége szívét és hátrahagyva egy gyereket, aki sohasem ismerhette meg őt.

Julietnek könny szökött a szemébe. Nick kissé közelebb húzta magához.

- A kórházi ágyban fekvve rájöttem, hogy nem akarok az öcsém sorsára jutni. - A férfi meleg lélegzete a nő arcát cirógatta. - Szeretlek Juliét. Téged és Emmát is. Szeretném, ha mi hárman egy család lehetnénk. - A nő testében lassanként a boldogság melege kezdett szétáradni. - Kérlek, légy a feleségem!

Juliét örömébe kétely vegyült. Vajon megbízhat-e a férfiban Brad szörnyű árulása után? Eddig azt hitte, hogy Nick épp olyan, mint az öccse. De vajon nem bizonyította be a férfi az ellenkezőjét azáltal, hogy lemondott veszélyes munkájáról, meghozva érte azt az áldozatot, amelyet Brad soha?

Az esze óvatosságra intette, de a szíve azt súgta, érdemes vállalni a kockázatot.

- Édesem, kérlek, válaszolj, még mielőtt mindketten megfagyunk ebben a hidegben!

Juliét nevetve átölelte a férfi nyakát.

- Ez az egyik dolog, amit annyira szeretek benned: hogy olyan gyakorlatiasan gondolkodsz.

- Akkor... szeretsz, ugye? - A férfi életében először nem volt teljesen biztos önmagában.

- Örülten szerelmes vagyok beléd, Nick Ryan!

A csók, melyben összefonódtak, még az ereszről lelógó jégcsapokat is képes lett volna megolvasztani. Juliét testén öröm és vágy cikázott keresztül, amikor Nick magához szorítva kissé felemelte a földről. Csak akkor engedték el egymást, amikor már levegőt is alig kaptak.

- Jóságos ég! - nyögött fel Juliét.

Nick karja még mindig védelmezően, birtoklóan fonódott köré.

- Na, akkor ez azt jelenti, hogy feleségül jössz hozzám?

Bár magabiztosan csengett a hangja, de Juliét tudta, hogy a férfi csak akkor lesz teljesen biztos Önmagában, ha ő végre kimondja az igent.

- Hát persze hogy hozzád megyek - válaszolta gyengéden, mélyen Nick szemébe nézve.

Egy-két kábult pillanat után a férfi diadalmasan felkiáltott. Azután felkapta kedvesét, és csak forgott vele körbe és körbe, míg majdnem a hóban kötöttek ki mindketten.

A nő nevetve kihúzta magát, és a férfiba karolt.

- Gyere, menjünk be!

- Szeretlek! - nézett a szemébe Nick.

- Én is szeretlek! - válaszolta Juliét ragyogva a boldogságtól.

Aztán hirtelen rájött, mivel is jár majd ez a házasság. Washingtonba kell költöznie Nickhez. De jobban belegondolva, ez volt a legkevesebb, amit megtehet, hiszen a férfi hajlandó volt érte

gyökeresen megváltoztatni az életét. Persze így itt kell hagynia a családját, bármennyire is közel állt hozzájuk egész életében. Tudta, hogy nagyon hiányoznak majd neki, hiszen szerette őket, és mindig számíthatott rájuk.

Ez a család ebben a pillanatban a hálószoba ablakában tolongva leskelődött utánuk.

- Nézd csak! - bökte oldalba Nick, amikor felfedezte őket. - Szerinted mindent láttak?

Juliét felnyögött. Az ablakhoz szorított arcokon ülő elégedett kifejezésből ítélve kétségtelenül tanúi voltak mindennek. Öröme szolgált, hogy az ő drága Emmája mosolygott a legszélesebben.

UTÓHANG

A következő év karácsonya

- Képtelen vagyok elhinni, hogy a bátyádnak idén is sikerült rávennie a Téalapó szerepére - mormolta Nick hófehér szakálla mögött.

Juliét megigazította a sapkáját, és hátrébb lépett, hogy ellenőrizze a végeredményt.

- Úgy tűnik, lassan hagyomány lesz belőle. - A nő olyan mosollyal ajándékozta meg, amitől Nicknek ismét eszébe jutott, milyen hihetetlenül szerencsés, hogy ilyen felesége van. Gyorsan magához húzta, amitől mindketten az ágy szélére pottyantak.

Juliét szüleinek hálósobájában voltak, éppúgy, mint tavaly. Három nappal korábban érkeztek Washingtonból. Juliét nevetett, és úgy tett, mintha el akarná tolni magától a férfit, de a végén szorosan hozzásimulva átölelte a nyakát.

- És mit szeretne idén karácsonyra, hölgyem? - kérdezte Nick télapósan dörmögő hangon.

- Csitt! - tapasztotta a szájára Juliét a kezét. - Még meghallják a gyerekek!

- Hoppá! - Nick csendesebben folytatta. - Mit szólna Emma, ha feljönne és azt látná, hogy az anyukája csókolózik a Mikulással? - Átkarolta a feleségét. - Ha már nem akarod elárulni, milyen

ajándéokra vágysz, akkor a hagyományokkal szakítva majd a Téalapó mondja el neked, ő mit szeretne. Esetleg jövő karácsonyra.

- Rendben Téalapó, mondd, mit kívánsz! - nézett rá Juliét titokzatos mosollyal.

- Nem akarom, hogy téves következtetéseket vonj le - kezdte a férfi. - Úgy értem, tudod, hogy mindig is úgy szerettem Emmát, mintha a sajátom lenne. Már azelőtt is, hogy örökbe fogadtam volna.

- Tudom. - Julietnek ellágyult a tekintete.

- De arra gondoltam, hogy jó lenne, ha... tovább bővülne a családunk. Juliét elgondolkozva megfogta az állat, és zavartan nézett a férjira.

- Úgy érted, hogy vennünk kéne egy kiskutyát, amelyre Emma már olyan régóta vágyik?

- Nem - tiltakozott Nick összeszorított fogakkal. - Én nem kutyára gondoltam. Inkább kisbabára. A mi kisbabánkra! Egy kistestvérről Emma számára. Olyan örült...

Juliét közelebb hajolva a férje fülébe suttogott. Nick döbbenten vonta fel a szemöldökét.

- Micsoda? - Hátrébb tolta Julietet, hogy jobban lássa az arcát.

- Akkor akartam elmondani... - kezdte a nő csaknem félénken.

- Mikor? - vágott a szavába a férfi türelmetlenül.

- Szilveszter éjszaka. Akkor kettesben lehettünk volna...

- Nem, nem - szakította félbe Nick ideges nevetéssel. - Mikor érkezik a baba?

- Ó - mosolyodott el a nő boldogan. - Július végén.

Nick csak bámulta. Valami különös, túlradó érzés ébredt valahol mélyen a lelkében, villámgyorsan átjárva egész lényét. Majd kiugrott a bőréből örömeiben. Minden eddiginél gyengédebben magához ölelte a feleségét, és lágyan megcsókolta. Olyan édes volt... olyan izgató... Élete nagy szerelme. Kis idő múlva Juliét kacagva megszakította a csókot.

- Téalapó - mormolta -, nagyon csiklandoz a szakállad.

- Ho-ho-ho-hó! - válaszolta Nick, és újra megcsókolta.